

Thần Châu Kỳ Hiệp 3 - Lương Quảng Hào Kiệt

Contents

Thần Châu Kỳ Hiệp 3 - Lương Quảng Hào Kiệt	1
1. Chương 1: Lạc Địa Sinh Căn.	2
2. Chương 1 (2)	9
3. Chương 2: Tứ Tuyệt Nhất Quân.	15
4. Chương 2 (2)	21
5. Chương 3: Uy Chấn Dương Sóc.	27
6. Chương 3 (2)	32
7. Chương 4: Kỳ Nhân Trong Thạch Thất	38
8. Chương 4 (2)	43
9. Chương 5: Không Giết	49
10. Chương 5 (2)	56
11. Chương 6: Trận Đánh Cầu Vạn Lý	61
12. Chương 6 (2)	66
13. Chương 7: Quảng Tây Ngũ Hồ	74
14. Chương 7 (2)	79
15. Chương 8: Cửu Chỉ Cầm Long	85
16. Chương 9: Giết	94
17. Chương 10: Hán Tứ Hải Và Đường Bằng	101
18. Chương 10 (2)	107

Thần Châu Kỳ Hiệp 3 - Lương Quảng Hào Kiệt



Giới thiệu

Người dịch: ngo_ngo Biên tập: Nguồn: www.tangthuvien.com Về tác giả Ôn Thụy An có lẽ không

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/than-chau-ky-hiep-3-luong-quang-hao-kiet>

1. Chương 1: Lạc Địa Sinh Căn.

Sông núi Quế Lâm nhất thiên hạ.

Núi sông Dương Sóc nhất Quế Lâm.

Đào Tiềm Bành Trạch ngũ chu liễu,

Phan Nhạc Hà Dương nhất huyện hoa.

Lưỡng xử chăm như Dương Sóc hảo,

Bích liên phong lý trụ nhân gia. (*)

Núi non ở Dương Sóc nhiều thắng cảnh, kỳ lạ có, mỹ lệ có. Thế núi đa phần không theo quy tắc, hoặc nghiêng hoặc thẳng, hoặc đơn hoặc quần, không gì không có, dày đặc mà không rối loạn, đều mang vẻ đặc sắc riêng, cho dù là đại họa gia vẽ thành phong cảnh giang sơn, đại thi nhân rảo khắp giang sơn cũng không biết từ đâu mà tả.

Vẻ đẹp của Dương Sóc hiển hiện rõ ràng, Tiêu Thu Thủy vừa tới liền lập tức phóng Cửu thiên Hoán Hoa thần tiễn.

Cửu thiên Hoán Hoa thần tiễn là tín hiệu liên lạc khẩn cấp của Hoán Hoa kiếm phái.

Mũi Cửu thiên Hoán Hoa thần tiễn mà Tiêu Thu Thủy phóng ra là loại vô cùng đặc biệt, đệ tử Hoán Hoan kiếm phái chỉ cần có một người nhìn thấy là nhất định phải bỏ mặc tất cả, tới nơi liên lạc.

Từ Tứ Xuyên tới Quý Châu, từ Quý Châu đến Quảng Tây, không khâu là không có truy sát của Quyền Lực bang.

Quyền Lực bang giống như một người khổng lồ từ thời tiền sử, lúc nào cũng có thể xóa bỏ sự tồn tại của mấy con kiến hôi.

Vì thế Tiêu Thu Thủy vừa vào Dương Sóc liền lập tức phóng Cửu thiên Hoán Hoa thần tiễn.

Thiết Tinh Nguyệt nhìn Tiêu Thu Thủy lấy ra Hoán Hoa thần tiễn, tiếp đó phóng tiễn, thần tiễn vụt một tiếng, bay lên giữa không trung, nổ trung thành ngàn vạn đóa hoa lửa rực rỡ. Thiết Tinh Nguyên ngó nghiêng cả nửa ngày, cuối cùng không nhận được sờ sờ trán Tiêu Thu Thủy, rụt rè hỏi:

- Có sốt không đấy?

Tiêu Thu Thủy ngẩn người:

- Sốt?

Thiết Tinh Nguyên quan tâm hỏi:

- Cậu có ốm không đấy?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Cậu điên rồi à?

Thiết Tinh Nguyệt phát ý nói:

- Cậu điên rồi thì có. Chúng ta bị ép đến thê thảm như vậy, lại giữa ban ngày ban mặt mà cậu vẫn còn tâm tình để bắn pháo hoa?

- Pháo hoa?

Tiêu Thu thủy cau kinh nói:

- Cậu nghĩ tôi vừa bắn pháo hoa hà?

Tả Khâu Siêu Nhiên cười nói:

- Đó là tín hiệu, tín hiệu liên lạc khẩn cấp đặc biệt của Hoán Hoa kiếm phái!

Khâu Nam Cổ hỏi:

- Tín hiệu đó hữu dụng không?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Chỗ này là Dương Sóc, đệ tử Hoán Hoa kiếm phái Quế Lam hẳn thấy là không ai không đến, hoặc là bạn bè quen thuộc của Hoán Hoa kiếm phái cũng sẽ tới.

Khâu Nam Cổ nói:

- Sau lần thất bại Ô Giang, có vẻ người của Quyền Lực bang không còn theo đuổi chúng ta nữa, cả đoạn đường đi đều yên bình, đúng là đáng chán.

Đường Phương lo lắng hỏi:

- Chỉ không biết phân cục Hoán Hoa Quế Lâm thế nào rồi?

Tiêu Thu Thủy nghĩ ngợi một chút rồi nghiêm mặt đáp:

- Có đại ca, nhị ca tôi ở đó, chuyện lớn bằng trời cũng gánh vác được, huống hồ còn có Mạnh sư thúc, còn có Ngọc Bình huynh cùng hai vị huynh trưởng của cô cũng ở đó, có lẽ Quyền Lực bang không trêu vào được đâu!

Tả Khâu Siêu Nhiên thở dài nói:

- Kiếm lữ Hoán Hoa Thành Đô cũng có Tiêu bá bá, Đường đại hiệp, Chu đại hiệp, Tiêu phu nhân, thậm chí còn cả hai vị tiền bối Chương thượng danh kiếm, Âm Dương thần kiếm, vậy mà Quyền Lực bang cũng dám chọc vào... Chỉ sợ...

Bấy giờ từ đằng xa bỗng truyền tới một tiếng huýt dài, một tiếng huýt ngắn, Tiêu Thu Thủy mừng rỡ:

- Người tiếp ứng tới rồi.

Người tới phóng ngựa rất nhanh.

Ngựa cao lớn, người trên lưng ngựa lại thấp lùn.

Bụi đất bốc cao phía sau vó ngựa, những nơi ngựa lướt qua các cây nhỏ đều nghiêng rạp xuống, tốc độ ngựa không giảm xuống chút nào.

Ngựa lao tới trước mặt năm người, người trên lưng ngựa giật cương, ngựa lập tức dừng lại.

Không tiến thêm dù chỉ một bước.

Khâu Nam Cổ buột miệng khen:

- Ngựa tốt!

Thiết Tinh Nguyệt lại lớn tiếng nói:

- Tay thật mạnh!

Người trên lưng ngựa khễ điểm chân, hạ xuống đất, khi nhảy xuống không có một chút âm thanh, chân chạm đất thì mặt giày và mặt đất lại ngang bằng nhau, hóa ra đã đạp đất xuống thành hai hố lõm.

Tả Khâu Siêu Nhiên không nhịn được phải khen:

- Nội lực cao!

Hán tử thấp nhỏ nhanh nhẹn đó lại cung tay chào Tiêu Thu Thủy, Tiêu Thu Thủy vui mừng nói:

- Mã Cảnh Chung, anh vẫn ở Hoán Hoa?

Chỉ nghe người kia cười lớn:

- Tôi sống là người Hoán Hoa, chết làm ma Hoán Hoa, sao lại không ở Hoán Hoa! Tiêu thiếu chủ, chúng ta lại gặp nhau!

Thiết Tinh Nguyệt đột nhiên bước tới gần, nặng mặt hỏi:

- Anh là Lạc địa sinh căn Mã Cảnh Chung?

Người kia bị hỏi bất thành linh, lập tức thẳng người nhìn Thiết Tinh Nguyệt, lạnh lùng đáp:

- Là tôi, có việc gì?

Thiết Tinh Nguyệt hỏi:

- Là đơn đao đầu nguyệt lang, cửu tử nhất sinh vượt sông giữ, Cửu mệnh tổng quản Lạc địa sinh căn Mã Cảnh Chung của Hoán Hoa kiếm phái?

Mã Cảnh Chung nôn nóng đáp:

- Chính là tôi! Cậu muốn thế nào?

Thiết Tinh Nguyệt bỗng vỗ mạnh vai hắn, lại bắt tay hắn lắc mạnh, hoan hô:

- Ha ha ha, anh bạn này tôi phải nhận!

Mã Cảnh Chung ngẩn ra, chẳng hiểu đầu của tai nheo gì cả, nhìn Tiêu Thu Thủy hỏi:

- Cậu ta là...?

Tiêu Thu Thủy còn chưa kịp đáp, Thiết Tinh Nguyệt đã ngang nhiên đáp:

- Thiết Tinh Nguyệt, thiết trong cây sắt nở hoa, tinh trong sao sáng lung linh, nguyệt trong ánh trăng mỹ lệ vô ngần, Thiết Tinh Nguyệt.

Mã Cảnh Chung ngơ ngơ ngác ngác nhìn cái đầu nhỏ tịt, cặp mắt híp, miệng rộng ngoác, mũi tẹt dí cùng hàm răng trắng nhõn, thật sự không thể tìm được có chút nào giống với cây sắt nở hoa? Chút nào giống với sao sáng lung linh? Chút nào giống với ánh trăng mỹ lệ? Chỉ có thể miễn cưỡng chào hỏi.

Tiêu Thu Thủy lại giới thiệu hắn với Đường Phương, Tả Khâu Siêu Nhiên, Khâu Nam Cố. Mã Cảnh Chung lần lượt gật đầu, hỏi:

- Thiếu chủ phóng Cửu thiên Hoán Hoa thần tiễn khẩn cấp, phải chăng là đã có gì xảy ra...?

Tiêu Thu Thủy lập tức kể lại đại khái mọi chuyện, Quyền Lực bang bao vây Kiếm lục Tiêu gia, Đường Đại, Trương Lâm Ý, Tiêu Đông Quảng bị ám sát thế nào, Khang Xuất Ngự, Khang Kiếp Sinh, Tân Hồ Khâu phản bội ra sao, Tiêu Tây Lâu, Chu Hiệp Vũ, Tiêu phu nhân chống địch thế nào, Sa Thiên Đăng, Khổng Dương Tần, Tả Thường Sinh, Hoa Cô Phần tấn công ra sao, bốn người thoát khỏi vòng vây thế nào, đối mặt với nguy cơ bốn phía ra sao, làm thế nào gặp được Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố, giết địch dưới Hoàng Quả, trừ giặc giữa Ô Giang ra sao.

Mã Cảnh Chung càng nghe, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Cuối cùng Tiêu Thu Thủy hỏi một câu:

- ... Chỉ không biết Mạnh sư thúc bên Quế Lâm có gặp kẻ địch hay không?

Mã Cảnh Chung nói:

- Gặp địch thì không, nhưng chúng ta nhất định phải nhanh chóng thông báo với Mạnh tiên sinh, tìm cách cứu viện tổng bộ Thành Đô.

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Tốt... Tôi ở Thành Đô nghe nói anh đã rời Hoán Hoa kiếm phái, giờ thấy anh vẫn ở, tôi rất vui.

Trong mắt Mã Cảnh Chung lóe lên vẻ phẫn nộ:

- Còn không phải Quyền Lực bang giữ trò! Bọn chúng từ sớm đã bố trí kế hoạch, muốn tiêu diệt nhà họ Tiêu Hoán Hoa, bước đầu tiên là muốn ly gián chúng ta! Tôi đã ở nhà họ Tiêu mười hai năm rồi, từ năm hai mươi tuổi, nếu không được Tiêu thế bá, Mạnh tiên sinh che chở thì tôi còn có nơi nào mà đi nữa!

Mã Cảnh Chung nói, mắt thấp thoáng ánh lệ.

- Mấy ngày hôm nay, các môn phái trong võ lâm trúng phải kế ly gián của bọn chúng, những nơi đã bị một lưới quét sạch có phải Điểm Thương, phái Không Động, Tư Khấu thế gia, Thái Cực môn...

Mấy người Tiêu Thu Thủy giật mình, thất thanh:

- Nhiều môn phái như vậy sao?!

Mã Cảnh Chung gật đầu đáp:

- Đâu chỉ như vậy. Đến cả phái Tung Sơn cũng gặp tai ương, Thiếu Lâm Phúc Kiến nếu không được đệ tử Thiếu Lâm các phương tới cứu viện kịp thời cũng chẳng dám nghĩ nữa. Ngoài ra, Ngũ Hồ môn, Yêu Tàn Bang, Ô Y bang, Đường Lang môn đều đã quy thuận Quyền Lực bang, hôm trước đến cả Thiết Y bang, phái Hằng Sơn cũng tôn Quyền Lực bang làm chủ bang, còn những nơi chống cự như tiêu cực Trung Nguyên, phái Hoàng Sơn, Huyết Phù môn, Tiềm Long bang đều bị tiêu diệt toàn bộ!

Tả Khâu Siêu Nhiên biến sắc:

- Như vậy Quyền Lực bang quả thật là muốn hiệu lệnh thiên hạ, độc bá giang hồ rồi!

Mã Cảnh Chung thở dài:

- Chính thế. Nay võ lâm ủng hộ hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang, hợp lực tiêu diệt Quyền Lực bang nhưng nhiều lần bị phá hoại. Đặng chương môn Hải Nam kiếm pháp, hai vị công tử Đường gia những ngày này đang ở Quê Lâm, cùng với Mạnh tiên sinh, Tiêu đại công tử thương lượng kế sách cũng chính vì việc đó.

Khâu Nam Cổ hỏi:

- Vậy thì còn chờ gì nữa?! Chúng ta mau đi thôi!

Mã Cảnh Chung phi thân lên ngựa, trên mặt đất lưu lại hai vết chân sâu hoắm. Hắn giống như một cây đinh, ngồi vững vàng trên lưng ngựa, nói:

- Bây giờ đi.

Thiết Tinh Nguyệt không nhịn được, ghé vào tai Khâu Nam Cổ nói:

- Người này lúc nhỏ chắc chắn là thường xuyên bị ngã cho nên bây giờ mới bước nào chân cũng mọc rễ.

Khâu Nam Cổ đáp:

- Đúng thế, tôi thấy ngoại hiệu của anh ta phải gọi là “cái đinh” mới đúng.

Không ngờ Tiêu thu Thủy ở bên cạnh lại nghe được, mỉm cười nói:

- Không sai, bọn tôi đều gọi anh ta là “cái đinh”, kẻ nào để anh ta bám theo thì chắc chắn không thể trốn thoát, thứ gì giao cho anh anh canh giữ thì chắc chắn không thể mất được, chỗ nào để hai chân anh ta đóng xuống thì chắc chắn không rút đi được.

Tiêu Thu Thủy cười cười lại nói tiếp:

- Anh ta là Cửu mệnh tổng quản của Hoán Hoa kiếm phái chúng ta, một mình chiến đấu với Dạ Lang, tuy bại nhưng không chết, nghe nói còn từng giao chiến với cả Chu đại thiên vương, bị thương nhưng cũng không chết, trong tình huống như thế mà vẫn còn sống sợ rằng bây giờ chỉ có mình anh ta thôi.

Sáu ngựa phóng như bay nhưng lại không trực tiếp về Lâm Quê mà nghỉ lại ở ngoại ô Lâm Quê(**), chỉ nghe Mã Cảnh Chung nói:

- Nơi này phong cảnh như vẽ, oanh ca yến hót, chư vị sao không uống chén trà xanh rồi hãy lên đường.

Tiêu Thu Thủy cười khổ đáp:

- Phong cảnh tuy đẹp nhưng lòng nóng như lửa đốt!

Mã Cảnh Chung lại mỉm cười nói:

- Chúng ta không nghỉ nhưng ngựa cũng nên được nghỉ rồi, hướng hồ...

Ánh mắt Mã Cảnh Chung thoáng mờ đi.

- Quê nhà tôi là ở Lâm Quế.

...Cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi.

...Nhất dạ chinh nhân tận vọng hương (***)

Cho dù là tướng sĩ dũng mãnh gan dạ nhất thì cũng có lúc tưởng nhớ quê hương, “lạc địa sinh căn”, không ở quê nhà, làm thế nào mà cảm rã. Mấy người Tiêu Thu Thủy đều hiểu. Cho dù là quân lệnh gấp rút thì trước khi xuất chinh cũng nên cho tướng sĩ có cơ hội từ biệt quê hương.

Lần này giải nguy cho Kiếm lữ, không nghĩ ngờ gì chính là chiến dịch nguy hiểm nhất, chẳng ai biết được mình có thể trở về quê hương hay không. Đường Phương nhẹ nhàng nói:

- Mã tiên sinh, quê anh là ở chỗ nào Lâm Quế?

Mã Cảnh Chung cười đáp:

- Ngay ở gần đây, đi qua chỗ này, qua cầu là tới rồi.

Mã Cảnh Chung thở dài nói tiếp:

- Chuyết kinh(****) cũng đang ở nhà, biết tôi về sẽ làm mấy món ăn nhỏ.

Đoạn quay sang phía mấy người Tiêu Thu Thủy, khẽ cắn môi, nói:

- Chỉ không biết chửi vị...

- Uống trà!

Khâu Nam Cố cướp lời:

- Đương nhiên là không vấn đề gì! Tôi khát muốn chết rồi, thực ra có rượu uống thì càng tốt!

Thiết Tinh Nguyệt len lén bồi thêm một câu:

- Có cơm ăn càng tốt hơn nữa!

Mã Cảnh Chung mỉm cười dẫn đầu đi qua cầu gỗ, hai người Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố lại cãi nhau loạn xạ, nghênh ngang qua cầu. Tiêu Thu Thủy và Đường Phương đưa mắt nhìn nhau, hai anh bạn điên điên khùng khùng, thần thần kinh kinh này phải chăng là cũng hiểu tình cảm nó nên mới cướp lời đòi đi?

Ai mà biết được.

Cầu nhỏ, nước chảy, nhà con.

Nơi ở là một căn nhà gỗ, mấy luồng khói bếp lượn lờ bốc lên, cửa mở ra, là một người phụ nữ áo xanh, câu đầu tiên là:

- Chàng về rồi!

Mã Cảnh Chung đáp:

- Sẽ phải đi ngay.

Người phụ nữ khẽ giật mình một cái rồi lập tức khôi phục bình tĩnh, thoáng giật mình đó được che giấu rất tốt, nếu không lưu ý thì gần như hoàn toàn không nhìn ra được, đưa mắt liếc nhìn bọn họ, nhẹ nhàng nói:

- Tôi làm cơm tối cho mọi người.

Tiêu Thu Thủy vội vàng đáp:

- Không vội, chúng tôi ăn cơm xong rồi mới đi.

Ai cũng có thể nhận ra, Mã Cảnh Chung xa nhà đã lâu, lần này quay về, không ngờ lại phải lập tức ra đi.

Người vợ chẳng hề trách móc, cũng chẳng hề níu giữ, tất cả quyền luyện giữa họ đều hóa thành đạm nhiên, có một ngày, giữa một hoàng hôn như hôm nay, người chồng tới gặp vợ, gặp một lần rồi đi, thậm chí còn không biết, cả đời này sẽ còn có trở về hay không nữa.

Hốc mắt Đường Phương ẩm ướt: Tại sao lại không ăn bữa cơm này? Nhất định phải ăn bữa cơm này.

Người phụ nữ áo xanh quay người xuống bếp nấu cơm, lửa bếp giữa hoàng hôn kêu lộp độp, nhuộm hồng tà áo xanh của nàng.

Mã Cảnh Chung một bên bên dẫn đường, một bên không khỏi đưa mắt liếc nhìn nhà bếp, trong mắt đầy vẻ quan hoài, lo lắng.

- Có hạt tiêu không?!

Thiết Tinh Nguyệt bỗng kêu toáng lên:

- Ai, có hạt tiêu xanh không?! Tôi mỗi bữa đều phải có hạt tiêu xanh, nếu không thì nuốt không trôi cơm!

Khâu Nam Cố cũng nói:

- Đúng! Đúng! Mã lão huynh, phiền anh đi một chút, tới nhà bếp lấy hộ tôi ít hạt tiêu xanh. Ai ai, có ra chậm một chút cũng không sao, tôi chỉ cần biết anh nhất định sẽ lấy được là ổn rồi.

Tiêu Thu Thủy cũng vội nói:

- Đúng vậy, hai người bạn này của tôi tính tình cổ quái, rất là rắc rối, đành nhờ Mã tiên sinh đi một chuyến vậy.

Mã Cảnh Chung liếc nhìn bọn họ thật sâu, không nói gì, bước nhanh vào bếp.

Trong bếp mùi thịt thơm lừng.

Thiết Tinh Nguyệt liếc liếc mắt với Khâu Nam Cố, Khâu Nam Cố nháy nháy mắt với Tả Khâu Siêu Nhiên, Tả Khâu Siêu Nhiên nhìn Đường Phương gật đầu, Đường Phương nhìn Tiêu Thu Thủy mỉm cười.

Nụ cười thật là đẹp.

Đẹp thì đẹp nhưng bụng thật sự là đói rồi.

Đói lắm rồi.

Trong bếp ánh lửa bập bùng, mùi thức ăn ngào ngạt, Thiết Tinh Nguyệt không nhịn được bụng kêu rột rột.

Khâu Nam Cố nhíu mày nói:

- A, chúc mừng, chúc mừng!

Thiết Tinh Nguyệt cúi kính:

- Chúc mừng cái rắm!

Khâu Nam Cố nói:

- Chúc mừng đường rắm của cậu lại thay đổi!

Thiết Tinh Nguyệt ngạc nhiên hỏi:

- Thay đổi cái gì?

Khâu Nam Cố đáp:

- Lúc trước khi cậu đánh rắm bụng đều phải kêu ục một tiếng, bây giờ lại kêu rột rột như trâu đánh rắm, giờ không khác trâu ăn cỏ là mấy rồi...

Thiết Tinh Nguyệt tức giận đáp:

- Ăn nói quàng xiên, cậu đánh rắm thì có, đây là tiếng bụng tôi đang đói, ai bảo là đánh rắm !

Tả Khâu Siêu Nhiên nhíu mày:

- Mỗi lần trước khi ăn cơm các cậu đều phải nói những chuyện mất hứng thế này à?

Đường Phương thấp giọng quát:

- Đứng dậy, thức ăn ra rồi...

Mấy người đồng loạt quay đầu, quả thực là còn nhanh hơn khi gặp kẻ địch. Chỉ thấy Mã đại tẩu bưng ra hai đĩa thức ăn bốc hơi nghi ngút, gà ngọc lan và tôm nõn năm màu(****), bước tới gần.

Khâu Nam Cổ ngượng ngùng nói:

- Cũng không phải chúng tôi tham ăn, chẳng qua là đói qua thôi, thực ra à, muộn một chút cũng không quan trọng, muộn thêm một chút cũng không quan trọng.

... Cảm giác đói bụng thật sự là không hề dễ chịu.

Đáng tiếc, họ chỉ thấy thức ăn, không hề chú ý tới phía sau làn hơn mờ, vẻ mặt ưu thương của Mã đại tẩu.

Thức ăn đương nhiên không chỉ có hai đĩa

Mã đại tẩu tiếp tục bưng lên mặng tây xào xanh, đậu hũ hạnh nhân, mã nhĩ thượng thụ(*****). Tiêu Thu Tủy dĩ nhiên là đã bắt đầu ăn rồi, Đường Phương đột nhiên hỏi:

- Mã phu nhân khuê danh có phải là San Nhi, vốn họ kép là Âu Dương.

Mã đại tẩu đang định quay người vào bếp lấy thức ăn, không khỏi giật mình, bấy giờ đúng lúc Mã Cảnh Chung từ trong bếp bước ra, đáp:

- Đúng vậy. Nàng ấy chính là Âu Dương San Nhi, năm xưa trên giang hồ được xưng là “Mê thần dẫn”.

Đường Phương cười nói:

- Âu Dương cô nương danh chấn hắc bạch đạo năm xưa nay đã thành Mã phu nhân rồi, cùng vì chồng mà quy ẩn làm cơm canh, là chúng tôi đã thất kính rồi.

(*) Bài thơ của Trầm Bân đời nhà Đường, huyện lệnh Dương Sóc.

,

.

,

.

Ý thơ Đào Tiềm (Đào Uyên Minh) thời Đông Tấn làm huyện lệnh Bành Trạch từng trồng năm cây liễu trước cửa, người đời gọi là “Ngũ liễu tiên sinh”, nơi sống dưới chân núi Lư Sơn là đất danh thắng. Phan Nhạc đời nhà Tấn, vô cùng yêu thích hoa đào, khi làm huyện lệnh Hà Dương từng ra lệnh tất cả già trẻ trai gái trong huyện phải trồng mỗi người ít nhất ba cây đào. Sau ba năm hoa đào nở khắp huyện, phồn hoa như gấm. Nhưng hai nơi đây sao có thể bì được với Dương Sóc? Người Dương Sóc sống trên đỉnh Bích Liên Phong.

(**) Lâm Quế là một huyện ở phía tây Quế Lâm, ko phải nhâm

(***)

Câu cuối bài Lương Châu Từ của Vương Hàn

Bồ đào mỹ tửu dạ quang bôi,

Dục ẩm tì bà mã thượng thôi.

Túy ngọa sa trường quân mạc tiểu,
Cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi.
Bồ đào rượu ngắt chén lưu ly
Toan nhấp tỳ bà đã giục đi
Say khướt sa trường anh chớ mĩa
Xưa nay chinh chiến mấy ai về? (st)
Câu cuối bài Dạ Thương Thụ Hàng Thành Văn Dịch của Lý Ích

Hồi Nhạc Phong tiền sa tự tuyết ,
Thụ Hàng thành ngoại nguyệt như sương .
Bất tri hà xứ xuy lô quân .
Nhất dạ chinh nhân tận vọng hương .
Cát như tuyết trắng non Hồi Nhạc,
Thành Thụ Hàng trắng bạc màu sương.
Nơi đâu tiếng sáo rền vang?

Chinh phu đều ngóng trông làng một đêm. (dịch giả Trần Trọng San)

(****) “Chuyết” là vụng về, “kinh” là cây mạn gai, để chỉ cây trâm cài tóc làm bằng gỗ mạn của phụ nữ xưa. “Chuyết kinh” là cách gọi vợ mang nghĩa khiếm tốn.

(*****)

Ngọc lan phì kê
Ngũ thải hà nhân
(*****)

Thanh sao oa duẩn ti
Hạnh nhân đậu hũ
Mã nghĩ thượng thụ, kiến leo lên cây, là món miến xào với thịt băm nhỏ

2. Chương 1 (2)

Mã Cảnh Chung nhìn nhóm Tiêu Thu Thủy ăn được hơn một nửa, đột nhiên trầm giọng nói:

- Tiêu thiếu chủ, Mã mã đáng chết, Mã mã nếu làm điều gì có lỗi với cậu, đành xin kiếp sau làm trâu làm ngựa, lấy chết đền lại vậy.

Tiêu Thu Thủy ngạc nhiên hỏi:

- Mã huynh sao lại nói những lời này.

Mã Cảnh Chung cười thăm đáp:

- Tiêu thiếu chủ, các vị hiệp huynh, Đường cô nương, Mã mỗ lúc này đã bỏ vào trong thức ăn Tam nhật mê hồn tán...

Tiêu Thu Thủy bỗng kêu lên một tiếng, ngã gục xuống đất.

Khâu Nam Cổ ngăn người, cũng đổ xuống.

Thiết Tinh Nguyệt gầm lên một tiếng, muốn đứng dậy nhưng cả người lẫn bàn đều đổ ra, bát đĩa vỡ tan.

Tả Khâu Siêu Nhiên nghiêng nghiêng ngã ngã đứng dậy, cuối cùng thì dựa vào cột gỗ, trượt dài ra đất.

Đường Phương loạn choạng một chốc, cũng ngã xuống đất, chỉ hỏi được một câu:

- Các người, tại sao...?

Rồi cũng hôn mê.

- Tại sao?

Mã Cảnh Chung cười thâm nói:

- Tại sao? Tôi làm sao mà biết được. Chỉ trách mọi người lẽ ra không nên đối địch với Quyền Lực bang, chúng ta làm sao mà đụng vào thiên hạ đệ nhất đại bang được!

Âu Dương San Nhi một mực cắn môi, môi dưới trắng bệch không một chút máu, bấy giờ không nhin được, nói:

- Cảnh Chung, chàng làm vậy vì thế, có đáng không?

Mã Cảnh Chung dần từng tiếng một:

- Nhưng ta đã làm rồi.

Âu Dương San Nhi lạnh giọng nói:

- Thiếp tình nguyệt chết.

Mã Cảnh Chung đáp:

- Nàng không thể chết, trong bụng nàng đã mang con chúng ta... Đời này chúng ta có lỗi với người, chỉ lưu lại đời sau báo đáp ân tình này thôi.

Âu Dương San Nhi run rẩy hỏi:

- Vậy chàng muốn làm gì với họ?

Mã Cảnh Chung đáp:

- Đưa tới phân bộ Quyền Lực bang tại Vĩnh Phúc.

Âu Dương San khẽ nói:

- Nhưng mà... Nhưng mà họ có tới năm người, làm thế nào đưa đi được?

Mã Cảnh Chung đáp:

- Đặt vào trong xe ngựa, sẽ không có chuyện gì đâu.

Chợt nghe một người nói:

- Thế không phải quá phiền phức sao?

Một người khác nói:

- Bọn ta tự mình đi, vừa tiết kiệm thời gian vừa đỡ tốn sức, chẳng phải càng tốt ư.

Còn có một người nói:

- Càng tốt, càng tốt, chỉ tiếc thức ăn không ăn được, không bằng vừa đi vừa ăn. Ai da, tôi đói mềm rồi, đói ngầu rồi, đói chết rồi!

Người đầu tiên lên tiếng là Tiêu Thu Thủy, người thứ hai là Khâu Nam Cố, người thứ ba là Thiết Tinh Nguyệt.

Tả Khâu Siêu Nhiên là kẻ đến cả nói chuyện cũng lười.

Đường Phương cũng mỉm cười mở mắt ra.

Mã Cảnh Chung trợn trừng như muốn rút cả mắt ra, sắc mặt Âu Dương San cũng trắng bệch, buột miệng hỏi:

- Không phải mọi người đã ăn thức ăn rồi sao?
- Ăn được thì đã tốt.
- Cô bé Đường Phương kia trước khi ăn luôn phải dùng châm kiểm tra, hôm nay xem thử, ha, thử ra được một (thiếu)
- Châm không biến đen, nhưng lại đổi sang xám, chắc không phải kịch độc, vì thế mới giả bộ ngã xuống, xem xem các người làm thế nào.
- Mấy món ăn này a, đều ăn hết vào tay áo bọn ta rồi.

Hai người Thiết Tinh Nguyệt và Khâu Nam Cố mồm nấp miệng cười, cực kỳ đắc ý.

...Trong truyện Được Mã Hoàng Hà, bắt đầu từ lúc nhóm Tiêu Thu Thủy thoát ra khỏi Hoán Hoa, trước khi ăn cơm, Đường Phương luôn dùng châm bạc kiểm tra trước, trong trận lâu Giáp Tú cũng vậy.

... Đệ tử Đường môn Đường gia, Tứ Xuyên đất Thục, đã biết dùng độc thì cũng biết phòng độc, cho dù là thuốc mê cũng có thể nhận ra.

... Ngay lúc Âu Dương San Nhi bưng ra hai đĩa thức ăn, lại quay người quay về nhà bếp, Đường Phương đã lập tức dùng châm bạc kiểm tra thử, vừa thử xong, mọi người đều sững sờ.

... Họ liền quyết định giả vờ trúng độc.

Mã Cảnh Chung không nói gì, đột nhiên xuất cước!

Tung cước đá bay chiếc bàn, đâm thẳng vào Thiết Tinh Nguyệt!

Đoạn quay người đẩy mạnh Âu Dương San Nhi ra ngoài cửa, hét lớn:

- Chạy đi!

Tiếp đó rút dao nhọn, vừa đâm mạnh vào bụng mình vừa hô lên:

- Phải giữ được con chúng ta!

Nếu không phải việc xảy ra đột nhiên, nếu không phải Mã Cảnh Chung cố kêu lên một câu cuối rồi mới đâm dao xuống thì việc Mã Cảnh Chung tự sát đã thành việc đã rồi.

Nhưng ngay trong khoảnh khắc Mã Cảnh Chung hét lên, hai tay Tả Khâu Siêu Nhiên đã bắt chặt cổ tay hắn.

Dao của Mã Cảnh Chung liền không đâm xuống được nữa. Nếu đã để đôi xảo thủ của Tả Khâu Siêu Nhiên bắt lấy thì chẳng ai có thể thoát được.

Không ngờ Âu Dương San Nhi lại không đi mà quay trở về kêu lên:

- Cảnh Chung, phải chết thì chúng ta cùng chết...

Chiếc bàn đập “chát” một tiếng vào Thiết Tinh Nguyệt, lập tức vỡ vụn. Thiết Tinh Nguyệt lại như không có việc gì, hùng hùng hổ hổ đứng dậy, găm lên như sấm:

- Không được chết, không ai được phép chết cả!
- Đúng vậy.

Tiêu Thu Thủy chậm rãi nói:

- Có gì chúng ta từ từ nói.

Không ai lên tiếng.

Tả Khâu Siêu Nhiên cũng không giữ Mã Cảnh Chung nữa, bởi vì hắn biết, Mã Cảnh Chung tuyệt đối không bỏ trốn.

Mã Cảnh Chung cũng không phải là không dám giao đấu với họ, mà là trong lòng áy náy vì thế căn bản sẽ không ra tay.

Ai cũng có thể thấy, vợ chồng Mã Cảnh Chung là vậy là có điều khó nói.

Mọi người đều không nguyện ý đi bức bách một đôi vợ chồng đang có khổ tâm, gặp hoạn nạn.

Vợ chồng Mã Cảnh Chung ngồi trên ghế nhìn nhau, năm người Tiêu Thu Thủy yên lặng đứng chờ, ở bên ngoài ánh hoàng hôn đã lặng lẽ phủ xuống, bao trùm bốn phía.

Cuối cùng vẫn là Mã Cảnh Chung lên tiếng trước:

- Tôi tình nguyện chịu chết, cũng không hy vọng mọi người tha thứ.

Tiêu Thu Thủy nghiêm sắc mặt nói:

- Chúng tôi không tha thứ cho anh, trừ phi anh nói ra người sai khiến anh là ai, chúng ta phải đối phó với hắn.

Tả Khâu Siêu nhiên vẫn một mực trầm mặt giờ bỗng nhiên nói:

- Đúng! Chúng ta cùng đi đối phó với hắn!

Mã Cảnh Chung hơi giật mình, mơ hồ hỏi:

- Chúng ta... Chúng ta cùng đi đối phó với hắn?

Đường Phương lặng lẽ nhìn hắn, nói:

- Sống làm người Hoán Hoa, chết làm ma Hoán Hoa, không phải anh đã nói vậy sao? Chuyện hôm nay là anh nhất thời hồ đồ, chúng tôi vẫn coi anh là hảo hán Hoán Hoa kiếm phái, đương nhiên là cùng nhau đi đối phó với Quyền Lực bang!

Mã Cảnh Chung trầm tư một chốc rồi chợt thở dài, nói:

- Tôi biết mọi người muốn tha thứ cho tôi, nhưng tôi không thể tha thứ cho chính mình.

Âu Dương San Nhi không kìm được hai hàng lệ nóng:

- Tôi biết, anh ấy làm tất cả đều vì tôi. Vốn Quyền Lực bang muốn anh ấy giết mọi người, nếu không sẽ lấy mạng anh ấy, nhưng anh ấy không đồng ý!

- Nhưng Quyền Lực bang lại nói sẽ giết tôi, anh ấy liền không dám không theo, nhưng lại không nhẫn tâm hạ độc, chỉ dám bỏ thuốc mê...

Đường Phương thở dài:

- Chính là vì thuốc mê. Nếu là thuốc độc thì bọn tôi đã không đối đãi với anh như thế.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Quyền Lực bang uy hiếp, sao anh không báo với đại ca tôi, hoặc là Mạnh tiên sinh? Bọn họ tất sẽ có chủ ý, tìm cách hộ anh!

Mã Cảnh Chung đỡ đầu đáp:

- Quyền Lực bang người đông thế mạnh... Tôi thật sự không đủ dũng cảm nói với Mạnh tiên sinh... Ngay cả bên cạnh Mạnh tiên sinh cũng có người của Quyền Lực bang, càng huống hồ... huống hồ trong bụng San nhi, đã mang con của chúng tôi...

Mã Cảnh Chung nói, ánh mắt nhìn sang Âu Dương San Nhi, Âu Dương San Nhi cúi đầu, ánh mắt hai người không tiếp xúc nhau nhưng nhu tình vô hạn, thê lương vô tận.

... Hảo hảo lưu lạc giang hồ, trong bóng đêm mưa sầu gió thảm, nếu đã có một gia đình ấm áp, nếu đã có một hình bóng trong tim, ai nhẫn tâm mà buông bỏ được?

... Huống chi đã có đời sau rồi, tất cả đều đã có sinh cơ!

... Ai lại có thể vì ý khí nhất thời của mình mà làm thương tổn đến mầm sống tương lai?

... Càng huống hồ là Mã Cảnh Chung. Hắn vượt qua ác chiến với Dạ Lang, thoát được một mạng dưới tay Chu đại thiên vương, lại càng hiểu rõ sinh mệnh quý giá đến nhường nào!

... Lạc địa sinh căn, một khi để hấn xuống đất, hấn không bao giờ chấp nhận để bị kéo bật rễ lên nữa.

... Đường Phương không khỏi thầm thở dài.

- Có gì mà phải sợ chứ!

Thiết Tinh Nguyệt đâm mạnh lên bàn, quát lên:

- Cái gì mà Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma của Quyền Lực bang, Khổng Dương Tần, Sa Thiên Đăng, Diêm Quỷ Quỷ trong nhân ma đều bị bọn ta giết rồi, bọn chúng có cái gì mà không trêu vào được?! Không đụng vào được?!

Mã Cảnh Chung thăm đạm nói:

- Mọi người giết chết....

Tiêu Thu Thủy bình tĩnh nói:

- Đúng vậy. Vừa rồi anh nói bên cạnh Mạnh sư thúc cũng có người của Quyền Lực bang, rút cuộc là ai?!

Mã Cảnh Chung cắn cắn môi, đáp:

- Khang Xuất Ngư và Tân Diệu Thường.

Tiêu Thu Thủy ngạc nhiên hỏi:

- Khang Xuất Ngư quay về rồi sao?

Mã Cảnh Chung đáp:

- Hôm qua lão ta đã tới Quế Lâm, chính lão sai tôi tới “đón” các cậu.

Tả Khâu Siêu Nhiên cắn hận nói:

- Chính là lão ta! Nếu không phải lão ta giả trúng độc, thừa cơ mưu sát Đường đại hiệp, Tiêu đại bá, Trương tiền bối thì chúng ta đã sớm ổn định đại cục Kiếm lục Thành Đô rồi.

Mã Cảnh Chung kinh ngạc nói:

- Hóa ra lão ta từ Tứ Xuyên quay về Quảng Tây!

Tiêu Thu Thủy nói:

- Tân Diệu Thường là con gái Tân Hồ Khâu, nhưng Tân Hồ Khâu bị đại bá giết trong Kiếm lục, không đủ gây họa.

Mã Cảnh Chung thở phào hỏi:

- Tân Hồ Khâu chết rồi?!

Đường Phương mỉm cười đáp:

- Đúng vậy. Anh xem, Quyền Lực bang không phải là vô địch, không chỉ Tân Hồ Khâu đã chết mà cả Hoa Cô Phần cũng chết trước cửa vào Hoán Hoa kiếm phái.

Mã Cảnh Chung ngẩn ra hồi lâu, Tiêu Thu Thủy hỏi:

- Bây giờ Tân Diêu Thường còn đang ở trong Hoán Hoa kiếm phái Quế Lâm?

Mã Cảnh Chung gật đầu, Tiêu Thu Thủy vội kêu lên:

- Không xong! Mạnh sư thúc không biết chuyện Tân Hồ Khâu là con cờ nằm vùng của Quyền Lực bang, càng không biết Khang Xuất Ngư là tiểu nhân gian dối xấu xa, bây giờ chúng ta phải tới thông báo!

Khâu Nam Cổ nói:

- Khang Xuất Ngư đang ở đâu? Lão già khốn kiếp đó thật đáng ghét! Chúng ta không bằng cứ bắt lấy lão ta trước, giao cho Mạnh tiên sinh trừng trị, chẳng phải càng hay sao!

Mã Cảnh Chung đứng phắt dậy, không ngờ cũng hào sảng nói:

- Tôi biết lão ta ở đâu, tôi có thể đưa các cậu đi!

Ánh mắt liếc nhìn Âu Dương San Nhi, lại lộ ra vẻ thương cảm, thân hình vừa đứng lên đang muốn ngồi xuống thì Âu Dương San Nhi đã khóc nói:

- Cảnh Chung, chàng không cần lo cho thiếp, cái gì cần làm thì cứ sáng khoái mà làm. Chỉ cần chàng đừng rời bỏ thiếp, để thiếp đi cùng anh thôi.

Mã Cảnh Chung dậm chân than thở:

- Không được, không được, ở đó nguy hiểm, chàng lại đang mang thai...

Đường Phương bỗng bình tĩnh nói:

- Mã huynh, tôi sẽ chăm lo cho Âu Dương tỷ tỷ.

Mã Cảnh Chung ngược nhìn ánh mắt trong suốt như nước của Đường Phương, lẩm lẩm:

- Tôi, tôi...

Thiết Tinh Nguyệt thật sự nhìn không vừa mắt, chửi:

- Nam nhi đại trượng phu, bà bà mẹ mẹ cái gì? Muốn đánh thì đánh cho sáng khoái...

Khâu Nam Cổ tiếp lời:

- Muốn chửi thì phải chửi cho sướng miệng! Bà bà mẹ mẹ, anh hùng hào kiệt chân chính sao có thể ẻo lả như vậy!

Thiết Tinh Nguyệt không nhịn được lại chửi:

- Nhớ năm xưa, người một mình đấu Dạ Lang, lúc đó giang hồ những kẻ nổi danh hơn người tám lần, mười lần cũng không dám trêu chọc vào bọn chúng, nhưng lại dám một mình khiêu chiến. Chu đại thiên vương hoành hành thủy đạo Trường Giang, người không ngờ dám dùng một chiêu Lạc địa sinh căn, đóng chặt boong thuyền không thả, hào khí như thế thực chẳng thể coi thường! Không ngờ hôm nay gặp lại đã thành con rùa hèn nhát!

Khâu Nam Cổ nghĩ lại càng không cam tâm, chửi xen vào:

- Năm xưa “Mê thần dẫn” Âu Dương San Nhi cũng là nữ hiệp dám nói dám làm, chẳng ngờ hôm nay lại biến thành gánh nặng của người! Hắc! Quyền Lực bang thì có gì mà không trêu vào được! Bọn ta đã chọc vào rồi! Đã trêu vào rồi! Có giỏi thì cùng Thân Châu kết nghĩa bọn ta liều một trận, dựng nên lá cờ chính nghĩa cho vô lâm! Sợ cái gì mưa to gió lớn! Sợ cái gì hoành hành thiên hạ!

Thiết Tinh Nguyệt cũng chực muốn chửi tiếp, Mã Cảnh Chung nhảy dựng dậy, một chân đá ghế, một chân đạp bàn, chửi lớn.

- Các người nghĩ các người đều là anh người, còn người khác là cẩu hùng hết hả? Phải vậy không? Mẹ nhà nó! Nếu lão Mã ta hôm nay không phải vì chút hương hỏa cho đời sau thì sợ cái quái gì Quyền Lực bang! Các người không vợ không con, sao mà hiểu được sự khó xử của lão Mã ta! Đi thì đi! Thiết Tinh Nguyệt người, hần Khâu Nam Cổ dám đi thì có cái khỉ già mà ta không dám đi. Ta nói cho các người biết, tới tìm bà ngoại Diêm Vương cá độ ta cũng phụng bồi!

Mã Cảnh Chung càng chửi càng hăng, khuôn mặt trắng bệch vì chửi mà biến thành đỏ bừng, đến cả cổ họng cũng bạnh hết cả ra. Chửi đến lúc kích động, thần sắc giận giữ, ngay cả giọng Quảng Tây cũng lời ra, thống khoái hết mức.

Hai người Khâu Nam Cổ, Thiết Tinh Nguyệt cùng ngẩn ra, đưa mắt nhìn nhau một chặp rồi đột nhiên đồng loạt cười lớn. Khâu Nam Cổ cười nói:

- Khá lắm, khá lắm, có thể so được với mồm sắt Khâu Nam Cổ ta!

Thiết Tinh Nguyệt cũng cười, vỗ bồm bộp vào vai Mã Cảnh Chung:

- Quả nhiên là có hào khí! Không uống công vua rắm Thiết Tinh Nguyệt ta chửi người tối tăm mặt mũi. Người biết chửi trọng người chửi, chửi rất hay! Ha ha, chửi rất hay!

Hay người không giận mà cười khiến Mã Cảnh Chung vô cùng kinh ngạc, bấy giờ mới biết hai người Khâu, Thiết cố ý chọc giận mình, không khỏi cảm thấy vừa rồi đã quá thất thái, lúc này giận giữ buột miệng chửi, ý khí phong phát, lại chính là bản sắc của bản thân năm xưa!

Âu Dương San Nhi lên tiếng:

- Cảnh Chung, co đầu rút cổ làm tiểu nhân vốn không phải việc hai ta muốn làm, tại sao không sáng khoái liều một trận đi, thiếp muốn con trai mình có thể kiêu ngạo vì cha nó. Nếu như không chết thì chúng ta lời rồi, chẳng may phải chết thì cũng vui vẻ làm uyên ương đồng mệnh!

Đường Nhu nhẹ giọng nói:

- Lời chị nhà nói rất đúng. Mã huynh xin chớ phụ tâm ý của chị.

Tiêu Thu Thủy mỉm cười:

- Mã huynh, thà chết trong còn hơn sống đục!

Mã Cảnh Chung hét lên một tiếng dài, vang dội:

- Được, Quyền Lực bang! Sau này chúng ta không chết không thôi. Tôi đưa mọi người đi tìm Khang Xuất Ngư!

- Khang Xuất Ngư đang ở đâu?

Khâu Nam Cổ lập tức hỏi.

- Ở Vĩnh Phúc.

- Chỗ nào ở Vĩnh Phúc?

Thiết Tinh Nguyệt tròn mắt hỏi.

- Cùng uống rượu với “Uy chấn Dương Sóc” Khuất Hàn Sơn!

- Uy chấn Dương Sóc?!

- Khuất Hàn Sơn?!

3. Chương 2: Tứ Tuyệt Nhất Quân.

Uy chấn Dương Sóc Khuất Hàn Sơn, không chỉ là uy chấn Dương Sóc mà còn uy chấn Quảng Tây, thậm chí có thể nói là uy chấn võ lâm.

Giang hồ thất đại danh kiếm, ngay cả Tiêu Tây Lâu danh khí kinh người, so với ông ta cũng phải thấp hơn một nửa.

Khuất Hàn Sơn là tông chủ võ lâm, cũng là lãnh tụ võ lâm Quảng Tây, đệ nhất nhân của võ lâm chính thống Quảng Tây. Kiếm pháp của ông ta nghe đồn có thể lấy sức một người mà đánh ngang tay với bảy đại danh kiếm võ lâm.

Khuất Hàn Sơn làm người trầm ổn, lão luyện, công bằng tri chính nổi tiếng thiên hạ, trong võ lâm Quảng Tây ít người được cả tài đức kiêm bị, là tông sư văn võ hợp nhất như ông ta.

Khuất Hàn Sơn bảy tuổi luyện kiếm, năm nay năm mươi sáu tuổi, đã luyện kiếm được suýt soát năm mươi năm, có thể nói là một kiếm lừng lẫy khắp bốn mươi châu, gần mười năm nay đã khó gặp được địch thủ.

Về danh dự, võ công, thực lực, người duy nhất có thể ngang tài ngang sức với Khuất Hàn Sơn sợ rằng cũng chỉ có “Khí thôn Đan Hà” Lương Đấu ở Quảng Đông.

Nghe nói tới Khuất Hàn Sơn, ánh mắt mấy người Tiêu Thu Thủy đều sáng lên!

Ngay từ lúc Quyền Lực bang bắt đầu lập bang, Khuất Hàn Sơn đã ở vào thế đối địch, mà Quyền Lực bang cũng xác nhận trong các đại địch hàng đầu có hai người Khuất Hàn Sơn, Lương Đấu.

Khuất Hàn Sơn nhất định không biết Khang Xuất Ngư là một trong Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma của Quyền Lực bang.

Ngay như mấy người Tiêu Tây Lâu, Mạnh Tương Phùng cũng đều không biết Khang Xuất Ngư là quân nằm vùng, là gian tế.

Tìm được Khuất Hàn Sơn sẽ có thể đả kích Khang Xuất Ngư!

Mã Cảnh Chung nói:

- Khuất đại hiệp bày tiệc ở đình Nhất Công, tôi có thể lập tức đưa mọi người tới đó, bởi vì vốn nếu tôi bắt được các cậu cũng phải đưa tất cả tới đó, giao cho Khang Xuất Ngư.

Ánh mắt Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cổ càng sáng bừng. Có thể được gặp đại hiệp Quảng Tây Khuất Hàn Sơn quả thực là chuyện khiến người ta vô cùng hưng phấn!

Đình Nhất Công là nơi có “Thiên hạ nhất đại công bình”.

Tấm hoành phi “Thiên hạ nhất đại công bình” dài mười bốn thước, mỗi chữ dài hai thước, người viết ký lục khoản, sơn sơn thếp vàng, treo ở ngay trụ chính của đình Nhất Công

Đình Nhất Công, bất kỳ kẻ nào tới đây, biết võ công hay không biết võ công, giàu có hay không giàu có, đều được đãi ngộ công bằng

Cho dù người là hoàng thân quốc thích đi nữa thì tới đây cũng phải như vậy, bởi vì đây là nơi của Khuất Hàn Sơn.

Giang Nam Lương Quảng chỉ có hai địa phương như vậy, một là đình Nhất Công của Khuất Hàn Sơn, một là đài Tự Lực của Lương Đấu.

Bên trong đình Nhất Công đúng là có rất nhiều người đang ăn uống ca hát, một chiếc bàn tròn lớn, đủ cho mười hai người ngồi.

Không cần biết là ai, theo ánh đèn đuốc huy hoàng bước vào, người đầu tiên nhìn thấy sẽ luôn là một ông lão cao lớn, râu đen, mặt đang mỉm cười, hai hàng lông mày hơi xếch, xéo lên bên thái dương.

Không phải bởi vì ông ta ngồi ở chính giữa, nhìn ra ngoài đình mà là vì khí độ ung dung của ông ta, một mặt có thể thoải mái tham gia vào náo nhiệt mà không chúng mắt, mặt khác lại tự có khí thế độc lập, khiến cho người khác vừa liếc mắt đã lập tức nhìn thấy ông ta.

Hơn nữa sau khi nhìn lần đầu lại muốn nhìn lần thứ hai, nhìn đến lần thứ hai lại muốn nhìn lần thứ ba, càng nhìn càng bị phong độ của ông ta hấp dẫn.

Mà sau lưng, bên hông, trên người ông ta lại không chỗ nào có kiếm.

Uy chấn Dương Sóc Khuất Hàn Sơn, Nhất kiếm quang hàn tứ thập châu, vậy mà lại không có bội kiếm!

Nhóm Tiêu Thu Thủy tuy chưa từng gặp Khuất Hàn Sơn nhưng vừa liếc mắt đã có thể khẳng định, ông ta chính là Khuất Hàn Sơn.

Khi họ trông thấy người ngồi cạnh Khuất Hàn Sơn lập tức không nhịn được muốn lao ngay tới bắt lấy lão ta.

Kẻ đó đang cười nói vui vẻ, bộ dạng chính khí bừng bừng, không phải Khang Xuất Ngư thì là ai!

Thiết Tinh Nguyệt nhìn thấy kẻ ngồi cạnh Khang Xuất Ngư lập tức không kiềm chế được, muốn nhanh chóng xông tới đánh gãy mũi hắn, để hắn về sau không bao giờ dám bán đứng bạn bè nữa.

Kẻ đó chính là Khang Kiếp Sinh.

Vì thế Thiết Tinh Nguyệt lập tức lao đến.

Hắn nằm mơ cũng chẳng nghĩ ra những người đang ngồi quanh bàn rượu là ai.

Tiêu Thu Thủy vội đưa tay bắt lấy hắn nhưng Thiết Tinh Nguyệt đã lao đi mất rồi. Chỉ thấy trước mắt hoa lên một cái, Thiết Tinh Nguyệt đã đánh trúng mũi Khang Kiếp Sinh, rượu thịt bắn tung, Thiết Tinh Nguyệt vượt qua mặt bàn, lại muốn đánh thêm một quyền nữa.

Quyền của Thiết Tinh Nguyệt rất nhanh, quyền của hắn có thể đánh trung con ruồi, con muỗi đang bay, có thể một quyền đánh vỡ một tảng đá lớn, quyền của Thiết Tinh Nguyệt cực kỳ mạnh.

Thiết Tinh Nguyệt tự tin, không ai có thể đỡ được thần quyền của hắn.

Nhưng hắn cũng thấy trước mắt hoa lên, quyền phải đã bị người ta dùng một tay chặn đứng.

Vậy phải làm thế nào?

Thiết Tinh Nguyệt vụt đánh quyền trái ra.

Người kia xoay tay, lại bắt trúng quyền trái hắn.

Hai quyền của Thiết Tinh Nguyệt có thanh phá bia mở đá, nhưng lọt vào tay người này lại như đá chìm đáy biển.

Thiết Tinh Nguyệt lần này kinh hãi không phải là thường, chỉ thấy một người áo trắng thùng thình, lùn thấp nhưng cường tráng, vụt nhớ tới một cái tên:

- Giang Dịch Hải!

Giang Dịch Hải!

Cửu chỉ cầm long trong Ngũ hồ nã Tứ hải, Giang Dịch Hải!

Cũng chính là đại địch của Tả Khâu Siêu Nhiên mà trong truyện “Dược Mã Hoàng Hà”, trước của Quan Ngư Các, Đường Phương từng kể lại theo lời của Đường Nhu: Giang lão gia tử!

Tả Khâu Siêu Nhiên là môn đồ chân truyền duy nhất của Đệ nhất Cầm nã thủ Hạng Thích Nho và Ứng trảo vương Lôi Phong, năm mười lăm tuổi đã dùng một đôi tay đánh bại Thiết hoàn khẩu Đông Chấn Bắc đại danh đỉnh đỉnh trong hắc đạo, nhưng có một lần gặp phải tên Ngũ hồ nã Tứ hải này Tả Khâu Siêu Nhiên lại không địch lại, vị bất trúng, nếu không phải kịp thời đánh một phát rắm, thối không chịu nổi, ép Giang Dịch Hải lùi ra thì sợ rằng Tả Khâu Siêu Nhiên đã bị phế từ khi đó rồi.

Giang Dịch Hải cũng đang ngồi cạnh bàn.

Thiết Tinh Nguyệt đương nhiên là cũng đã nghe qua câu chuyện đó, trong lúc gấp gáp chợt sinh trí, kêu lớn:

- Người mà không buông tay là ta đánh rắm đấy!

Giang Dịch Hải vốn là kẻ ưa sạch sẽ, nghe nói vậy lập tức cả kinh, nhanh chóng buông tay. Thiết Tinh Nguyệt vừa thoát được, phi vèo lên mặt bàn, hai chân quét ngang, hất rơi tất cả thức ăn xuống đất, từ cao nhìn xuống, quét ra bốn phía. Chỉ thấy Khang Kiếp Sinh ôm mũi, từ từ đứng dậy, Giang Dịch Hải ở đằng xa trừng trừng nhìn hắn, những người khác cũng đều rời khỏi bàn, duy có một người vẫn bình thản ngồi nguyên tại chỗ, mỉm cười nhìn hắn, giống như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Thiết Tinh Nguyệt nghiêng đầu, nhìn ông ta, nói:

- Xin chào!

Người đó cười cười, cũng nói:

- Xin chào!

Thiết Tinh Nguyệt hỏi:

- Ông là ai?

Người đó cười đáp:

- Ta họ Khuất, tên Hàn Sơn.

Thiết Tinh Nguyệt cười nói:

- Ha ha ha! Ông chính là Khuất Hàn Sơn, nhất định là biết co, biết duỗi, chịu nóng, chịu lạnh rồi!

Mấy câu này quả thực là không thể tưởng tượng nổi, cũng chẳng biết cái đầu nhỏ tí của Thiết Tinh Nguyệt làm sao mà liên tưởng ra được? Mọi người đều không kiềm chế nổi, Khuất Hàn Sơn lại vẫn cười hỏi:

- Còn cậu là ai?

Thiết Tinh Nguyệt nghiêm trang đáp:

- Tôi tên Thiết Tinh Nguyệt!

Khuất Hàn Sơn lắc đầu:

- Chưa từng nghe qua.

Thiết Tinh Nguyệt cả giận:

- Thiết Tinh Nguyệt đó! Thiết Tinh Nguyệt mà ông cũng chưa nghe qua, chính là Vua rầm Triều Châu Thiết Tinh Nguyệt, tề danh với Mồm sắt Phúc Kiến Khâu Nam Cổ đó!

Khuất Hàn Sơn ngẩn ra một lúc, nói:

- Vẫn chưa từng nghe qua.

Thiết Tinh Nguyệt mắng:

- Tiểu Khâu, tiểu Khâu, ông già này không nghe qua đại danh của tôi, vậy nhất định là không biết cậu rồi, đúng là cô lậu quả văn...

Khuất Hàn Sơn không cười nữa, hỏi:

- Cậu ở trên bàn, có định xuống không?

Thiết Tinh Nguyệt chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh đột ngột bốc lên, vội vàng nói:

- Chờ chút đã rồi xuống, bây giờ không xuống có vẻ an toàn hơn, có chuyện gì?

Khuất Hàn Sơn bình thản đáp:

- Bởi vì có một chuyện, muốn thỉnh giáo cậu. Nếu cậu muốn xuống thì ta chờ cậu xuống rồi mới hỏi, nếu cậu không muốn xuống thì bây giờ ta sẽ hỏi.

Thiết Tinh Nguyệt ngẩng đầu nói:

- Vậy bây giờ ông hỏi đi.

Khuất Hàn Sơn lạnh lùng nói:

- Cậu cùng bạn bè chưa thông báo trước đã lên vào trong đình Nhất Công, hơn nữa còn xông vào bữa tiệc, ra tay đánh thương khách của ta, đá đổ đồ đạc của ta, lại càng dám đứng trên bàn ta đang uống rượu, đập vỡ bát đĩa, bắt ta phải ngẩng đầu lên nói chuyện....

Khuất Hàn Sơn ngừng một chút, đoạn dần từng tiếng một:

- Vì thế cậu tốt nhất là nên cho ta một lời giải thích công bằng, nếu không cậu cũng sẽ được nhận đối đãi công bằng. Ta sẽ đánh bẹp mũi cậu, cho rằng cửa cấm lên trán, lỗ tai treo trước mi mắt, cậu có tin không?

Thiết Tinh Nguyệt tin.

Thiết Tinh Nguyệt sống đến hai mươi hai tuổi, xưa nay chưa từng sợ ai.

Hắn từng trên sông Hàn Giang đấu cá sấu, trên đồi Cảnh Đường đá lão hổ, càn trên đường lớn giữa kinh thành, đánh cho đại quan triều đình ý thế khinh người một trận.

Những lúc đó hắn đều không hề sợ hãi, thậm chí khi giao đấu với đối thủ vô công lợi hại hơn vài lần như Diêm Quỷ Quỷ hắn cũng chẳng cảm thấy chút sợ hãi nào.

Nhưng khi Khuất Hàn Sơn nói câu vừa rồi, hắn lại cảm thấy một luồng khí lạnh bao phủ trong lòng. Hắn thật sự cảm thấy sợ hãi, cho dù bây giờ Khuất Hàn Sơn đã khôi phục nét cười hắn vẫn không thể xóa nỗi cảm giác kinh hãi trong lòng.

Nhất thời hắn không cất nổi nên lời, may mà lúc đó Tiêu Thu Thủy đã xông tới.

Trong lúc Tiêu Thu Thủy nhảy ra, mấy người bên cạnh đang lần lượt quát mắng Thiết Tinh Nguyệt:

- Mãng phu ở đâu mò tới, dám gây chuyện trong đình Nhất Công!
- Vừa tới đã đánh người! Tên nhóc con người không biết phép tắc sao?
- Kẻ nào dám bất kính với Khuất đại hiệp như vậy, chán sống rồi à?

Những người đó mòn năm miệng mười, chỉ có một người bình thần nói một câu, nhưng lại còn có trọng lượng hơn tất cả.

- Ba mươi năm nay, không kẻ nào dám cư xử như vậy với Khuất đại hiệp. Khuất đại hiệp chỉ cần nói một câu, lão phu nhất định là người đầu tiên bước ra!

Kẻ đó nói như vậy, chẳng khác gì là phán Thiết Tinh Nguyệt tử hình.

Người nói chính là Quan nhật kiếm, Khang Xuất Ngư.

Lão chẳng đề cập một chữ đến việc con trai mình bị đánh mà lại quàn thành vì bất bình cho Khuất Hàn Sơn mà chiến.

Tiêu Thu Thủy biết mọi người đều đang trong nghịch cảnh, hắn lập tức nói:

- Khuất đại hiệp! Vị Thiết huynh đệ này sở dĩ lỡ mang vô lễ như vậy đều là vì bị Khang Xuất Ngư hãm hại!

Lời vừa nói ra, mọi người đều yên lặng xuống.

Khang Xuất Ngư nhìn chằm chằm vào Tiêu Thu Thủy, trường bào không gió mà tự bay, lạnh lùng nói:

- Nếu ngươi đã chọn trúng ta thì lão phu chỉ có thể phụng bồi.

Đoạn trở tay, chậm rãi rút kiếm.

Quan Nhật thần kiếm, một mình trên Lao Sơn quan xem mặt trời mọc mười năm, mặt trời lặn mười năm mới sáng tạo ra một bộ kiếm pháp sánh bằng với thái dương kiêu ngạo, chính là thứ mà mọi người đều mong chờ được chứng kiến.

Quan Nhật thần kiếm, há lại là thứ năm tên tiểu tử miệng còn hôi sữa có thể chống đỡ được?! Trong lòng mọi người đều nghĩ vậy.

Chợt nghe một giọng nói:

- Chậm đã, dù là chuyện gì cũng để cho hắn nói hết.

Người lên tiếng là Khuất Hàn Sơn. Khuất Hàn Sơn nói vậy, kiếm của Khang Xuất Ngư cũng không thể rút ra được nữa.

Tiêu Thu Thủy vái dài, làm đại lễ với Khuất Hàn Sơn, nói:

- Văn bối Tiêu Thu Thủy, bái kiém Khuất lão tiền bối.

Khuất Hàn Sơn cười đáp:

- Không cần đa lễ. Tây Lâu có khỏe không? Còn mấy cô cậu ở ngoài đình nữa, cùng đều vào trong cả đi!

Trên mặt Tiêu Thu Thủy nóng lên, biết Khuất Hàn Sơn đã sớm phát hiện ra bên ngoài đình có người, thậm chí cả tuổi tác người tới cũng biết rồi.

Đường Phương, Tả Khâu Siêu Nhiên, Mã Cảnh Chung nhất tề hiện thân.

Khuất Hàn Sơn hỏi:

- Vị cô nương này, bộ pháp nhẹ nhàng, xem ra còn là cao thủ ám khí, phải chăng là Đường môn nữ hiệp dùng khinh công nổi danh giang hồ gần đây, nữ hiệp Đường Phương?

Sắc mặt Đường Phương ửng hồng, ôm quyền nói:

- Văn bối Đường Phương, bái kiến Khuất đại hiệp.

Khuất Hàn Sơn cười nói:

- Còn một vị, chắc phải là bạn tốt của Tiêu thiếu hiệp, cao đồ của Hạng tiên sinh và Lôi lão huynh, Tả Khâu thiếu quân rồi. Còn có một vị, lưng hông trầm ổn, không biết có phải là Mã lão đệ không?

Khuất Hàn Sơn dựa vào bộ pháp đã nhận ra được thân phận Đường Phương, Mã Cảnh Chung, Thiết Tinh Nguyệt nghe mà trong lòng phát lạnh, lập tức xuống khỏi bàn, cung cung kính kính làm đại lễ với Khuất Hàn Sơn, nói:

- Khuất lão gia, chốc nữa ngài muốn giết tôi hay không cũng không có vấn đề gì, nhưng ngài hiệp danh cái thế, hổ uy chấn thiên, lão Thiết tôi đã biết. Vừa rồi thực xin lỗi, bây giờ làm lễ với ngài, xin được nhận sai, lát nữa ngài có đánh tôi cũng không quan trọng, tôi làm lễ không phải là để xin ngài lát nữa đừng đánh tôi, chuyện đó xin ngài nhớ kỹ cho.

Tiêu Thu Thủy sợ Thiết Tinh Nguyệt ăn nói lung tung, vội vàng tiếp lời:

- Khuất tiền bối, chuyện vừa rồi đúng là bọn văn bối không hiểu lễ tiết, ngu dốt lỗ mãng, lát nữa tiền bối muốn xử phạt chúng tôi, chúng tôi đương nhiên là xin tuân lệnh, chỉ có điều, nguyên nhân của việc này thực sự là vì vị Khang thần ma kia...

Khang Xuất Ngư biến sắc, giận giữ quát:

- Nói bừa!

Khuất Hàn Sơn lại phát tay:

- Sao lại có chuyện đó? Nói tiếp đi.

Tiêu Thu Thủy lập tức tiện đà nói:

- Khang Xuất Ngư là gian tặc mà Quyền Lực bang phái tới!

Câu này nói ra, mọi người đều sửng sờ.

Khang Xuất Ngư cả giận:

- Người ngậm máu phun người! Khi ta chiến đấu với Quyền Lực bang, cùng đồng đạo vũ lâm đối kháng bạo tàn, người còn chưa biết cách rút kiếm đâu!

Một người trung niên ở bên cạnh, thân mặc áo vàng, vẻ mặt âm lệ, trên tay đeo găng tay mỏng, lên tiếng:

- Khuất công, tôi thấy đối với loại trẻ con vô tri ăn nói vừa bãi này thực không cần phải tiếp tục nghe nữa.

Cửu chỉ cầm long Giang Dịch Hải cũng nói:

- Cứ nghe hắn nói bừa chỉ làm hủy hoại nhân cách Khang tiên sinh.

Khuất Hàn Sơn gật đầu, nói:

- Tiêu thiếu hiệp, chuyện liên quan tới Quyền Lực bang thể này không thể chỉ nghe lời nói suông, trừ phi cậu có chứng cứ, nếu không không thể nói bừa.

Tiêu Thu Thủy vội vàng nói:

- Khuất tiên bối, sự việc quả thực là như vậy. Khang tiên sinh vốn ở Kiếm lư Hoán Hoa Thành Đô, Quyền Lực bang tấn công, gia phụ, Khang tiên sinh và Đường tiên sinh, Chu đại hiệp đều cùng chống cự, nhưng lão ta lại là gian tế, ám sát Đường đại hiệp, đại bá và Trương tiên bối!

4. Chương 2 (2)

Hai mắt Khuất Hàn Sơn bắn ra thần quang, hỏi:

- Việc này có thật không?

Một đại hán cụt chân, tay cầm gậy sắt ở bên cạnh Khuất Hàn Sơn lại nói:

- Không thể tin, chuyện Quyền Lực bang vây công Kiếm lư Tiêu gia tại sao ta không biết? Đương kim vô lâm đồng đạo cũng không biết? Mà hôm qua ta vừa mới rời khỏi Hoán Hoa kiếm phái Quế Lâm, bọn họ cũng không hề biết chút gì, chẳng lẽ chỉ có một mình Tiêu thiếu công tử là biết?

Nam tử áo vàng đeo găng tay lại bồi thêm một câu:

- Hẳn rút cuộc có phải là Tiêu Thu Thủy hay không cũng còn là vấn đề.

Khang Xuất Ngư phần nộ nói:

- Hẳn đúng là Tiêu Thu Thủy, chuyện đó không sai, nhưng hẳn là kẻ vô trách nhiệm nhất, ham chơi lười biếng, không biết tôn tin nhất trong nhà họ Tiêu Hoán Hoa, Tiêu Tây Lâu huynh cũng rất đau đầu với đứa con hư hỏng này!

Tiêu Thu Thủy cả giận:

- Người mặt người dạ thú, âm mưu tàn độc, gia phụ và Chu đại hiệp tha cho người không giết, người còn mặt mũi gì mà nói ta!

Đại hán áo vàng nổi giận quát:

- Người là cái thứ gì? Dám ăn nói với Khang tiên sinh như vậy ở đây!

Thiệt Tinh Nguyệt bỗng xen vào:

- Vậy người thì là thứ gì? Dám vô lễ với lão đại như vậy ở đây!

Đại hán áo vàng cười “hắc” một tiếng, đáp:

- Ta là “Ám khí tam thập lục thủ, ám thung tam thập lục lộ” Đồ Cỗn, người đã nghe tới chưa? (đồ nghĩa là giết, cỗn là lẫn)

Mấy người Tiêu Thu Thủy nghe vậy đều hít một hơi lạnh, Thiệt Tinh Nguyệt lại chưa từng nghe qua, chăm chọc lại:

- Đồ Cỗn? Giết heo, giết trâu, giết dê thì đều nghe qua rồi, vừa giết vừa lẫn thì là cái thứ gì?

Đồ Cỗn gầm lên, Khuất Hàn Sơn lại khoát tay ngăn lại, Đồ Cỗn chỉ có thể cố gắng nhẫn nhịn. Thiệt Tinh Nguyệt hung hăng nói:

- Người kêu la cái gì? Người tưởng ta sợ người chắc? Tiểu Khâu, sao cậu còn không mau tới đây, cùng nhau chửi chết cái tên khốn kiếp Đồ Cỗn này đi!

Tiêu Thu Thủy vội kéo hẳn lại, hạ giọng nói:

- Đừng có như vậy! Tôi đã bảo tiểu Khâu bảo vệ Mã đại tẩu, không tiên đi ra. Kẻ này là Đồ Cổn, ám khí cùng bố trận đều tuyệt đỉnh, công lực tuyệt không dưới Đường đại hiệp, đừng có chọc vào hẳn lúc này!

Thiết Tinh Nguyệt tức giận nói:

- Tôi nhìn hẳn không vừa mắt! Tôi nhìn cả đám đó không vừa mắt!

Một văn sĩ trung niên phe phẩy chiếc quạt, nói:

- Đứa con hư của Tiêu lão huynh, thực ra tôi cũng từng nghe qua.

Nan quạt “xoẹt” một tiếng mở ra, ở trên viết bốn chữ “Thiên mã hành không”.

Khuất Hàn Sơn trầm ngâm hồi lâu, nói:

- Tiêu thiếu hiệp, cậu chỉ trích Khang tiên sinh, phải có chứng cứ rõ ràng!

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Khuất đại hiệp, Khang Xuất Ngư là chó săn của Quyền Lực bang, tôi và vị cô nương Đường gia này đều có thể làm chứng.

Khuất Hàn Sơn nhìn họ, cuối cùng khẽ lắc đầu, thở dài:

- Đáng tiếc, các cậu quá trẻ...

Quá trẻ, cũng tức là không hề nổi tiếng, như vậy lời nói ra có ai mà tin được?

Tiêu Thu Thủy vội vàng nói:

- Khuất đại hiệp, xin bắt kẻ này lại trước, trong vòng ba ngày, tôi có thể mời gia phụ và Chu đại hiệp tới biện minh!

Văn sĩ trung niên, trở ngược quạt lại, không ngờ lại là bốn chữ “Thiên mã hành địa” uốn lượn làm người ta kinh tâm động phách, lạnh lùng nói:

- Đáng tiếc, chúng ta không thể vì một câu nói của cậu bây giờ mà bỗng không giữ Khang tiên sinh lại ba ngày.

Bỗng nghe một người hô lớn:

- Tôi có thể làm chứng!

Người lên tiếng là Mã Cảnh Chung, hẳn vì khẩn trương mà giọng cũng run lên nhưng vẫn cao giọng nói:

- Tôi có thể làm chứng, lão ta vẫn luôn uy hiếp tôi, hôm trước còn sai tôi mưu hại mấy người Tiêu thiếu hiệp, tránh việc Hoán Hoa kiếm phái Thành Đô gặp nguy cấp lan truyền ra ngoài, còn đem việc giết vợ con tôi ra để ép tôi tuân lệnh.

Khang Xuất Ngư tức giận quát:

- Nói bừa!

Tại trường tổng cộng có mười hai người, trừ bản thân Khuất Hàn Sơn ra còn có Khang Xuất Ngư và Khang Kiếp Sinh, Đồ Cổn và Giang Dịch Hải, với văn sĩ trung niên và độc cước thiết trượng, ngoài ra còn có năm người nữa.

Năm người này vẫn chưa hề mở miệng, lên tiếng, lúc này một người áo xám lại bước lên, nói:

- Khuất huynh, xem ra chuyện này cứ thà tin rằng có, đừng ngờ rằng không, cẩn thận làm đầu. Vị Lạc địa sinh căn Mã Cảnh Chung này làm người, tôi rất rõ ràng, chắc không có chuyện bịa đặt.

Khuất Hàn Sơn cười khổ đáp:

- Tôi cũng nghĩ như vậy, đa tạ Cố huynh nhắc nhở.

Đoạn quay sang phía mấy người Tiêu Thu Thủy, nói:

- Hôm nay ở đây đều là cao nhân võ lâm, để ta giới thiệu một chút. Vị vừa lên tiếng chính là “Lạc thác Thần tẩu” Cổ Quân Sơn Cổ huynh. Bốn vị bên cạnh Cổ huynh chính là “Tứ tuyệt” trong “Tứ tuyệt Nhất quân” nổi tiếng võ lâm. “Chưởng tuyệt” Hoàng Viễn Dung Hoàng huynh, “Trửu tuyệt” Diêu Độc Vụ Diêu huynh, “Quyền tuyệt” Tất Thiên Thông Tất huynh, “Thối tuyệt” Văn Tấn Sương Văn huynh. Năm vị này chính là Tứ tuyệt Nhất quân đại danh鼎鼎, Tiêu thiếu hiệp, Đường cô nương, Mã huynh đệ chắc đã sớm nghe tới?

...Nhóm Tiêu Thu Thủy đương nhiên là đã từng nghe qua.

... Tứ tuyệt Nhất quân thành danh từ mười lăm năm trước, nơi nào có bọn họ là nơi đó có chém giết.

...Tứ tuyệt Nhất quân ghét ác như thù, giết chóc cực nặng, làm người ở giữa chính tà, làm việc mười phần quái dị, nhưng lại rất trọng hai chữ “Tín”, “Nghĩa” trên giang hồ.

...Tứ tuyệt Nhất quân cũng thành thế như lửa nước với Quyền Lực bang, bởi vì năm người Cổ Quân Sơn, Hoàng Viễn Dung, Diêu Độc Vụ, Tất Thiên Thông, Văn Tấn Sương đều rất khinh thường cách làm vô nghĩa bội tín của Quyền Lực bang.

Khuất Hàn Sơn lại cười nhìn vị văn sĩ trung niên, giới thiệu:

- Nghĩ chắc chư vị trông thấy quạ của vị này là đã biết anh ta là ai rồi. Đây chính là “Địa mã hành thiên” Liễu Thiên Biến, hai đạo hắc bạch võ lâm nghe danh mà vỡ mắt.

...Thiên mã hành không.

...Thiên mã hành địa.

...Loại “Thiên mã khinh công” tuyệt thế này chỉ có một mình Liễu Thiên Biến biết sử dụng.

...Còn đáng sợ hơn nữa là Liễu Thiên Biến không chỉ có khinh công, mà còn có cây quạ thiên biến vạn hóa, chuyện đánh ba mươi sáu huyết lớn, bảy mươi huyết nhỏ trên cơ thể người.

Khuất Hàn Sơn tiếp tục nói:

- Còn về Khang tiên sinh và Khang công tử thì chư vị đều đã biết rồi, Đồ công và Giang lão, các cậu cũng đã gặp mặt, vị cao thủ chống gậy sắt này là Quảng Tây “Độc cước chấn Thiên sơn” Bành Cửu Bành gia!

Người một chân đó nhe răng nói:

- Ta gọi là Bành Độc Cước, không cần đa lễ với ta.

Khuất Hàn Sơn cao giọng nói:

- Những người ngồi ở đây lúc này đều là anh kiệt võ lâm, chuyện tối hôm nay không thể không có một quyết định công bằng.

Đoạn hai mắt lóe sáng:

- Mấy vị thiếu hiệp này tuy hành sự lỗ mang, nhưng nếu có kẻ nằm vùng già trá, lại càng là họa cho người trong võ lâm, cho nên chúng ta cũng mời Khang tiên sinh bước ra giải quyết một phen giúp mọi người.

Những lời này nói sang sảng mạnh mẽ, khiến cho mọi người đều bị chấn động, tai vang ong ong, lời nói chấm dứt, sắc mặt Khang Xuất Ngự vô cùng khó coi, do dự hồi lâu rồi mới nói:

- Khuất đại hiệp, thảng trước lão phu lắm mồm, thấy Tiêu công tử hành vi không tốt mới báo với Tiêu lão huynh mấy câu, vì thế mới khiến Tiêu công tử ôm hận trong lòng, cũng không nhất định... Còn về vị Mã lão đệ này, lão phu căn bản không hề biết anh ta, bảo tôi...

Chỉ nghe một âm thanh lạnh lung vang lên:

- Chỉ sợ chưa chắc.

Khang Xuất Ngự quay phắt lại, chỉ thấy người nói là Trửu tuyệt Diêu Độc Vụ, giận giữ hỏi:

- Sao lại nói như vậy?!

Diêu Độc Vụ không trả lời, Chương tuyết Hoàng Viễn Dung đã tiếp lời:

- Rất là không may, anh em ta đã tới Quế Lâm từ hôm qua, vừa khéo thấy Khang tiên sinh ngài đang tranh cãi với vị Mã lão đệ này, lại vừa khéo thấy Khang tiên sinh ngài rút kiếm, hung tợn nói: “Người không đồng ý? Vậy thì người còn muốn sống nữa hay không? Muốn vợ người còn sống nữa hay không? Muốn đứa con trung bụng vợ người còn sống nữa hay không?”. Kỳ thực, hôm nay bọn ta tới tìm Khuất đại hiệp chính là muốn mời Khuất đại hiệp xử lý mấy chuyện đó của Khang tiên sinh ngài.

Sắc mặt Khang Xuất Như vừa đỏ vừa trắng, Khuất Hàn Sơn giận giữ hỏi:

- Thực có việc này?!

Ổng tay áo không gió mà tự bay, rung lên phần phật.

Khang Xuất Ngư nhất thời không đáp nên lời. Lạc thác Thần tẩu Cổ Quân Sơn lại trầm giọng bồi thêm một câu:

- Là quân tử, tiểu nhân, ta đều không quản, ta hận nhất là loại ngụy quân tử.

Tiêu Thu Thủy nghe những lời này mà trong lòng nóng lên, không khỏi buột miệng khen một tiếng:

- Hay!

Chỉ nghe Khuất Hàn Sơn nói:

- Hắc đạo, bạch đạo, ta đều không quản. Cổ ngữ có câu: Đạo diệt hữu đạo, Khuất mỗ ta giết người chính là Vô đạo chi đạo!

Khang Xuất Ngư cuối cùng cũng không kiên trì được nữa, quát lên:

- Các người muốn ép ta nhận tội, lão phu không còn gì để nói, rút cuộc Khuất đại hiệp ngài muốn tôi phải làm thế nào?!

Đồ Cổn bỗng bước ra, đứng cạnh Khang Xuất Ngư, lạnh lùng nói:

- Chư vị cũng không nên ép người quá đáng.

Đồ Cổn bước ra như vậy, hai tay hấn vẫn chấp ở sau lưng nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác không rét mà run, rùng mình sởn gai ốc.

Trên người hắn không một ngọn đao, không một thanh kiếm, thậm chí không có nửa mũi ám khí, nhưng Đường Phương lại biết rõ, kẻ này vung tay lên ít nhất có thể phóng ra bốn, năm loại ám khí khác nhau, hơn nữa hai, ba loại trong đó còn là ám khí có tầm kích độc.

Ngay cả nàng cũng không biết phải tiếp số ám khí đó như thế nào, nàng hy vọng Đường Đại vẫn còn sống, nhưng Đường Đại đã chết rồi.

Nếu Đường Bằng ở đây thì tốt, Đường Bằng vẫn luôn đa mưu túc trí. Hoặc là Đường Cương ở đây cũng được, Đường Cương sẽ đánh cho kẻ địch của hắn thở không ra hơi.

Quyền tuyết Tất Thiên Thông đột nhiên bước ra, cười lạnh nói:

- Đồ Cổn, ta đã chú ý người rất lâu rồi. Những tháng gần đây người từ Hồ Bắc chạy xuống Hồ Nam, lại từ Hồ Nam tới Giang Tây là vì cái gì? Bọn ta truy đuổi suốt vạn dặm, tới tận Phúc Kiến mới tìm được chứng cứ về người...

Sắc mặt Đồ Cổn bỗng đỏ bừng, giận giữ quát:

- Người nói đi! Chứng cứ gì?

Tất Thiên Thông lạnh lẽo đáp:

- Hắc! Hắc! Khi người ở Liên Thành gặp Dư Khốc Dư trong Thập cửu nhân ma của Quyền Lực bang, đã lấy ra cái gì?

Trửu tuyệt Diêu Độc Vụ ở bên cạnh lưng tiếp:

- Huyết phù của Quyển Lực bang!

Sắc mặt Đồ Cổn đại biến, đột nhiên lông mày nhướng lên.

Đường Phương vội kêu:

- Cẩn thận...

Đường Phương là người của Đường môn, Đường môn là ám khí đệ nhất gia trên giang hồ, nàng tự nhiên có thể nhìn ra được Đồ Cổn muốn phóng ám khí, hơn nữa còn là ám khí kịch độc.

Nhưng Tất Thiên Thông lại bỗng xông lên trước!

Cùng lúc đó, hai tay Đồ Cổn vung lên.

Ám khí không nhiều, chỉ có hai điểm sáng xanh.

Vừa trông thấy loại ám khí này, sắc mặt Đường Phương lại biến.

Loại ám khí này vốn rất nhiều, càng ít càng khó phóng.

Có thể vung tay một lần chỉ phóng ra hai mũi, trong thế hệ trẻ tuổi của Đường gia cũng chỉ có mấy người Đường Đại, Đường Tống, Đường Bằng mà thôi.

Bản thân Đường Phương cũng không làm được.

Hơn nữa loại ám khí này không thể tiếp, không thể chạm, cũng không thể đỡ, là chí độc trong ám khí.

Đường Phương thật sự không nghĩ ra Tất Thiên Thông sẽ tránh né thế nào.

Tất Thiên Thông không hề tránh né.

Tất Thiên Thông đột nhiên vung hay quyền đánh ra.

Bụp! Bụp! Quyền đánh trúng ám khí!

Hai mũi ám khí bay lệch ra xa, không thấy đâu nữa.

Nắm quyền Tất Thiên Thông vẫn không thu hồi, đánh thẳng về phía Đồ Cổn.

Trong lòng Tiêu Thu Thủy chợt máy động, có vẻ như hắn đã từng thấy lộ quyền này ở đâu đó.

... Thiết quyền của Chu Hiệp Vũ, thần quyền không gì không phá được!

Đồ Cổn hú lên quái dị, lập tức vung tay lên.

Hắn dùng hai trảo đeo găng muốn bắt lấy nắm quyền của Tất Thiên Thông.

Cùng lúc đó, một bóng người lao vút lên, vừa động thân đã tới ngay trước người Tất Thiên Thông. Còn chưa thấy rõ người tới là ai, kẻ đó đã đánh thẳng vào tử huyết của Tất Thiên Thông!

Một cây quạt sắt đã khép chặt!

Tất Thiên Thông tập trung toàn bộ tinh thần đối phó với Đồ Cổn, làm sao tránh được một đòn chớp nhoáng đó?

Đúng lúc này, chỉ nghe một tiếng hét lớn!

Một người bỗng nhiên xông tới.

Vừa xông tới đã đánh một phát cùi chỏ tay trái!

Cùi chỏ hướng vào Địa mã hành thiên Liễu Thiên Biến đang sử dụng quạt sắt!

Liễu Thiên Biến không kịp dả thương người, quạt sắt mở ra, “bụp” một tiếng, cùi chỏ đánh trúng quạt!

Liễu Thiên Biến lập tức biến sắc, người đó lại hét lớn, cùi chỏ tay phải đánh ngược ra.

Liêu Thiên Biến lập tức không dừng lại chỗ cũ nữa, hấn lùi gấp, xoay người, lộn nhào, tung mình, phóng ra xa hơn năm trượng, cùi chỏ của người kia liền đánh trượt!

Nhưng nhưng cùi chỏ trái người kia đã lập tức đánh tới, giống như có mắt sau lưng, mang theo tiếng rít quái dị, thế công mạnh mẽ!

Liêu Thiên Biến lập tức nhảy lên cao. “Chát” một tiếng, cùi chỏ đánh trúng tường bao, nửa đoạn tường bao đổ xuống rầm rầm, Liêu Thiên Biến nhẹ nhàng hạ xuống trước mặt người kia, nụ cười trên mặt đã biến mất.

....Ba cú cùi chỏ đó nếu chỉ cần một phát đánh trúng vào thân người thì làm gì còn cơ hội sống sót nữa?

Người đó đó không phải ai khác, chính là Trữu tuyệt Diêu Độc Vụ!

Khi Liêu Thiên Biến phát động thì đồng thời Độc cước Bành Cửu cũng thét lên một tiếng như bài sơn đảo hải, vung gậy đánh xuống đỉnh đầu Tất Thiên Thông.

Gậy mới nâng lên, bát đĩa trên đất đã bị kéo lên theo, tự động vỡ vụn, một kích này đánh xuống, dù là sắt thép cũng phải tan nát.

Tất Thiên Thông toàn lực giao chiến với Đồ Cổn, đương nhiên là không tránh được, nhưng lại có một người kịp thời phóng ra, tung người một cái đã nhảy lên cao bảy tám thước, ở giữa không trung tung ra hai cước đá vào gậy chống.

Hai cước đá trúng vào gậy, bóng người vụt phân.

Độc cước trấn Thiên Sơn Bành Cửu vẫn đứng bằng một chân, gậy chống bằng thép ròng đã cắm sâu xuống đất tới hai thước, có vẻ phải kiệt sức vận lực vào gậy chống xuống để ổn định thân thể mới là gậy cắm sâu xuống như thế.

Người chấn bay gậy là Thoái tuyệt Văn Tấn Sương, mắt cá chân ông ta cũng đã ngập xuống đất.

Khang Xuất Ngự rống lên một tiếng, trước người chột bùng lên một vàng mặt trời chói chang!

Quan Nhật thần kiếm!

Xung quanh mặt trời cuộn lên hai đám mây!

Hai đám mây đen muốn che phủ bầu trời.

Hai bàn nhanh nhanh như điện , bay lượn giữa mặt trời nóng bỏng.

Mây đen thủy chung vẫn không che phủ được mặt trời, mặt trời cũng thủy chung không chiếu rọi được mây đen.

Đôi tay của Chưởng tuyệt Hoàng Viễn Dung!

Ngũ hồ nữ Tứ hải Giang Dịch Hải cũng muốn động, nhưng hấn phát hiện có một đôi mắt sáng mắt đang nhìn thẳng vào mình.

Đôi mắt của Lạc thác Thần tửu Cổ Quân Sơn!

Cổ Quân Sơn nhìn hấn, chậm rãi nói một câu:

- Người tốt nhất là đừng cử động.

Ai cũng biết, trong Tứ tuyệt Nhất quân, võ công của Cổ Quân Sơn là cao nhất.

Giang Dịch Hải cũng thật sự không dám vọng động.

ở bên này, Âm khí tam thập lục thủ, âm khí tam thập lục đạo Đồ Cổn đại chiến Quyền tuyệt Tất Thiên Thông, Địa mã hành thiên Liêu Thiên Biến ác đấu Thời tuyệt Diêu Độc Vụ, Độc cước trấn Thiên Sơn lục chiến Thoái tuyệt Văn Tấn Sương, Quan Nhật thần kiếm Khang Xuất Ngự khổ chiến Chưởng tuyệt Hoàng Viễn Dung. Hai bên đánh đến mức khó phân thắng bại, khiến cho Tiêu Thu Thủy, Đường Phương, Tả Khâu Siêu Nhiên, Mã Cảnh Chung xem mà đầu vầng mắt hoa.

5. Chương 3: Uy Chấn Dương Sóc.

Từ lúc nhóm Tiêu Thu Thủy đến bên đình, tới khi Thiết Tinh Nguyệt đột ngột ra tay, khiến cho quần hào bất mãn, lại đến khi Tiêu Thu Thủy bước ra vạch trần thân phận Khang Xuất Ngư, Khuất Hàn Sơn ra mặt điều đình, Tứ tuyệt Nhất quân chỉ trích Khang Xuất Ngư, thậm chí đồng loạt ra tay với Liễu, Đồ, Khang, Bành, chỉ còn lại Giang Dịch Hải do dự không dám động thủ, tất cả chỉ diễn ra trong thoáng chốc, khiến người ta không ứng phó kịp.

Cố Quân Sơn lạnh lùng liếc nhìn Giang Dịch Hải một cái rồi lập tức quay sang phía Khuất Hàn Sơn, cung tay nói:

- Khuất Huynh thứ tội.

Khuất Hàn Sơn vội cúi người đáp:

- Cố huynh xin mời nói.

Cố Quân Sơn thở dài:

- Hôm nay chúng tôi tới quấy rầy quý đình, lại ra tay động thủ trước, chẳng khác gì phá vỡ thanh quy của Khuất huynh, thật là tội quá.

Khuất Hàn Sơn mỉm cười:

- Khuất huynh làm người, đệ vô cùng kính trọng, tuy chưa thâm giao nhưng cũng coi là tương tri, Cố huynh không cần phải nghĩ nhiều.

Cố Quân Sơn than:

- Khuất huynh hào hiệp, đệ thực bội phục. Khuất huynh cùng Lương Đẩu Lương đại hiệp thành Ngũ Dương hợp xưng “Đông Tây nhị hiệp”, nhưng ở trong địa phận Quảng Tây, người ta có câu “Quảng Tây tam sơn”, Khuất huynh có biết là để chỉ những gì không?

Khuất Hàn Sơn thần nhiên đáp:

- Nếu nói danh sơn thì là để chỉ núi Liễu Tượng, núi Đại Minh cùng núi Đại Dung, nếu nói đến người người thì là để chỉ Quân Sơn huynh, Mông Giang Đỗ Nguyệt Sơn huynh, cùng với huynh đệ tôi.

Cố Quân Sơn gật đầu, ngạo nghễ nói:

- Chính thế. Tuy rằng Nguyệt Sơn huynh đã thất tung, nhưng chúng ta sở dĩ có thể được đồng đạo võ lâm đồng xưng là “Tam sơn”, ngoài vì tên chúng ta vừa khéo đều có chữ “Sơn” ra, càng quan trọng hơn là vì chúng ta không hư giả, không dối trá, dám trọng nghĩa giúp người trong lúc nguy nan.

Trong võ lâm, một tiếng tôn xưng đến từ không biết bao nhiêu máu và mồ hôi, không biết bao nhiêu nỗ lực, thực đáng để làm như vậy.

Khuất Hàn Sơn trầm ngâm không đáp, Cố Quân Sơn lại kích động, nói:

- Hôm nay sở dĩ chúng tôi dám cả gan mượn chỗ của huynh để tiêu trừ tặc đảng, một mặt là vì kính trọng chính nghĩa của đình Nhất Công, mặt khác là để biểu đạt sự tôn kính với Khuất đại hiệp.

Khuất Hàn Sơn thở dài nói:

- Có cái gì mà phải tôn kính? Cố huynh càng có phong phạm của một đại nhân kiệt... Chỉ là, Cố huynh sao biết sẽ không giết lầm?

Cố Quân Sơn ưỡn ngực đáp:

- Chắc chắn không. Ba tháng gần đây, chúng vẫn luôn điều tra hành tung của mấy kẻ này, chúng tôi có thể khẳng định: Khang Xuất Ngư chính là Vô Danh thần ma trong Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma của Quyền Lực bang, Liễu Thiên Biến là “Vô Ảnh thần ma”, Đồ Cỗn là “Thiên Thủ thần ma”, Bành Cửu là

“Độc Cước thần ma”, chỉ còn lại tên Giang Dịch Hải này cũng là người của Quyền Lực bang, chỉ có thân phận địa vị chưa rõ ràng thôi, tuyệt đối không giết lầm

Lúc này bốn cặp trong đình đều đang chiến đấu kịch liệt, nhưng vẫn chưa phân thắng bại.

Nhóm Tiêu Thu Thủy chứng kiến tận mắt, trong lòng cũng rõ ràng, võ công của mấy người Đồ Cổn, Bàn Cửu, Khang Xuất Ngư, Liễu Thiên Biến tuyệt không dưới Tiêu Tây Lâu, nhưng võ công của Hoàng Viễn Dung, Tất Thiên Thông, Diêu Độc Vụ, Văn Tấn Sương cũng không thua kém gì Chu Hiệp Vũ.

Huống hồ còn có Khuất Hàn Sơn cùng Cổ Quân Sơn chưa ra tay.

Phía bên Quyền Lực bang chỉ còn lại Giang Dịch Hải.

Chiến cục thế này ai cũng thấy là có thể dễ dàng chiến thắng.

Khuất Hàn Sơn bình thản nói:

- Không giết lầm, vậy thì tốt rồi.

Cổ Quân Sơn quả quyết:

- Tuyệt đối không giết lầm, đáng tiếc chúng tôi còn chưa tìm được kẻ liên lạc của bọn chúng trong vô lâm cùng với Ôn Dịch thần ma Dư Khốc Dư thủ đoạn tàn độc, nếu không nhất loạt giết hết.

Khuất Hàn Sơn cười lớn:

- Nhất loạt giết hết, chính là chuyện sáng khoái của nhân sinh!

Nói đoạn hai mắt bộc phát thần quang, phóng thẳng tới chỗ Giang Dịch Hải.

Giang Dịch Hải sợ đến mức tâm thần chấn động, Khuất Hàn Sơn cười dài nói:

- Người nộp mạng đi!

Thân như đại bàng, đột ngột lướt tới!

Giang Dịch Hải một mặt rút lui, một mặt muốn ra chiêu chống đỡ.

Chỉ trong một sát na đó, tư thế Khuất Hàn Sơn đã hoàn toàn biến đổi!

Góc độ, cao thấp, kinh đạo, phương hướng đều khác biệt!

Quay ngược lại chỗ Tất Thiên Thông và Đồ Cổn đang giao chiến!

Cùng lúc đó, trong tay Khuất Hàn Sơn đã có thêm một thanh bảo kiếm lấp lóe hàn quang, một kiếm đâm thẳng vào tim Quyền tuyệt Tất Thiên Thông đang kinh ngạc.

Lúc Tất Thiên Thông thét lên thảm thiết, Khuất Hàn Sơn đã quay ngược về chỗ Liễu Thiên Biến và Diêu Độc Vụ đang giao chiến, tay khẽ chớp lên, một thanh đoản kiếm tinh quang tứ xạ đâm trúng vào yết hầu Trửu tuyệt Diêu Độc Vụ!

Diêu Độc Vụ gào lên nửa tiếng, một chỗ đánh trúng ngực Khuất Hàn Sơn!

Khuất Hàn Sơn bắn ngược ra hai trước, bay tới chỗ một cây tùng nhỏ, thuận tay kéo qua, “roạt” một tiếng đã xoay mình lại, lập tức ổn định thân hình, bật cười ha hả. Cây tùng nhỏ gãy lìa, giống như toàn bộ tinh lực một kích trước khi chết của Diêu Độc Vụ đã bị chuyển hết lên thân cây.

Bấy giờ, Cổ Quân Sơn gầm lên chói tai.

Tiếng gầm đó quả thực là kinh thiên động địa.

Khuất Hàn Sơn lập tức thu lại vẻ cười, quay người đối mặt với Cổ Quân Sơn.

Đúng lúc này, trong đình Nhất Công đột nhiên ầm một tiếng, xuất hiện một hố lớn, một bóng người từ trong hố phóng vọt ra, lao về phía Hoàng Viễn Dung và Khang Xuất Ngư đang giao chiến.

Cổ Quân Sơn hét lớn:

- Dư Khốc Dư?!

Tại trường bóng người vụt phân, Hoàng Viễn Dung ngã ra bảy tám bước, khuôn mặt vốn đỏ bừng huyết khí trong chớp mắt đã biến thành trắng bệch.

Cố Quân Sơn kêu lên, phóng tới, Bành Cửu thấy có thời cơ, vung lên một chiêu Hoành tảo thiên quan, thế như bài sơn đảo hải, đánh ngang hông Cố Quân Sơn!

Cố Quân Sơn hoàn toàn không tránh né, vẫn tiếp tục xông tới. Chát một tiếng, gậy sắt biến thành hình bán nguyệt, còn Cố Quân Sơn thì đã đỡ lấy Hoàng Viễn Dung đang ngã xuống.

Thế nhưng sắc mặt trắng bệch của Hoàng Viễn Dung trong thoáng chốc đã biến thành xanh tím.

Hoàng Viễn Dung ngã vào lòng Cố Quân Sơn, chỉ giây giụa nói một câu:

- ...Ôn ...Dịch ...Thần ...Ma....

Vừa dứt lời, sắc mặt đã biến thành xám tro, toàn thân co rút, ngũ quan đổ máu, không còn thở nữa, khi chết toàn thân hiện sắc đen.

Cố Quân Sơn đặt Hoàng Viễn Dung xuống, gằm lên điên cuồng.

Tiếng gằm này quả thực là trời long đất lở, đến cả đình Nhất Công cũng bị chấn động lung lay muốn đổ.

Ở bên kia Thối tuyệt Văn Tấn Sương lập tức tấn công như vũ bão, ép lùi Bành Cửu rồi lao về bên cạnh Cố Quân Sơn, hai người nhìn nhau, mắt lệ rùng rùng.

Khuất Hàn Sơn vẫn đứng đó, tùy tùy tiện tiện đứng đó, toàn thân trên dưới không một thanh kiếm, nhưng người khác vẫn có thể biết, lão chính là Khuất Hàn Sơn.

Bất quá không phải Uy chấn Dương Sóc Khuất Hàn Sơn.

Mà là Khuất Hàn Sơn khiến người ta không rét mà run.

Khuất Hàn Sơn vẫn không nói gì, nhưng so với nói chuyện còn đáng sợ hơn.

Khuất Hàn Sơn vẫn đang mỉm cười, nhưng so với không cười còn âm trầm hơn.

Kẻ vừa phóng ra khỏi động lúc này là một người toàn thân áo trắng.

Kẻ đó có khuôn mặt rất lớn, giống như bánh bao ngâm nước, nhưng mắt, mũi, miệng đều cực kỳ nhỏ, không hề cân xứng chút nào với diện tích mặt, giống như một tờ giấy thật to, trống trơn, giữa khoảng trống có mấy điểm bút mực mờ nhạt.

Kẻ đó tới bên Khuất Hàn Sơn, cung kính nói:

- Khuất kiếm vương thánh phúc.

Khuất Hàn Sơn khẽ gật đầu, mặt vẫn mỉm cười.

Người áo trắng kia chính là Ôn Dịch thần ma Dư Khốc Dư, vậy Khuất Hàn Sơn là ai.

Biến chuyển trong chốc lát làm thế cục hoàn toàn thay đổi, nhưng Tiêu Thu Thủy, Thiết Tinh Nguyệt, Tả Khâu Siêu Nhiên, Đường Phương, Mã Cảnh Chung đều như đang trong sương mù dày năm dặm, không thấy rõ ràng.

Cố Quân Sơn từ từ ngẩng lên, tóc bạc rối tung, khóe miệng rỉ ra một tia máu, trong lúc cấp bách, ông ta gắng chịu một đòn của Độc Cước thần ma Bành Cửu, bị thương không nhẹ.

Cố Quân Sơn nhìn Khuất Hàn Sơn, ngay cả ánh mắt cũng vẫn đầy tơ máu.

Chính kẻ này, thoáng chốc đã giết chết ba vị huynh đệ đồng sinh cộng tử với ông hơn ba mươi năm nay!

Khuất Hàn Sơn cũng nhìn Cố Quân Sơn, trong mắt không hề có chút hỏa khí.

Cố Quân Sơn tóc bạc không gió tự bay, nghiến răng hỏi:

- Người... Rút cuộc thì ngươi là ai?

Khuất Hàn Sơn thở dài, thản nhiên đáp:

- Cổ huynh, thật không dám giấu, tiểu đệ chính là Kiếm vương trong Bát đại thiên vương của Quyền Lực bang.

Cổ Quân Sơn ngậy ra, hai mắt ngưng trệ, cười thắm, nói:

- Hay, hay, ta tìm hiểu được đám người này, vậy mà lại không nghĩ đến người, lại còn mượn chỗ của người để... Ta không ngờ lại cùng người xếp vào Quảng Tây tam sơn!

Khuất Hàn Sơn khe khẽ thở dài:

- Cổ huynh hà tất phải bị quan như vậy... Quyền Lực bang luôn cần dùng nhân tài.

Cổ Quân Sơn cười hắc hắc, đáp:

- Khuất huynh thật là khôi hài, trước tiên giết ba người anh em của ta rồi lại nói những lời này...

Đoạn chợt quay sang Thối tuyệt Văn Tấn Sương ở bên cạnh, hạ giọng nói nhanh:

- Ta ngăn cản hần, cậu chạy đi!

Rồi thét lên một tiếng, tung trường đao Văn Tấn Sương ra ngoài, người lao về phía Khuất Hàn Sơn!

Khuất Hàn Sơn nhíu mày:

- Sao phải khổ...

Cổ Quân Sơn không nói gì nữa, trên tay có thêm một cây thước gấp, giống như phát diên, điểm, đánh, quét, đập, tấn công Khuất Hàn Sơn.

Khuất Hàn Sơn một mặt uốn người tránh né, một mặt cười nói:

- Cổ huynh tội gì phải quá cố chấp.

Vốn cao thủ tranh đấu làm sao có thời gian nói chuyện, Cổ Quân Sơn đã dốc toàn lực công kích, Khuất Hàn Sơn lại chỉ tránh né không công nhưng vẫn còn thừa lực nói chuyện vui vẻ, võ công cao thấp đã phân.

Nhưng Khuất Hàn Sơn mới nói được một nửa, lời phía sau bỗng đột nhiên biến mất. Tiếng thước gấp của Cổ Quân Sơn chợt tăng mạnh, tăng gấp, giống như ma quỷ rít gào, thê lệ chói chang, thanh âm của Khuất Hàn Sơn đứt đoạn, sắc mặt lão ta cũng biến đổi.

Văn Tấn Sương bị Cổ Quân Sơn đẩy ra, bay đi hơn trượng, vốn có thể mượn lực trốn xa, nhưng Văn Tấn Sương hét lên diên cuồng, kêu lớn:

- Lão đại, tôi nguyện cùng anh đồng sinh cộng tử...

Đoạn cường hành ngừng lại, xông về phía Khuất Hàn Sơn. Cùng lúc đó, Ôn Dịch thần ma Dư Khốc Dư cùng Cửu chỉ cầm long Giang Dịch Hải đã lao lên, chặn ông ta lại.

Văn Tấn Sương thét lớn, nhóm Tiêu Thu Thủy nghe mà máu nóng sôi trào, Thét Tinh Nguyệt hô lên

- Liều thôi.

Quyền sắt vung tới, trước mặt chợt có một bóng người lóe lên, một cây gậy quật xuống!

Kẻ tới chính là Độc cước Bành Cửu.

Thiệt Tinh bùng lên hòa khí, quát lớn:

- Người tới thật tốt! Ta đang muốn tìm người tính sổ đây!

Tiêu Thu Thủy xông ra trước mặt lại là một luồng kiếm mang như mặt trời nóng bỏng:

Quan Nhật thần kiếm!

Khang Xuất Ngư!

Có vẻ Khang Xuất Ngư đã hận Tiêu Thu Thủy tới tận xương.

Mã Cảnh Chung cũng không suy nghĩ gì, cùng xông lên theo.

Trước mắt hần lóe lên một bóng người, bốn chữ “Thiên mã hành không” ập thẳng tới!

Mã Cảnh Chung hít sau một hơi, cường hành ngừng lại, suýt soát tránh được một đòn!

Kẻ tới chính là Địa mã hành thiên Liễu Thiên Biển!

Kẻ Đường Phương nhìn thấy lại là Thiên Thủ Đồ Cỗn.

Đường Phương hít một hơi lạnh, Đồ Cỗn lại nhìn nàng cười nói:

- Nghe nói ngươi là nữ đệ tử đường gia phải không? Giờ ngươi chỉ có hai đường để đi, một là ngoan ngoãn nghe lời ta, hai là làm vật cho ta thử ám khí.

Đường Phương không trả lời, mười ngón tay trắng muốt, nhỏ bé đột nhiên bắn ra mười mấy đốm sáng, đánh thẳng về phía Đồ Cỗn.

Trong khoảnh khắc, Khuất Hàn Sơn với Cổ Quân Sơn, Văn Tấn Sương với Dư Khốc Dư và Giang Dịch Hải, Thiết Tinh Nguyệt với Bành Cửu, Tiêu Thu Thủy với Khang Xuất Ngự, Mã Cảnh Chung với Liễu Thiên Biển, Đường Phương với Đồ Cỗn đã giao đấu với nhau.

Thước gập của Cổ Quân Sơn giống như cuồng phong bạo vũ, không ngừng đánh về Khuất Hàn Sơn. Khuất Hàn Sơn chột rung tay, trên tay xuất hiện thêm một thanh kiếm.

Một thanh kiếm sắt cực kỳ bình thường.

Khuất Hàn Sơn cười lớn:

- Đối phó với Cổ huynh nếu dùng bảo kiếm thần binh thì quả thực là kinh địch, Cổ huynh đừng trách ta dùng thành phẩm kiếm này vậy.

... Đối với kiếm thuật tông sư như Khuất Hàn Sơn, bảo kiếm ngược lại trở thành gánh nặng, bởi vì bản thân lão đã có thể dùng kiếm rất tốt, cho nên cần bản không cần kiếm tốt mới có thể phát huy được. Khi đối phó với mấy người Điều Độc Vụ, kiếm Khuất Hàn Sơn dùng vẫn còn coi là lợi kiếm, khi đối phó với Cổ Quân Sơn thì lại sử dụng kiếm bằng sắt thường.

... Kiếm càng bình thường, ở trong tay Khuất Hàn Sơn lại càng dễ phát huy.

... Một kiếm thủ tài năng thực sự không có ai nhất định phải dùng kiếm tốt, một kiếm thủ không thể không dùng kiếm tốt thì không phải là một kiếm thủ giỏi.

... Khuất Hàn Sơn đối kiếm, lại có thể đàm tiếu tự nhiên.

Văn Tấn Sương nếu đơn đả độc đấu với bất kỳ ai giữa Giang Dịch Hải, Dư Khốc Dư đều không rơi xuống hạ phong, nhưng lấy một địch hai thì lực bất tòng tâm

Ngũ hồ nã Tứ hải Giang Dịch Hải chỉ có chín ngón tay. Mười năm trước lão có mười ngón tay nhưng khi đó trong võ lâm lão không hề nổi danh. Cho đến mười năm trước có một lần lão dùng cầm nã thủ bắt lấy binh khí của người khác, người đó vận mạnh thân đao, cắt đứt ngón tay út của lão, sau đó lão mới thực sự dốc tận tâm sức, khổ luyện cầm nã thủ, phân thân phác huyết pháp.

Cũng từ đó lão mới thực sự thành danh.

Ôn Dịch thần ma Dư Khốc Dư lại càng đáng sợ.

Nơi hần đi qua giống như gặp một trận ôn dịch, qua đó cũng có thể thấy độc của hần là như thế nào.

Hần ta gần như hoàn toàn không thể chạm vào được, lúc hần mới gia nhập chiến đoàn, Hoàng Viễn Dung liền muốn đánh hần một chưởng, nhưng chưởng vừa chạm vào vật áo hần đã trúng độc ngã xuống.

Hai chân của Văn Tấn Sương tự nhiên là không ai chống được, Giang Dịch Hải kiếm chế mã bộ, độc của Dư Khốc Dư lại càng khó lòng phòng bị.

Ông ta thâm kêu không ổn thì tại trường đột nhiên có thêm một người.

Tả Khâu Siêu Nhiên.

Tả Khâu Siêu Nhiên vừa xuất hiện liền lập tức đối đầu với Giang Dịch Hải.

Trước đây hẳn là bại tướng dưới tay Giang Dịch Hải, nhưng đệ tử địch truyền của Cầm nã đệ nhất thủ Hạng Thích Nho cùng Ung trảo vương Lôi Phong cũng chẳng phải loại dễ trêu, Tả Khâu Siêu Nhiên ít nhất cũng có thể tạm thời quần lấy Cửu chỉ cầm long Giang Dịch Hải.

Văn Tấn Sương lập tức cảm thấy áp lực giảm hẳn, tập trung toàn bộ tinh thần đối phó với Dư Khốc Dư.

Dư Khốc Dư rất kiên kỵ đôi chân của Văn Tấn Sương, Văn Tấn Sương cũng cực kỳ cố kỵ độc của Dư Khốc Dư, hai người cùng kiên đề lẫn nhau, nhất thời giằng co không phân.

Chỉ là Tả Khâu Siêu Nhiên đối chiến với Giang Dịch Hải bên cạnh, tình thế sợ rằng khó mà duy trì lâu được.

6. Chương 3 (2)

Thiết Tinh Nguyệt đối đầu với Độc cước Bành Cửu.

Gậy chống sắt của Bành Cửu được xưng là chín mươi ba cân, cộng thêm sức vung của lão, ít nhất cũng tới ba trăm cân lực đạo!

Không ngờ Thiết Tinh Nguyệt lại chẳng hề sợ hãi, vung tay ra bắt lấy!

Bành Cửu cười thầm trong lòng, ngoài Cổ Quân Sơn vừa rồi gắng chịu một gậy của lão ra, trước nay chưa từng có ai có thể tay không bắt được gậy của lão, tên tiểu tử này mà cũng xứng sao?

Trong lúc lão quyết chí một gậy lấy mạng Thiết Tinh Nguyệt thì Thiết Tinh Nguyệt lại thật sự bắt được gậy chống!

Bành Cửu ngăn người, thiết Tinh Nguyệt đã đánh tới một quyền!

Bành Cửu vội vàng lách mình, suýt soát tránh được, vung chân, đá thẳng vào ngực thiết Tinh Nguyệt!

Thiết Tinh Nguyệt giật mình, bởi vì Bành Cửu cụt chân, làm thế nào xuất cước được?

Hóa ra Thiết Tinh Nguyệt bắt chặt lấy gậy chống sắt của lão, Bành Cửu kéo lại không được, nhưng Bành Cửu bước vào giang hồ đã mấy chục năm, ứng biến cực kỳ nhanh, vận lực vọt lên, đá ra một cước rồi thu hồi lại, hạ xuống vững vàng.

Nhưng trong lòng Bành Cửu lại vô cùng kinh ngạc, hóa ra Thiết Tinh Nguyệt chịu một cước của lão vậy mà vẫn có thể chịu đựng được, vẫn nắm chặt gậy sắt của lão không thả!

Không thả là không thả! Chẳng lẽ tên nhóc con này được đúc bằng sắt sao?

Người khác không biết nhưng bản thân Thiết Tinh Nguyệt thì hoàn toàn rõ ràng, trúng phải một cước, trước ngực hẳn đau đớn không chịu nổi, nhưng hẳn biết, một khi buông tay, chỉ cần gậy sắt của Bành Cửu thoát được, mình lại càng không còn đường lui nữa.

Cho nên hẳn dù chết cũng phải gắng gượng.

Đường Phương cũng vậy.

Ám khí của nàng vừa mới phóng ra, Đồ Cổn đã lặn tới.

Thân pháp của Đồ Cổn không phải tránh hoặc né, cũng không phải tiến hoặc ép, mà là “lặn” tới gần.

Tất cả ám khí của Đường Phương đều đánh trượt.

Đường Phương thoáng rung mình, lập tức phóng lên.

Kinh công của Đường Phương cực kỳ xuất sắc trong thể hệ thanh niên của Đường môn.

Cũng may là nàng nhảy lên nhanh, khi nàng nhảy cao được bảy tám thước, mới nghe được chỗ nàng vừa đứng phát ra hai tiếng “xuy xuy” rất nhỏ.

Đó là tiếng ám khí gần như vô thanh, cực kỳ sắc bén đáng sợ phát ra.

Khi Đường Phương hạ xuống, trong lòng bàn tay đã ướt đầm mồ hôi.

Đường Phương cũng không dám mạo hiểm nữa

Nàng không biết khi lượt ám khí tiếp theo tới, nàng có thoát được độc thủ của Đồ Cổn hay không nữa.

Nhưng nàng không thể rút lui, Đồ Cổn là đại địch, nàng cũng không thể đẩy hẳn cho các anh em khác không hiểu ám khí.

Liễu Thiên Biến ở bên kia đã thay đổi ba loại bộ pháp, bốn loại kinh không, xoay tròn xung quanh Mã Cảnh Chung.

Chỉ cần Mã Cảnh Chung có một chút sơ xuất, hẳn sẽ có thể lập tức đưa đối thủ vào chỗ chết.

Quạt sắt của hắn lúc nào cũng có thể biến thành đao, cũng có thể biến thành kiếm, càng có thể biến thành phản quan bút.

Nhưng hắn lập tức phát hiện, Mã Cảnh Chung không hề dễ đối phó như tưởng tượng.

Ưu điểm lớn nhất của Mã Cảnh Chung chính là “định”, trấn định đến mức làm đối thủ hoàn toàn không thể tấn công vào được.

Hơn nữa ánh mắt Mã Cảnh Chung còn nhìn chăm chăm theo dõi hắn, không hề chớp dù chỉ một lần.

Chỉ cần Mã Cảnh Chung khẽ cụp mắt xuống, chỉ cần trong một sát na thôi, hắn ít nhất cũng có thể đánh trúng đối thủ năm lần.

Nhưng Mã Cảnh Chung từ lúc bắt đầu giao chiến đến hiện tại, hai mắt luôn giống như cây đinh, đóng chặt vào hắn không thả.

Liễu Thiên Biến không biết, ngoại hiệu của Mã Cảnh Chung là “cái đinh”

Có điều Liễu Thiên Biến biết, cho dù là đinh thì cũng sẽ có một ngày bị ăn mòn mà lỏng lẻo, chỉ cần hơi lỏng ra một chút, hắn sẽ có thể cho đối phương một đòn trí mạng.

Đây không phải lần đầu tiên Tiêu Thu Thủy giao đấu với Khang Xuất Ngư.

Lúc trước hắn từng giao thủ với Khang Xuất Ngư một lần, khi đó có Nam Hải kiếm pháp của Đặng Ngọc Hàm khống chế trung phong lão, đại tiểu cầm nã thủ của Tả Khâu Siêu Nhiên kiểm chế phía sau lưng lão, tiếp đó hắn dùng kiếm pháp ép lão vào góc chết, rồi do Đường Phương dùng ám khí tiếp đón lão.

Mà nay hắn lại chỉ có một mình, dùng Hoán Hoa kiếm pháp, chống lại Quan Nhật thần kiếm Khang Xuất Ngư được xếp vào một trang bảy đại danh kiếm võ lâm đương thời, tề danh với Tiêu Tây Lâu cha hắn, cùng lão chiến đấu sinh tử.

Mặt trời chói chang, hoa rơi tiêu điều.

Tiêu Thu Thủy đã không còn dựa vào kiếm pháp chống đỡ nữa mà dựa vào kiến thức với võ công các môn các phái ngày thường cùng ngộ tính để liều chết ứng phó.

Đã mấy lần hắn thiếu chút nữa thì đã bị Quan nhật thần kiếm làm bị thương, hắn dùng là bội kiếm mà Đặng Ngọc Hàm nắm chặt trước lúc chết, chặt vật ứng phó. Có mấy lần hắn thiếu chút nữa thì mất mạng, cảm thấy không phải bản thân mình vượt qua đại nạn cứu tử nhất sinh mà dường như là kiếm hồn của Đặng Ngọc Hàm đang che chở cho hắn hóa hiểm thành an.

Vừa nghĩ tới Đặng Ngọc Hàm, khí thế hắn liền tăng mạnh.

... Đặng Ngọc Hàm, tôi phải báo thù cho cậu.

Nghĩ tới Đặng Ngọc Hàm, hắn liền nhớ đến Đường Nhu.

... Đường Nhu, cậu chết thật thảm!

Hắn nhớ đến họ, lại nhớ tới những gì mọi người đã nói trong lúc bàn kiếm trước của Quan Ngự các ngày trước.

... Đặng Ngọc Hàm luận kiếm: Một kiếm của Tân Hồ Khâu thắng ở khí thế, một người luyện đủ khí thế, kiếm thế cũng tự nhiên là bất phàm. Một kiếm của Tiêu bá bá lại thắng ở không gì không thành kiếm, không đâu không có kiếm, không gì không là kiếm, vì thế cũng không thể chống đỡ!

... Đặng Ngọc Bình luận kiếm: Muốn xuất kiếm thì phải nhanh, nhanh có thể là tất cả, nhanh đến mức không kịp ngăn cản, không kịp ứng biến, vừa xuất kiếm đã lấy mạng đối phương. Muốn xuất kiếm thì phải quái, quái đến mức kẻ địch không thể chống đỡ, vừa xuất kiếm đã giết chết đối phương, đối phương còn chưa biết đó là chiêu thức gì. Muốn xuất kiếm thì phải tàn độc, độc đến mức làm đối phương sợ hãi, sợ hãi có thể khiến võ công đối phương suy giảm, cho dù võ công của mình không bằng đối phương thì cần tàn nhẫn hơn hắn là vẫn còn phần thắng.

... Tiêu Đông Quân luận kiếm với Tân Hồ Khâu: Mười một năm trước ta đã biết thứ cần luyện không phải là kiếm trong tay mà chỉ cần trong tâm người có kiếm bất cứ thứ gì cũng có thể thành lợi khí!

... Còn cả bản thân Tiêu Thu Thủy bàn về kiếm pháp của Tiêu Đông Quảng: Sử dụng Hoán Hoa kiếm pháp giống như vật sống, tận dụng mọi sự vật, mọi thời cơ, thậm chí còn bổ sung thêm biến hóa, nhưng không hề tự sáng tạo nên đường mới. Điểm này khiến tôi ngộ ra, Hoán Hoa kiếm pháp của nhà tôi có rất nhiều điểm tuyệt diệu, chỉ là bình thường chúng tôi không chịu nỗ lực, không chịu chú ý, cứ tách rời người và kiếm chứ không hợp nhất lại!

Tiêu Thu thủy nghĩ tới đây, hắn liền dung hội vào trong kiếm thuật. Lúc này chiêu thức hắn sử dụng ra có Hoán Hoa kiếm pháp chính thông, đôi lúc lại có biến chiêu, ngoài ra bên trong còn xen lẫn cả Tam Tuyệt kiếm pháp mà hắn thấy Tân Hồ Khâu, Khổng Dương Tồn sử dụng, thậm chí còn ẩn hàm Âm Dương kiếm pháp của Trương Lâm Ý. Một loạt kiếm pháp này khiến Khang Xuất Ngự cực kỳ kinh ngạc, thực là cao thâm khôn lường. Trận khổ đấu này không biết là đã bao nhiêu lần hiểm tử hoàn sinh, sáng tạo kỳ chiêu, gặp phải bao nhiêu lần sinh tử đại nạn, chỉ là công lực hai người chênh lệch quá xa, Quan Nhật kiếm pháp của Khang Xuất Ngự được trui rèn suốt mười năm trên đỉnh Lao Sơn ngắm mặt trời mới có được, luận độ tinh thuần đâu há lại để Tiêu Thu Thủy chỉ dựa vào tuệ ngộ mà thắng được.

Vì thế Tiêu Thu Thủy thường dùng sở ngộ đột ngột để miễn cưỡng duy trì, nhưng lúc nào cũng có thể bị vàng mặt trời đỏ rực trong tay Khang xuất Ngự thiêu cháy, đốt trụi.

Đúng lúc đó, chiến cuộc lại thay đổi.

Khuất Hàn Sơn đột nhiên ngừng tay, mũi chân khẽ điểm, phóng ra xa hơn trượng.

Kiểm sát trên tay lão đã biến mất.

Chuôi kiếm ở trước ngực Cố Quân Sơn, mũi kiếm lại lộ ra sau lưng ông ta.

Khuất Hàn Sơn giống như một phú ông, một thanh kiếm nếu đã giết người, lão liền không cần thanh kiếm đó nữa, thanh kiếm sẽ cùng với người bị giết chết đi, bị chôn lấp đi, bị vứt bỏ đi, không cần biết là kiếm tốt đến mức nào cũng đều giống nhau.

Lão cho rằng một thanh kiếm chỉ cần giết một người, sát khí liền tiêu tan hết, đã không còn xứng được gọi là kiếm nữa.

Lão ta có từng nghĩ qua, đôi tay mình đã từng giết bao nhiêu người vô tội?

Cố Quân Sơn ôm ngực, loạng choạng run rẩy, kiệt lực nhìn lão ta.

Khuất Hàn Sơn cười nói:

- Cố huynh, ta đã nói từ trước rồi, huynh sao phải khổ...

Cố Quân Sơn đột nhiên hét lên điên cuồng, phóng lên cao, thước gấp đánh vào thiên linh cái Ôn Dịch thần ma Dư Khốc Dư ở sau lưng.

Dư Khốc Dư đang giằng co với Văn Tấn Sương, một thước này là đòn trước khi chết của Cố Quân Sơn, khí thế cực kỳ uy mãnh, Dư Khốc Dư kêu lên một tiếng, tránh ra xa bảy thước nhưng vẫn bị xích phong đánh trúng, cánh tay trái đau không nhắc lên nổi!

Văn Tấn Sương thét lên đau đớn:

- Lão đại....

Cố Quân Sơn ngã xuống, máu tươi nhuộm hồng áo bào, thở dốc nói:

- Mau chạy...

Văn Tấn Sương khàn giọng kêu:

- Tôi không đi...

Cố Quân Sơn cả giận:

- Cậu không trốn thoát thì lấy ai bóc trần bí mật của tên ma vương này!

Văn Tấn Sương vừa nghe lập tức giật mình, ngẩng đầu lên, Khuất Hàn Sơn khẽ so vai, hai chân bất động nhưng người đã vọt lên trước!

Cố Quân Sơn chợt ưỡn thẳng người, hét lớn:

- Mau đi.

Đoạn vận lực đánh về phía Khuất Hàn Sơn!

Khuất Hàn Sơn không tránh né, cũng không chống đỡ, chỉ đột nhiên vung tay, rút phất thanh kiếm đang cắm trên ngực Cố Quân Sơn ra!

Thanh kiếm rút ra, máu tươi phun trào, Cố Quân Sơn gào thảm tuyệt khí!

Văn Tấn Sương gầm lên, quên hết tất cả, hai chân như điện, đá về phía Khuất Hàn Sơn!

Thế nhưng những lời của Cố Quân Sơn trước khi chết lại đánh thẳng vào lòng Tiêu Thu Thủy.

... Cậu không trốn thoát thì lấy ai bóc trần bí mật của tên ma vương này!

... Ta không thoát ra được, làm thế nào truyền tin về Hoán Hoa Kiếm lư!

Tiêu Thu Thủy không quan tâm gì nữa, liên tiếp đánh ra ba kiếm!

Ba kiếm này không thành chương pháp gì, Khang Xuất Ngư lập tức nắm được thời cơ, dùng Quan Nhật kiếm pháp nội lực hồn hậu, chắn bay kiếm của Tiêu Thu Thủy!

Nhưng trước khi kiếm bị chắn bay Tiêu Thu Thủy đã buông tay, khiến cho Khang Xuất Ngư vô cùng bất ngờ. Một kiếm thủ luôn coi kiếm trong tay là tính mạng của mình, hơn nữa còn trong lúc nguy hiểm sống chết chỉ cách nhau một sợi chỉ như thế này, sao có thể tùy tiện bỏ kiếm được!

Vì thế Khang Xuất Ngư dùng sức chắn mạnh, lại thành làm kiếm của Tiêu Thu Thủy bay ra, mục tiêu chính là bản thân mình!

... Thứ luyện không phải là kiếm trong tay, mà bất kỳ thứ gì, chuyện gì, chỉ cần trong lòng có kiếm thì đều thành lợi khí!

... Bỏ kiếm cũng là một cách dùng kiếm!

Hai bên cách nhau rất gần, kiếm thế lại cực nhanh, Khang Xuất Ngư quả thực là vô cùng hoảng sợ!

Nhưng Khang Xuất Ngư dù sao cũng là một trong Thất đại danh kiếm, danh hiệu đó há lại giả được. Thân hình lão lập tức bắn lùi lại, kiếm phong vẫn phóng nhanh, lão tiếp tục phóng lùi, tuy không kịp nghiên

người né tránh nhưng lùi nhanh hơn mười thước, kiếm kinh không đủ liền rơi xuống, Khang Xuất Ngư vội đưa tay bắt lấy.

Lão lâm nguy lùi gấp, ít nhất cũng tránh để Tiêu Thu Thủy tập kích bất ngờ!

Lão vừa thoát được, cực kỳ phẫn nộ, hận không thể lập tức chém Tiêu Thu Thủy thành thịt vụn... nhưng Tiêu Thu Thủy đâu?

Tiêu Thu Thủy đã không còn ở đó nữa.

Trong chớp mắt lúc lão tránh kiếm, Tiêu Thu Thủy dựa vào trí tuệ và phản ứng hơn người của mình, đã làm tới vài chuyện đập nổi chìm thuyền.

Tiêu Thu Thủy dùng quái chiêu ép lùi Khang Xuất Ngư, lập tức lặn trong dưới đất, đoạn nhảy vọt lên, ném ra một nắm cát, hét lớn:

- Thiên độc, địa độc, quỷ độc, thần độc, bách độc, nhân độc, tuyết độc, đại độc sa!

Nắm cát theo tiếng hét, hất thẳng vào mặt Thiên Thủ Đồ Cổn.

Thiên Thủ Đồ Cổn chính là đại gia ám khí, người hiểu được ám khí lại càng úy kỵ ám khí, Đồ Cổn chỉ thấy một đám bụi mù, lại chưa từng nghe thấy cái tên gọi kỳ quái đó, không khỏi chần động, không dám dùng tay đón đỡ, cũng không dám mạo hiểm phản công, chỉ có thể liên tiếp lặn tròn mười một lần, lặn ra xa hơn trượng!

Đến khi hấn lặn ra xa cả trượng, cát bụi rơi xuống đất, hấn mới biết đó chỉ là cát.

Lúc đó hấn thật sự hận không thể bắn tất cả ám khí lên người Tiêu Thu Thủy.

Nhưng Tiêu Thu Thủy đang ở đâu?

Tiêu Thu Thủy dọa lùi Đồ Cổn, lập tức nhìn Đường Phương nói nhanh:

- Xông ra ngoài!

Không nhiều lời, không giải thích, nhưng hàm ý trong lời Tiêu Thu Thủy, Đường Phương lại hoàn toàn hiểu.

Bọn họ cũng giống như Tứ tuyệt Nhất quân vậy, phải xông ra ngoài, không phải một người xông ra mà là tất cả cùng xông ra.

Cùng một lúc, Tiêu Thu thủy lao về phía Giang Dịch Hải, Đường Phương phóng tới chỗ Liễu Thiên Biển.

Đường Phương người chưa tới, ám khí đã bắn ra.

Trước tiên phóng ra ba mũi phi yển lăng, ngừng một chút, lại phóng ra mũi ngân toa, dừng một thoáng, lại phóng ba ngọn hồng tinh diên.

Liễu Thiên Biển vốn đang muốn hạ sát thủ với Mã Cảnh Chung nhưng tiếng gió đã ập tới sau lưng, thân pháp hấn lập tức biến đổi, quạt thép đánh rơi ngân toa. Đường Phương đã tới cạnh Mã Cảnh Chung, nói nhanh một tiếng:

- Chạy!

Ở bên kia Tiêu Thu Thủy đột nhiên cởi áo bào, chụp xuống đầu Giang Dịch Hải!

Giang Dịch Hải vốn đang dùng cầm nã thủ giằng co với Tả Khâu Siêu Nhiên, Tả Khâu Siêu Nhiên hoàn toàn rơi xuống hạ phong. Chiếc áo bào trùm xuống, Giang Dịch Hải rùng mình, trong lúc cấp bách không biết là thứ gì, vội vàng buông tay lùi lại, Tiêu Thu Thủy quay sang phía Tả Khâu Siêu Nhiên hô lớn:

- Đi!

Tiếng “đi” này không nghi ngờ gì, cũng là để nói với Thiết Tinh Nguyệt.

Lão đại bảo đi là đi, không cần nghi ngờ, đó luôn là quan niệm của Thiết Tinh Nguyệt.

Cho dù đang trong chiến đấu thì quan niệm này cũng chẳng hề thay đổi, chỉ cần lão đại cũng đi, anh em cùng đi, vậy hấn tự nhiên là cũng sẽ đi.

Nếu như lão đại không đi, hoặc là không đi được, thì hắc hắc chết cũng không đi.

Tiếng “đi” truyền tới bên tai, Thiết Tinh Nguyệt hét lớn, hắt xì hơi một cái.

Hắt hơi mang theo nước mũi, bắn thẳng vào mặt Bành Cửu.

Bành Cửu vốn đã dùng gậy sắt phong tỏa hết mọi thế công của Thiết Tinh Nguyệt, hơn nữa còn chuẩn bị lúc nào cũng có thể đá ra một cước. Hắc không tin, Thiết Tinh Nguyệt còn có thể chịu thêm một cước nữa của hắn!

Một cái hắt hơi, lại đánh trúng thời cơ.

Bành Cửu chưa từng thấy qua lối đánh này, càng chưa từng phải chịu thiệt như thế, giận giữ điên cuồng hét lớn, lại không nhịn được đưa tay lên lau mặt.

Trong một thoáng lỏng tay đó, Thiết Tinh Nguyệt dùng sức đẩy mạnh, đẩy hắn lùi lại bảy tám bước.

Bành Cửu dù sao cũng chỉ có một chân, khí lực trên tay tuy lớn nhưng một chân chung quy cũng không chống được thần lực của Thiết Tinh Nguyệt.

Đến khi hắn ổn định lại thì Thiết Tinh Nguyệt đã “đi” rồi.

Mọi chuyện chỉ diễn ra trong nháy mắt: Khuất Hàn Sơn giết Cố Quân Sơn, Văn Tấn Sương ôm hận mãnh công Khuất Hàn Sơn, Tiêu Thu Thủy dùng kế đẩy lui Khang Xuất Ngự, dọa lui Đồ Cổn rồi lại dọa lui Giang Dịch Hải, Đường Phương ép lui Liễu Thiên Biến, Thiết Tinh Nguyệt hắt hơi một cái, thoát khỏi Bành Cửu.

Năm người Tiêu Thu Thủy, Đường Phương, Tả Khâu Siêu Nhiên, Thiết Tinh Nguyệt, Mã Cảnh Chung tụ lại, còn chưa quyết định hành động thì Văn Tấn Sương ở bên kia đã phát ra một tiếng kêu thảm!

Chân trái ông ta bắn ra máu tươi.

Trong tay Khuất Hàn Sơn lại có thêm một thanh bảo kiếm lấp lánh ánh vàng.

Chân của Văn Tấn Sương từng đá cong cả gậy chống của Bành Cửu nhưng vẫn chỉ trong nháy mắt đã bị thương dưới kiếm Khuất Hàn Sơn.

Nhóm Tiêu Thu Thủy lập tức phải quyết định một việc:

Nếu cứu Văn Tấn Sương thì sẽ không chạy thoát được nữa!

Trong khoảnh khắc này, họ có thể chạy, nhưng chỉ cần họ do dự một thoáng, năm đại cao thủ, Ôn Dịch thần ma Dư Khốc Dư, Thiên Thủ thần ma Đồ Cổn, Độc Cước thần ma Bành Cửu, Thiết Phiến thần ma Liễu Thiên Biến, cùng với Cửu chỉ cầm long Giang Dịch Hải tuyệt đối sẽ không cho họ có một cơ hội chạy trốn lần nữa.

Đáng tiếc, đáng tiếc, năm người họ lại đều xông tới!

Khi xông tới, năm người họ đều nghĩ: Một mình mình quay lại là được rồi.

Khi xông tới, năm người họ đều nghĩ: Những người khác đừng có cùng tới đây.

Nhưng năm người họ lại không hẹn mà cùng xông tới. Mặc dù họ không hề có giao tình gì với Văn Tấn Sương, thậm chí một câu cũng chưa từng nói qua, nhưng thấy chết mà không cứu, cho dù bị đánh chết họ cũng tuyệt đối không làm.

Ôi.

Nếu như họ còn sống trên thế giới này, bạn có nguyện ý cùng họ kết nghĩa kim lan không?

7. Chương 4: Kỳ Nhân Trong Thạch Thất

Tiêu Thu Thủy đã không còn kiếm, vung tay lên đánh ra một phát Tiên nhân chỉ.

Tiên nhân chỉ vốn là tuyệt kỹ của Cổ Thâm thiên sư Tung Sơn, trong “Kiếm Khí Trường Giang”, Tiêu Thu Thủy ban đầu đã dùng Tiên nhân chỉ giao chiến với Hồ trảo công của thiếu niên Hung Thủ.

Đường Phương vung tay lên, bắn ra hai mũi phi châm.

Hai mũi phi châm nhỏ như lông trâu, bắn thẳng vào hai mắt Khuất Hàn Sơn.

Nếu không phải là Khuất Hàn Sơn thì Đường Phương cũng không đến mức vừa ra tay đã muốn hủy đi đôi mắt lão.

Mã Cảnh Chung xông tới, lập tức sử ra một chiêu Lạc địa phân kim.

Chiêu này là muốn tách Khuất Hàn Sơn và Văn Tấn Sương ra, chỉ có tách ra Văn Tấn Sương mới có cơ hội chạy trốn.

Hắn tự tin, với chiêu này cho dù là vàng ròng cũng có thể tách rời làm hai.

Tả Khâu Siêu Nhiên vừa ra tay đã là Triền ti cầm nã thủ, quần lấy Khuất Hàn Sơn, Văn Tấn Sương sẽ có thể chạy trốn.

Thiết Tinh Nguyệt lại càng đơn giản, xen vào giữa Văn Tấn Sương và Khuất Hàn Sơn, sau đó ôm lấy!

Hắn muốn ôm chặt Khuất Hàn Sơn, ôm được lão, lão liền không cử động được nữa, chỉ đơn giản vậy thôi.

Nhưng bản thân Khuất Hàn Sơn đã là một thanh kiếm.

Có ai lại dùng thân thể máu thịt đi ôm lấy một thanh kiếm?

Văn Tấn Sương tuy chân trái đã bị thương nhưng ông ta đang kiệt lực đá chân phải ra!

Cước này phát ra trong lúc đang cuồng nộ, hướng về phía ngực phải Khuất Hàn Sơn, nửa đường gấp lại, đá vào bên hông Khuất Hàn Sơn!

Trong chớp mắt, sáu người cùng dốc toàn lực, tấn công Khuất Hàn Sơn!

Quyền Lực bang là thiên hạ đệ nhất đại bang, ngoài Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma ra còn có Bát đại thiên vương.

Nhân vương, Quỷ vương, Dao vương, Kiếm vương, Dục vương, Xà vương, Thủy vương, Hỏa vương.

Bát đại thiên vương luận về bối phận, võ công đều cao hơn mười chín nhân ma rất nhiều.

Tiêu Thu Thủy bây giờ mới biết, tại sao Khuất Hàn Sơn lại là Kiếm vương!

Sáu người hợp kích, khí thế không gì địch nổi, thế nhưng bên người Khuất Hàn Sơn lại đột ngột xuất hiện sáu thanh kiếm!

Một kiếm cắt về hai chỉ của Tiêu Thu Thủy, một kiếm đánh văng hai mũi phi châm, một kiếm đâm vào cổ tay Tả Khâu Siêu Nhiên, một kiếm chém tới hai tay Mã Cảnh Chung, một kiếm đâm vào mi tâm Thiết Tinh Nguyệt, một kiếm chém ngược vào chân Văn Tấn Sương!

Trong khoảnh khắc, sáu thanh kiếm đã khóa kín toàn bộ công thể của sáu người!

Sáu người lập tức thu chiêu, đám Ôn dịch thần ma Dư Khốc Dư đã chia làm năm hướng, bao vây họ lại, chặt đứt đường lui của mọi người.

Tiêu Thu Thủy quát lớn:

- Đi!

... Đã không còn chỗ nào để đi nữa!

... Nếu một đòn không thể giết được Khuất Hàn Sơn thì tuyệt không phải đối thủ của lão, càng huống hồ còn đám người Thiên mã hành địa Liễu Thiên Biến nữa!

... Chỉ có thể đi!

... Nhưng ai có thể trốn thoát được giữa vòng vây của Khuất Hàn Sơn và đám người Thiên Thủ thần ma đây?

... Đi! Đi thế nào đây?

Sáu kiếm vụt biến mất.

Chẳng ai biết vừa rồi Khuất Hàn Sơn xuất liền sáu thanh kiếm, hay là dùng một kiếm, sử ra chiêu thức của sáu thanh kiếm, chỉ biết rằng hiện tại hai tay Khuất Hàn Sơn hoàn toàn trống không.

... Một kiếm thủ chân chính không phải loại lãng khách lưu lạc thiên nhai lúc nào cũng vác bao kiếm trên vai, chỉ có người chưa được bao nhiêu năm kinh nghiệm luyện kiếm mới thích làm bộ làm tịch như vậy.

... Cũng như một cao thủ võ lâm chân chính không phải loại lưu manh côn đồ, cả ngày đến tối chỉ biết vùi đầu đánh nhau.

... Một kiếm thủ xuất kiếm, thông thường chỉ trong một khoảnh khắc.

... Trong một khoảnh khắc đã quyết sinh tử.

.... Thế nhưng khoảnh khắc đó cũng là tinh hoa luyện kiếm cả đời của hắn.

Trên tay Khuất Hàn Sơn vẫn không có kiếm, nhưng bản thân lão đã là một thanh kiếm.

Lão ta đứng đó, còn đáng sợ hơn bất kỳ thứ gì.

Kẻ địch đang xông tới từ bốn phía lại càng là nhân ma, lệ quỷ!

Thế nhưng một tiếng hô của Tiêu Thu thủy lại khiến người ta tin tưởng, khiến người ta bình tĩnh, khiến người ta cảm thấy vì đại nghĩa không phải sợ hãi gì hết.

- Đi!

Ngay cả Mã Cảnh Chung, Văn Tấn Sương cũng không kinh ngạc, lùi về phía Tiêu Thu Thủy.

Hướng Tiêu Thu Thủy rút lui không phải là bên ngoài mà hướng vào bên trong!

Chẳng lẽ hắn muốn xông vào trong viện?

Nhưng kẻ trấn trong viện là Độc Cước thần ma Bành Cửu!

Cửa này của Bành Cửu không hề dễ vượt, càng huống hồ trong viện không biết còn bao nhiêu kẻ địch nữa!

Chẳng lẽ Tiêu Thu Thủy đã chọn sai?

Văn Tấn Sương, Mã Cảnh Chung vẫn theo sau.

Thế nhưng Khuất Hàn Sơn bỗng biến sắc. Khi sau người hợp kích Khuất Hàn Sơn, sắc mặt lão không hề thay đổi, mà nay sắc mặt lại biến, gầm lên:

- Chặn lại...

Còn chưa dứt lời, nhóm Tiêu Thu Thủy đã biến mất!

Tiêu Thu Thủy không lao ra ngoài mà lao vào trong hố!

Tiêu Thu Thủy vừa lùi đi, những người khác đều lập tức chui vào trong hố.

Cái hố đó là nơi Ôn Dịch thần ma lao ra lúc đột kích Hoàng Viễn Dung.

Khinh công Liễu Thiên Biến nhanh nhất, hắn là người đầu tiên lao vào trong hố!

Miệng hố nhỏ chỉ đủ cho một người khom lưng chui vào, Liễu Thiên Biến vừa tiến vào hố, mặt quay vào trong lập tức phóng ngược ra ngoài.

Cùng lúc đó, hai mũi hồng tinh diên bắt vọt ra khỏi hổ, cho dù Liễu Thiên Biến lùi nhanh, hai bên mặt vẫn suýt soát xuất hiện hai vết đỏ mờ.

Sắc mặt Liễu Thiên Biến thay đổi: Chỉ cần có người thủ ở miệng hổ thì kẻ khác cho dù võ công có cao hơn, muốn tiến vào trong tình huống phải khom lưng cúi người cũng tuyệt không thể thành công.

Bánh Cửu quát lớn, đánh xuống một gậy, “choang” một tiếng, hoa lửa bắn tung, miệng hổ vẫn nguyên vẹn, chỉ nghe Khuất Hàn Sơn thở dài, nói:

- Vô dụng, nhà lao này chế bằng mẫu tinh anh thiết, vốn dùng để giam Đổ lão quỷ...

Tiêu Thu Thủy không phải nhảy xuống mà là rơi xuống.

Khi hấn lao tới bên hổ, trong chớp mắt giữa nhảy và không nhảy vẫn còn kịp thấy Khuất Hàn Sơn biến sắc.

Chỉ bằng một thoáng đó, Tiêu Thu Thủy đã biết lần này hấn nhảy không sai.

Nhưng cú nhảy này vì quá gấp gáp, lại không có thang leo, Tiêu Thu Thủy rơi thẳng xuống dưới, ngã ngời dưới đất, tiếp theo sau lại là Tả Khâu Siêu nhiên và Thiết Tinh Nguyệt, ba người đè vào một chỗ, Thiết Tinh Nguyệt vừa to vừa nặng, ép cho Tiêu Thu Thủy tí chết.

May mắn là miệng hổ chỉ cách đáy có khoảng hơn một thân người.

Mặt khác ba người còn lại cũng đã hạ xuống.

Văn Tấn Sương võ công khá cao, hơn nữa còn lấy thoái công xưng tuyệt, mặc dù một chân bị thương nhưng vẫn hạ xuống vững vàng.

Mã Cảnh Chung có ngoại hiệu Lạc địa sinh căn, tất nhiên là rơi không ngã.

Kinh công Đường Phương là cao nhất, nàng chẳng những nhẹ nhàng nhẹ nhàng đáp xuống đất mà còn nghiêng người, bắn ngược lại hai mũi tiêu nhọn, ép lùi Liễu Thiên Biến vừa truy đuổi tới.

Tiêu Thu Thủy chợt bật dậy, vội vàng quan sát gian thạch thất này một lượt, chỉ thấy thạch thất chật hẹp sâu dài, tiến vào trong lòng đất, quanh co khúc khuỷu, không biết là kéo dài tận bao xa.

Lúc này miệng hổ truyền ra mấy tiếng “choang choang”, là tiếng Độc cước Bành Cửu dùng gậy chống gõ vào.

Mã Cảnh chung vội nói:

- Mau thủ miệng hổ, có lẽ còn cứu được!

Lúc này miệng hổ lại xuất hiện một người.

Thiên Thủ thần ma Đồ Cỗn!

Đồ Cỗn tới miệng hổ, vung tay bắn ra ba mũi tiêu đen!

Sau đó hấn sẽ lập tức nhảy xuống

Chỉ cần ám khí của hấn có thể ép lùi đối phương, hấn nhảy xuống dưới, chạm chân tới đất là không sợ gì nữa.

Mấy người Tiêu Thu Thủy đương nhiên cũng biết điều đó.

Đường Phương vung tay lên, “vút vút vút”, na mũi tinh đình phiêu đánh rơi ba mũi tiêu đen!

Nhưng nàng không kịp cản Đồ Cỗn!

Đúng lúc đó, một người phóng lên, một cước đá thẳng vào trán Đồ Cỗn!

Đồ Cỗn lúc này hai vai đã áp vào miệng hổ, đang muốn cổ chen vào, thấy một cước như từ trên trời rơi xuống này, kinh hãi ghê người, vội vàng rút lại!

Nhưng dù hấn lui nhanh, vai trái vẫn bị tránh trúng, đau đớn bồng rập, kêu lên một tiếng lăn ra ngoài!

Hấn vừa rời miệng hổ, Giang Dịch Hải đã lao tới bên hổ.

Ai cũng muốn lập công trước mặt Kiếm vương.

Bắt giữ đám người này đương nhiên là công lớn.

Giang Dịch Hải nhân lúc Đồ Cổn thất bại dễ tấn công, muốn nhóm Tiêu Thu Thủy không thể ngờ được.

Lão vừa chen vào miệng hồ lại đối thẳng mặt với Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy vừa ra tay đã là Tiên nhân chỉ!

Giang Dịch Hải cả kinh, tay phải vung lên đỡ, Tả Khâu Siêu Nhiên lại từ sườn tiến vào, hai tay bắt chặt cánh tay lão.

Giang Dịch Hải muốn đưa thêm tay còn lại vào chống cự, nhưng do thân thể quá béo, không chen vào được.

Hai tay đấu hai tay, Giang Dịch Hải đã đánh bại Tả Khâu Siêu Nhiên hai lần, nhưng một tay đấu hai tay, thân hình lại bị ép chặt, Giang Dịch Hải không chống nổi thế công của Tả Khâu Siêu Nhiên.

Vì thế một chỉ của Tiêu Thu Thủy liền đánh trúng lão.

Tiên nhân chỉ đánh trúng huyệt mi tâm.

Giang Dịch Hải chỉ cảm thấy trời đất xoay tròn, cùng lúc đó, quyền thép của Thiết Tinh Nguyệt đã đánh tới!

Quyền thép như gió, quyền phong như hổ!

Quyền chưa tới, sắc mặt Giang Dịch Hải đã không còn chút máu.

Nắm đấm của Thiết Tinh Nguyệt.

Đúng lúc này, thân mình Giang Dịch Hải đang ở miệng hồ đột nhiên “soạt” một tiếng, biến mất.

Hóa ra có người kịp thời nắm chân lão kéo lại, lôi mạnh ra ngoài, tránh cho bị quyền đấm trúng mặt!

Người kéo lão ra chính là Khuất Hàn Sơn!

Giang Dịch Hải kinh hồn táng đảm, giống như vừa dạo một vòng quanh Quỷ môn quan trở về, tứ chi mềm nhũn cả ra.

Hoàng hôn bao trùm, bóng tối trong vắt, ánh sao chiếu sáng màn đêm lạnh lẽo

Ôn Dịch thần ma Dư Khốc Dư thấy mọi người đều thử xông vào hồ, mình không tiến vào, sợ Khuất Hàn Sơn không vui cũng đành cố gắng thử một phen nhưng chợt nghe Khuất Hàn Sơn lạnh lùng nói:

- Không cần nữa, bọn chúng không đi ra cũng là chết chắc, vấn đề là... Trước tiên cứ thủ chặt lối ra hồi hăng tít.

Từ miệng hồ nhìn ra có thể thấy được mấy ngôi sao sớm.

Sắc trời hiển nhiên là đã tối đen.

Từ miệng hồ có thể thấy được một mảnh trời, nhưng bên ngoài động có bao nhiêu lang sói?

Tiêu Thu Thủy thở dài một tiếng, Mã Cảnh Chung cũng thở dài.

Tả Khâu Siêu Nhiên nhìn hai người họ, không nhịn được cũng thở dài.

Thiết Tinh Nguyệt tức giận nhảy lên, mắng:

- Cậu thở dài, hần thở dài, tên nhóc Tả Khâu cũng thở dài, tôi chẳng thấy có cái gì để mà thở dài cả!

Nói đoạn lại thở dài nặng nề.

Đường Phương không nhịn được hỏi:

- Vậy thì anh thở dài cái gì thế?

Thiết Tinh Nguyệt mặt mũi đau khổ, đáp:

- Tôi than đói bụng. Lão Mã đáng ghét này bỏ thuốc mê cho chúng ta ăn, hại tôi không được ăn bữa trưa, bữa tối lại đánh nhau rơi xuống hố, ăn cái rắm!

Tiêu Thu Thủy mở miệng:

- Tôi thở dài là vì biết cậu cứ đói bụng là lại muốn đánh rắm.

Sau đó mặt mày rầu rĩ nhìn Mã Cảnh Chung, nói:

- Anh ấy thở dài là vì không có vợ ở đây.

Rồi lại nhìn Tả Khâu Siêu Nhiên, hỏi:

- Lão nhị, sao cậu lại thở dài.

Tả Khâu Siêu Nhiên lại than:

- Thấy hai người các cậu thở dài nên cũng thở dài.

Thiết Tinh Nguyệt gào lên:

- Nói linh tinh cái gì?! Không bằng đi tìm thứ gì bỏ bụng, nếu không tôi lại muốn đánh rắm.

Tiêu Thu Thủy vội vàng cản lại:

- Đừng đừng đừng, có gì từ từ nói, không thể đánh rắm được. Chúng ta rời khỏi đây thì ai thủ miệng hố, chẳng may bọn chúng đều xông vào thì không phải là hồngбет sao?

Văn Tấn Sương chợt nói:

- Chỗ này cứ để ta thủ là được rồi, các cậu đi thăm dò xem, cẩn thận chỗ này còn có lối vào khác, đừng để bọn chúng đánh lén.

... Trong số những người ở đây, võ công Văn Tấn Sương là cao nhất, tuổi tác lớn nên cũng trầm tĩnh hơn, phòng thủ ở đây cũng là chuyện đương nhiên.

... Hơn nữa chuyện Văn Tấn Sương rõ ràng nhất là, mấy tên nhóc trẻ tuổi này nếu không phải vì ông ta thì tuyệt đối không bao giờ bị khốn ở đây.

... Chỉ vì một điểm đó, cho dù bảo đi chết ông ta cũng không oán thán nửa câu.

... Càng hướng hồ, sau khi Cổ Quân Sơn chết đi, ông đã căn bản không còn chuẩn bị sống tiếp.

... Ông chỉ muốn chết, chết mà báo thù được.

... Báo thù cho anh em, báo thù bị lừa.

Tiêu Thu Thủy nhìn Văn Tấn Sương, thấy hai mắt ông ta nhìn chăm chăm vào miệng hố, mặt đầy ý hận, chẳng có một tia dục vọng cầu sinh.

Tiêu Thu Thủy lắc đầu, không nhin được nói:

- Văn tiền bối...

Văn Tấn Sương xua tay ngăn lại, không còn muốn nói thêm nữa.

Mã Cảnh Chung chợt nói:

- Tôi cũng thủ ở đây.

Hơi ngừng một chút rồi lại tiếp:

- Một mình Văn tiền bối thủ ở đây là không đủ, thêm một người còn có thể hô ứng lẫn nhau.

Tiêu Thu Thủy, Tả Khâu Siêu Nhiên còn muốn lên tiếng nhưng Mã Cảnh Chung đã kiên quyết nói:

- Ý tôi đã quyết, nếu không vì tôi thì hôm nay các cậu cũng không gặp nạn ở đây, vì thế để tôi thủ lại.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Đó là bọn tôi ép anh đưa bọn tôi tới, là bọn tôi làm liên lụy tới anh...

Mã Cảnh Chung ngắt lời:

- Các cậu là muốn cho tôi cơ hội để bồi thường. Không cần nói nhiều nữa, ý tôi đã quyết. Các cậu đi nhanh về nhanh là tốt rồi!

- Được!

Tiêu Thu Thủy không nhiều lời nữa.

8. Chương 4 (2)

Địa đạo đâm sâu xuống, hơn nữa còn càng lúc càng chật hẹp, âm u, đi được sáu bảy chục bước mới có một ngọn đuốc. Do không khí trong địa đạo rất loãng nên ngọn lửa cũng chấp chờn yếu ớt.

Tiêu Thu Thủy, Đường Phương, Thiết Tinh Nguyệt, Tả Khâu Siêu Nhiên chia tay Mã Cảnh Chung, Văn Tấn Sương, bốn người bám sát nhau tiến tới trước.

Địa đạo bỗng chốc thẳng xuống, càng thêm ẩm thấp, lửa đuốc lơ lửng muốn tắt, bên trong động u ám không ngờ lại mơ hồ truyền tới tiếng rên rỉ cùng tiếng xiềng xích.

Bốn người đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên trong bóng tối truyền đến một tràng tiếng hống, là tiếng hổ gầm? Hay là tiếng sư tử rống? Lửa đuốc bị một trận gió mạnh vụt qua chỉ còn lại một điểm lam nhạt, Đường Phương không khỏi dựa gần lại Tiêu Thu Thủy hơn một chút.

Tiêu Thu Thủy hạ giọng nói:

- Cẩn thận, có khả năng là có dị thú!

Tả Khâu Siêu Nhiên nói:

- Nghe tiếng vang thì không quá gần.

Đường Phương nói:

- Cẩn thận đề phòng thì hơn.

Thiết Tinh Nguyệt cười hề hề, vỗ ngực nói:

- Sợ cái gì!

Đoạn sải bước vào trong bóng tối.

Đúng lúc đó, một ánh đao như tuyết chém thẳng xuống.

Nhát đao cực nhanh, tốc độ còn trên cả Trường Đao thần ma Tôn Nhân Đồ!

Một đao cực mạnh, càng không dưới Quan Nhật thần kiếm Khang Xuất Ngư!

Tiếng hống ở cách xa hơn trăm bước, người vừa bước một bước vào bóng tối, ánh đao đã bùng lên!

Lần này, chẳng những Thiết Tinh Nguyệt kinh hãi suýt ngã ngửa không ngờ được mà đến cả Tiêu Thu Thủy, Tả Khâu Siêu Nhiên, Đường Phương cũng không ứng phó kịp!

Một đao bổ thẳng xuống đầu, mắt thấy Thiết Tinh Nguyệt sắp sửa bị chém thành hai mảnh!

Không kịp né tránh, không kịp đón đỡ, Thiết Tinh Nguyệt không ngờ lại ngã mặt, há miệng cắn lấy đao phong!

Đao phong lạnh lẽo, hàm răng thép có thể cắn vỡ đá của Thiết Tinh Nguyệt cũng rỉ ra máu tươi!

Mọi chuyện chỉ diễn ra trong chớp mắt, Đường Phương đã phát động!

“Xoẹt” một cây phi kiếm đã phóng tới.

Ánh đao trong bóng tối chọt tắt, xoay vòng đánh văng phi kiếm, đao quang thu lại, kẻ đó đang lùi gáp!

Thế nhưng Thiết Tinh Nguyệt đã xông tới, ôm chặt ngang hông hắn!

Người đó hét lớn, tụ lực vào hai tay, giơ cao quá đầu, đâm một đao xuống lưng Thiết Tinh Nguyệt!

Nhưng Tả Khâu Siêu nhiên đã lập tức chế trụ cổ họng hắn.

Hỏa tập sáng lên, Đường Phương đẩy lửa lên phía trước, một gương mặt như hung thần ác sát liền xuất hiện.

Trong chớp mắt, khuôn mặt dữ tợn đó đột nhiên há miệng, thổi thật mạnh, “vụt” một tiếng, ngọn lửa bùng lên, kéo thành một đường dài, ập vào mặt Đường Phương!

Thiếu nữ quý trọng nhất là khuôn mặt, Đường Phương kinh hãi, vội vàng vút tập lửa. Kẻ kia hét lớn một tiếng, tung cước đá bay Thiết Tinh Nguyệt, vút đao xuất chỗ, đẩy văng Tả Khâu Siêu Nhiên. Tiêu Thu Thủy kịp thời xuất kiếm, mũi kiếm chỉ kịp đâm trúng vào vai kẻ đó!

Hỏa tập vừa tắt, trong thạch thất lại tối tăm dị thường, kẻ đó lập tức biến mất không thấy đâu nữa.

Từ lúc bị tập kích, cần đao, ôn dịch, Đường Phương ra tay, Tiêu Thu Thủy xuất kiếm, đến khi kẻ đó phun hơi thổi lửa, lao khỏi trùng vây chỉ kéo dài trong một thoáng ánh lửa sáng lên rồi tắt, kẻ đó cùng Thiết Tinh Nguyệt mỗi người đều đã dạo một vòng trước điện Diêm vương rồi quay lại.

Kẻ đó thất thủ bị cầm, có lẽ vì không ngờ một đao thất thủ, bị Thiết Tinh Nguyệt ôm lấy.

Nhưng hắn lập tức thoát khỏi vòng vây, võ công cực cao, tuyệt không dưới đám Bành Cửu, Giang Dịch Hải.

Tả Khâu Siêu Nhiên chậm rãi nói:

- Trong địa đạo này còn có người của Quyền Lực bang, kẻ vừa rồi là “Khoái đao địa ma” Đỗ Tuyết trong Thập cửu nhân ma.

Đỗ Tuyết tối tuyệt!

Đỗ Tuyết lúc nhỏ cả nhà bị kẻ thù giết sạch, được nuôi dưỡng ở nhà ân nhân. Sau khi lớn lên học được một thân bản lĩnh, lại yêu con gái của ân nhân, ân nhân không đồng ý hôn sự, hắn liền mê hoặc cô gái, giết chết cả nhà ân sư.

Từ điểm ấy có thể thấy cái tuyệt của Đỗ Tuyết!

Giết người không lưu chứng sống, cắt cổ không để rãnh, đó là thủ đoạn của Đỗ Tuyết!

“Đáng phải tru diệt”, người trong võ lâm, trên giang hồ, những ai có lòng hiệp nghĩa đều căm hận Đỗ Tuyết.

Đỗ Tuyết lại có một thân bản lĩnh cực cao, người muốn tới giết hắn không những bị hắn giết mà còn bị hắn giết hết cả người nhà, thân nhân, không để lại một ai sống sót.

Vì thế trên giang hồ chẳng có ai dám đối địch với Đỗ Tuyết.

Hào hán giang hồ dù không quyền luyện thân gia thì cũng không dám coi tính mạng người thân bạn bè đều như cỏ rác.

Vì vậy Đỗ Tuyết ngông cuồng suốt một thời gian, cho đến khi cả đại hiệp Vi Thanh Thanh cùng đại hiệp Quảng Châu Lương Đẩu cũng bị kinh động thì Đỗ Tuyết mới đầu nhập vào Quyền Lực bang.

Đỗ Tuyết dù có tuyệt hơn cũng không dám trêu vào Vi Thanh Thanh, còn về Lương Đẩu, danh động giang hồ, đệ tử đông đảo, cũng không phải một mình hắn có thể ngoan cố chống cự.

Cho nên Đỗ Tuyết nương tựa vào Quyền Lực bang. Có chỗ dựa, hắn lại càng làm xằng làm bậy.

Đỗ Tuyết dùng khoái đao xưng tuyệt.

Đỗ Tuyết một đao tuyệt mệnh, không dùng đến đao thứ hai, mà giờ này cả đao cũng vút lại dưới đất.

Có Đỗ Tuyết, phía dưới còn có những ai nữa?

Tiếng gầm giận dữ cùng tiếng xích sắt lại truyền ra từ sâu trong địa đạo.

Lòng bàn tay Tiêu Thu Thủy đỏ mề hôi, nhưng giọng điệu hần vẫn bình tĩnh:

- Trong địa đạo sợ rằng vẫn còn thứ khác, chúng ta qua xem thử.

Qua xem thì phải đề phòng Đỗ Tuyết, với võ công của Đỗ Tuyết, lấy một đánh một, bốn người chắc chắn thất bại.

Do địa đạo chật hẹp, bốn người chia làm hai lượt, Thiết Tinh Nguyệt cùng Tả Khâu Siêu Nhiên đi trước, Tiêu Thu Thủy và Đường Phương ở phía sau, vai kề vai, tiến sâu vào trong địa đạo tối tăm.

Qua thời gian vài chén trà, trước mặt đột nhiên thoáng sáng, địa đạo mở rộng, qua một ngã rẽ, đèn đuốc cũng sáng lên, hóa ra là một gian thạch thất rộng mấy chục trượng.

Bốn người nhìn vào thạch thất, không khỏi sửng sờ.

Bên trong có người.

Một người bị bốn sợi xích sắt lấp loáng khóa chặt vào vách đá!

Người là một ông lão.

Tóc mai bạc trắng, vẻ mặt uy vũ nhưng thần tình là suy sụp khôn tả, gầy đến mức hai gò má lồi ra, hai mắt hõm sâu vào, vòng mắt thâm quầng.

Ông lão bị hai sợi dây xích xuyên vào xương từ bà trái phải, hai sợi khác khóa chặt cổ chân, đầu kia của bốn sợi xích cắm sâu trong vách đá.

Vách đá là đá hoa cương cực kỳ cứng rắn.

Thiết Tinh Nguyệt vừa thấy lập tức không kìm được cơn giận, quát:

- Một lũ khốn kiếp, đối phó với một ông già mà phải đến như vậy!

Nói đoạn định xông tới giải cứu. Ông lão kia vụt thức tỉnh, trong mắt bắn ra hai luồng lửa khiếp người:

- Ai bảo ta già!

Tiếng quát vang như sấm sét, đến cả Thiết Tinh Nguyệt cũng giật mình chấn động, lè lè lưỡi, nói lại:

- Ông mà còn chưa già chắc?

Ông lão kia nổi giận hét lớn, làm vách tường bốn phía rung lên ong ong không ngừng, hồi lâu sau mới dứt. Thiết Tinh Nguyệt nói:

- Coi như ông lợi hại, để cứu ra rồi sẽ chửi nhau với ông sau!

Hắn bước lên hai bước, kéo mạnh xích sắt, nhưng sợi xích này giống như được chế tạo đặc biệt, kéo không gãy, lại nghĩ thấy người ông lão hơi thối vô cùng, quần áo bẩn thỉu, chẳng biết là đã bị khóa ở đây bao lâu rồi.

Tiêu Thu Thủy thấy tình huống kỳ lạ, lập tức lễ phép hỏi:

- Xin hỏi lão trưởng...

- Nhóc con, không cần giả bộ nữa!

Đường Phương hạ giọng nói:

- Người này bị khóa ở đây, hiển nhiên là đối địch với Quyền Lực bang nên mới bị đối đãi như thế, hơn nữa võ công chắc chắn không thấp, nếu không cũng không cần phải giam giữ nghiêm mật như vậy. Chúng ta cứ cứu ông ta ra hỏi hăng nói.

Ba người nhanh chóng tới cạnh chỗ ông lão, nhưng cho dù dốc hết sức lực vẫn không làm gãy được bốn sợi xích sắt, lại đến lượt ông lão cảm thấy kỳ quái?

- Rút cuộc thì các người là ai?

Tiêu Thu Thủy cúi người đáp:

- Văn bối là hậu nhân Hoán Hoa kiếm phái, Tiêu Thu Thủy...

Ông lão ngẩn ra một thoáng, than:

- Tây Lâu à? Con hấn đã lớn đến thế này rồi.

Lập tức ngẩng nhìn vòm động, nói như mê mang:

- Ôi, ta bị nhốt ở đây đã lâu như vậy rồi...

Vừa nói không ngờ lại trào ra hai dòng lệ, lệ mới rơi được một nửa bỗng nổi giận bừng bừng, toàn thân rung lên bần bật, gào lên đau đớn:

- Tên lão tặc Khuất Hàn Sơn!

Đường Phương nhẹ giọng nói:

- Tiền bối, việc cấp bách bây giờ là tháo bỏ xích sắt trên người ngài trước, chẳng hay tiền bối có cách nào không?

Ông lão đáp:

- Xích sắt này nếu có thể bẻ gãy thì đã sớm bị ta phá nát rồi, còn cần gì tới các người? Ở đây thực ra có cần gạt mở khóa, xích này khảm vào tận trong xương, không kéo ra được, nhưng đầu gắn trong vách đá thì mở ra được.

Tả Khâu Siêu Nhiên hỏi:

- Cần gạt ở đâu?

Ông lão đưa miệng nghech lên trên, đáp:

- Ở vách đá phía trên thông đạo.

Tiêu Thu Thủy xoa tay nói:

- Tôi đi mở!

Lập tức phi thân, tìm thấy một cần gạt, đưa tay định kéo xuống.

Đột nhiên, một bóng đen lướt qua trong lòng Tiêu Thu Thủy, cảm giác đó giống như trước lúc bị tập kích ở Thính Vũ lâu, dự cảm đột ngột xuất hiện.

Cùng lúc đó, ông quào quay đầu quát lên giận giữ:

- Cẩn thận!

Ngay lúc này, một luồng đao phong lăng lệ chém thẳng xuống đầu hấn!

Tiêu Thu Thủy không kịp chống đỡ, trong chớp mắt vọt ngã người ra sau, tránh được một đao trong đường tơ kẽ tóc.

Khi ở Kiến Thiên động lúc trước, bị người áo đen ám toán, Tiêu Thu Thủy cũng dùng một chiêu ứng biến tức thời này tránh được một đòn tấn sát!

Đao của Đỗ Tuyết chém không trúng, cổ tay khê trầm, đâm thẳng xuống dưới!

Lần này Tiêu Thu Thủy có làm thế nào cũng không tránh nổi.

Ông lão đột nhiên há miệng, “khục” một tiếng phun ra một ngụm nước bọt, không ngờ lại bay xa hơn trượng, đánh thẳng vào thân đao Đỗ Tuyết!

Đỗ Tuyết chấn động, đao phong vậy mà lại bị nước bọt đánh lệch, chậm mất một chút, ám khí của Đường Phương đã tới nơi, Đỗ Tuyết thấy tình thế không ổn, vội lắc mình, một lần nữa biến mất trong bóng tối.

Lúc này, tất cả mọi người đều kinh hãi, ông lão dùng một ngụm nước bọt lại có thể đánh lệch đao phong của Đạo ma Đỗ Tuyết đại danh鼎鼎 trong Cửu thiên Thập địa thập cửu nhân ma, hơn nữa còn làm hấn sợ hãi thối lui, ông lão này rút cuộc là ai?

Tiêu Thu Thủy không chần chừ nữa, vận lực kéo mạnh, chỉ nghe loảng xoảng một tràng, bốn sợi xích dài cắm ngập trong vách đá đều lỏng ra, rơi xuống đất. Ông lão duỗi chân tay, cầm lấy một sợi xích sắt, đặt trong lòng bàn tay, ngắt ra hồi lâu, nước mắt cứ thế lăn dài bên má.

Tiêu Thu Thủy thấy ông ta ngậy ra không nói, đang muốn khuyên bảo vào câu, nghĩ ông ta bị giam nhiều nam, giờ có được tự do không khỏi bàng hoàng, thì đột nhiên ông lão lại bật cười ha hả.

Ông ta vừa vung loạn dây xích vừa cười lớn, xích sắt đập vào vào vách đá phát ra tiếng vang ầm ầm, hoa lửa bắn tung, cộng thêm tiếng cười long trời lở đất, chấn động vang vọng khắp thạch thất, quả thực là đỉnh tai nhức óc.

Đúng lúc này, phía trước thạch thất đột nhiên truyền tới một giọng nói cực kỳ bình tĩnh, cực kỳ lãnh đạm, nhưng giữa tiếng cười kinh thiên động địa của ông lão vẫn có thể nghe rõ từng lời:

- Đỗ Nguyệt Sơn, ngươi đã tự do rồi!

Nhóm Tiêu Thu Thủy đương nhiên là nhận ra, giọng nói này chính là của Khuất Hàn Sơn, nhưng bọn họ càng kinh ngạc hơn là, ông lão này không ngờ lại là một “Sơn” trong Quảng Tây tam sơn, cùng tề danh với Khuất Hàn Sơn và Cổ Quân Sơn, Mông Giang Đỗ Nguyệt Sơn!

Đỗ Nguyệt Sơn quay đầu, tiếng cười vụt tắt, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Khuất Hàn Sơn, tên thất phu nhà ngươi!

Thanh âm từ phía xa truyền lại liên mạch không dứt, vẫn bình tĩnh thông thả, nói:

- Đỗ Nguyệt Sơn, để kiểm phổ của ngươi lại, tha cho ngươi một con đường sống!

Đỗ Nguyệt Sơn bật cười cuồng loạn, thanh âm dội khắp bốn phía, cuồn cuộn truyền về:

- Ngươi tra hỏi ta suốt bấy lâu nay, ta đều không truyền kiếm pháp cho ngươi, bây giờ ta còn sợ ngươi chắc?

Khuất Hàn Sơn ở đằng xa cười nhẹ, nói:

- Tự do khó có, Đỗ Nguyệt Sơn, đừng có mù quáng liều mạng nữa. Đừng quên ba năm trước dưới kiếm của ta, ngươi đã bị khốn long tác trói buộc. Sự kiên nhẫn của ta chỉ có hạn, sẽ không cho ngươi có cơ hội ra uy nữa đâu!

Đỗ Nguyệt Sơn gầm lên, giận giữ quát:

- Lão thất phu, ta phải giết ngươi!

Khuất Hàn Sơn cười ha hả:

- Vậy ngươi tới đây!

Đỗ Nguyệt Sơn gào thét, nghiêng răng nghiêng lợi:

- Tới thì tới, chẳng lẽ ta lại sợ ngươi chắc!

Đột nhiên hạ giọng nói nhanh với bốn người Tiêu Thu Thủy:

- Ta đi lên theo lối các cậu vừa đi xuống. Ta qua thì các cậu chạy ra sau, ở cuối thạch thất có một cửa sập, mở nó lên là miệng hố, bên trên là phòng ngủ của Khuất Hàn Sơn, từ đó có thể thoát ra.

Tiêu Thu Thủy ngẩn người, phản ứng cực nhanh, vội nói:

- Lão tiên bối, không được, võ công Khuất Hàn Sơn rất cao, ngài lên khỏi miệng hố lão sẽ lập tức hạ sát thủ.

Đỗ Nguyệt Sơn ngắt lời hấn:

- Ta chỉ muốn đánh lạc hướng sự chú ý của hấn, để cho các cậu thoát ra ngoài, thoát ra rồi có thể công bố tội ác của lão thất phu ấy, còn tốt hơn là chết hết ở đây.

“Thoát ra rồi có thể công bố tội ác của lão thất phu ấy, còn tốt hơn là chết hết ở đây.” Câu nói đánh mạnh vào lòng Tiêu Thu Thủy, hần buột miệng đáp:

- Vâng.

Đỗ Nguyệt Sơn quay đầu lại, chăm chú nhìn Tiêu Thu Thủy, nói:

- Cậu có thể quyết đoán dứt khoát, cơ trí hơn người, nếu luận tướng học, ngày sau tất có một ngày nổi danh võ lâm.

Đột nhiên vung chân, chiếc giày dưới chân bắn ra, bay về phía Tiêu Thu Thủy. Tiêu Thu Thủy theo bản năng vung tay ra bắt lấy, chỉ cảm thấy hơi thối kinh khủng, nhất thời không hiểu Đỗ Nguyệt Sơn muốn làm gì.

Đỗ Nguyệt Sơn nói tiếp:

- Luận nội công, ta không bằng Khuất Hàn Sơn, nếu luận kiếp pháp, ta chẳng kém gì lão thất phu đó. Hần thêm muốn Mông Giang kiếm pháp của ta đã lâu, lòng tham không đáy, muốn thu hết sở trường các nhà. Sở dĩ hần giữ ta lại không giết là muốn ép ta khai ra kiếm pháp, lại không biết ta giấu kiếm phổ trong giày.

Đỗ Nguyệt Sơn bật cười cay đắng:

- Trận chiến hôm nay, ta đã ba năm không đụng tới kiếm, hơn nữa gân cốt đều thương, bị hành hạ ba năm đã sớm không thành hình người nữa. Bọn chúng người đông thế mạng, một mình Khuất Hàn Sơn ta đã không địch lại rồi. Kiếm phổ này giao cho cậu, cậu cũng là người luyện kiếm, Hoán Hoa kiếm pháp thực cần Mông Giang kiếm pháp hỗ trợ. Kiếm phổ này tuyệt không thể rơi vào tay tên kiếm ma kia!

Bấy giờ, từ miệng hố truyền tới tiếng quát như sấm của Khuất Hàn Sơn:

- Đỗ Nguyệt Sơn, ngươi rút đầu rút cổ, không dám lên đây phải không?!

Tiêu Thu Thủy cuồng quát nói:

- Tiền bối...

Đỗ Nguyệt Sơn gầm lên:

- Ngươi chờ đây cho ta, ta lên thu thập người!

Rồi lập tức hạ giọng nói:

- Mau thu lại, đừng có bà bà mẹ mẹ nữa!

Nói đoạn, chuẩn bị phóng đi.

Đường Phương khê nhướng mày:

- Tiền bối, tôi cho rằng ngài đi ra như vậy vẫn không ổn, sao không dẫn dụ lão ta xuống, cho một đòn trí mạng?

Đỗ Nguyệt Sơn thoáng do dự, Tả Khâu Siêu Nhiên nói:

- Phía trước còn có một vị Mã huynh đệ của chúng tôi đang đợi, còn cả Văn Tấn Sương tiền bối, không bằng chúng ta hù trương thanh thế, sau đó cùng nhau rút lui.

Thiết Tinh Nguyệt vỗ đùi khen:

- Hay! Muốn đi vậy thì mọi người, cùng, nhau, đi!

Hắng vung tay lên, nói đến ba tiếng cuối cùng đắc ý hết sức.

Đỗ Nguyệt Sơn lại trầm ngâm một chút, Thiết Tinh Nguyệt nói:

- Giờ tôi đi gọi bọn họ tới!

Thoáng cái đã phóng đi.

Đường Phương nói:

- Chỉ là...

Đỗ Nguyệt Sơn nhìn Đường Phương, nôn nóng hỏi:

- Chỉ là cái gì?

Đường Phương nghi hoặc hỏi:

- Phía sau nếu đã có đường ra, tại sao đám người Khuất Hàn Sơn không tiến vào trước sau giáp công.

Đỗ Nguyệt Sơn bật cười ha hả:

- Cô bé con thật cẩn thận! Đường ra phía sau chỉ có thể mở từ phía trong này, bên trên không thể mở được, nếu không bọn chúng đã sớm tiến vào rồi. Còn cửa phía các cô cậu tiến vào người bên trong không thể mở ra được.

Nói xong thở dài một tiếng, giọng buồn thảm:

- Ta dù gì cũng đã bị giam ở đây ba năm, ba năm ròng với tình hình trong này sao lại không biết không hay được?

Tiêu Thu Thủy bỗng nhú mày, kêu lên:

- Không ổn!

Đỗ Nguyệt Sơn ngạc nhiên hỏi:

- Lại còn cái gì không ổn?

Tiêu Thu Thủy vội đáp:

- Vừa rồi Đỗ Tuyệt hai lần ám toán không được, đang trốn vào bên trong, bây giờ há chẳng phải đúng lúc có thể mở cửa ở phía sau để cho người của Quyền Lực bang tiến vào?

Đỗ Nguyệt Sơn vụt biến sắc:

- Đúng thế! Mau đi phong tỏa!

Đoạn quay người muốn phóng đi, đột nhiên chỉ nghe một tiếng cười lạnh, một người âm trầm nói:

- Đáng tiếc đã muộn rồi.

Tiêu Thu Thủy vừa nhìn, trong lòng lập tức hô hồng hét, phía sau có thêm năm người, người ở giữa thần khí định nhân, râu dài ba chòm, chính là Uy chấn Dương Sóc.

Kiểm vương Khuất Hàn Sơn!

9. Chương 5: Không Giết

Khuất Hàn Sơn từ từ bước ra khỏi bóng tối, cười nói:

- Đỗ huynh, chỉ có hai chuyện: việc của đám tiểu quỷ này huynh phóng tay không quản, giao Mông Giang kiểm phổ cho lão đệ xem thử, đình Nhất Công này sẽ tùy Đỗ huynh qua lại tự nhiên, Khuất mỗ tuyệt không dám ngăn cản chút nào.

Nói đoạn lại cười tiếp:

- Nếu Đỗ huynh chịu góp sức cho tệt bang, Khuất mỗ sẽ cùng huynh đồng sinh cộng tử. Nay Quyền Lực bang đã hiệu lệnh thiên hạ, vinh hao phú quý hưởng không hết.

Đỗ Nguyệt Sơn lạnh lùng đáp:

- Người giam ta ba năm, người cùng tay sai nói với ta những lời này vô số lần rồi, hôm nay lại nói thêm lần nữa, người không thấy mình giống bà già bảy tám mươi tuổi, vừa sống dai vừa thích lải nhải sao?

Khuất Hàn Sơn cười nói:

- Chỉ có điều hôm nay ta nói lại một lần, có chút khác biệt với trước đây.

Đỗ Nguyệt Sơn hỏi:

- Khác biệt thế nào?

Khuất Hàn Sơn đáp:

- Ngày trước là ta mời người, hôm nay ta báo cho người một tiếng, là khách khí.

Đỗ Nguyệt Sơn lạnh lùng nói:

- Người giam ta ở đây suốt ba năm ròng, nay lại đòi lấy kiếm phổ gắn liền với tính mạng ta, vậy mà còn dám nói là khách khí?!

Khuất Hàn Sơn cười đáp:

- Người sai rồi, hôm nay ta không cần người giao kiếm phổ ra.

Đỗ Nguyệt Sơn ngạc nhiên:

- Ồ?

Khuất Hàn Sơn nói:

- Ngày trước ta cứ tưởng chỉ có một mình người mới biết kiếm phổ, không ngờ người đã sớm giấu kiếm phổ vào trong giày. Nay người đã sớm giao giày cho người khác, bây giờ ta muốn kiếm phổ, căn bản không cần người đồng ý.

Đỗ Nguyệt Sơn cả giận:

- Người nghĩ người đoạt nổi sao?!

Khuất Hàn Sơn cười lớn:

- Đỗ Nguyệt Sơn, ba năm trước ta chỉ dùng một thanh kiếm đã đánh bại người, hôm nay người còn muốn ra oai ư?

Đỗ Nguyệt Sơn giận giữ đáp:

- Nếu kiếm pháp của người đã cao như vậy thì sao lại còn tham lam kiếm pháp của ta?

Khuất Hàn Sơn cười ha hả, nói:

- Đó là chuyện đương nhiên. Ta là Kiếm vương, Kiếm vương đương nhiên là phải am hiểu tất cả mọi kiếm pháp tinh diệu. Mông Giang kiếm pháp của người tuy không bằng ta nhưng cũng là một loại kiếm pháp tinh diệu, ngày trước ta cùng người so chiêu cũng phải mất hơn trăm chiêu mới phân được cao thấp.

Đỗ Nguyệt Sơn tức giận hỏi:

- Vậy là sau khi đám tiểu quỷ này xuống đây, người cố ý không đuổi theo là muốn tìm ra kiếm phổ của ta đang ở đâu?

Khuất Hàn Sơn cười đáp:

- Đúng vậy. Nếu không ta ở bên ngoài đã sớm có thể phát ám hiệu sai Đỗ lao đao mở cửa ngầm, bọn chúng căn bản không thể kịp tới cứu người.

Đỗ Tuyệt ở bên cạnh Khuất Hàn Sơn cũng cười lạnh nói:

- Khi các người mới tiến vào, ta liền muốn ngăn cản, sau đao đầu tiên liền quay lại mở lối vào. Kiếm vương Khuất tiên sinh chỉ dẫn cho ta cách thức xong mới để cho các người dễ dàng cứu được Đỗ lão quỷ!

Một đao chém vào Thiết Tinh Nguyệt lúc mới vào thạch thất không nghi ngờ gì chính là một đao toàn lực của Đỗ Tuyết. Đòn đầu tiên không thành, phải hồi lâu sau, khi Tiêu Thu Thủy tới kéo cần gạt mới có đao thứ hai, thời gian giữa đao thứ nhất và đao thứ hai cách nhau rất xa.

... Thời gian đó chính là lúc Đỗ Tuyết liên lạc với Khuất Hàn Sơn, sau đó nắp trung bóng tối âm thầm quan sát Đỗ Nguyệt Sơn giao kiếm phổ cho Tiêu Thu Thủy.

... Bọn chúng vốn không ngờ Đỗ Nguyệt Sơn đã sớm viết ra kiếm phổ, hơn nữa còn giấu ở bên trong giày.

... Những người không biết, có ai lại đi tìm kiếm trong một chiếc giày thối chứ.

Khuất Hàn Sơn lạnh lẽo nói:

- Vì thế hôm nay ta nói cho người biết, không phải là muốn người đồng ý.

Đoạn lại bồi thêm một câu nặng nề:

- Hơn nữa, nếu như lần này người thất bại, sẽ thực thực tại tại là lần chiến bại cuối cùng.

... Kiếm phổ đã xuất hiện, Đỗ Nguyệt Sơn đã không còn giá trị sống sót nữa.

Liễu Thiên Biến ở bên cạnh cũng cười nói:

- Các người không cần phải lãng phí sức lực nữa, địa đạo thông vào bên trong có Giang Dịch Hải, Dư Khốc Dư trấn thủ, thông ra bên ngoài cũng có Đồ Cổn và Bành Cửu trấn thủ, các người không trốn thoát được đâu!

Tiêu Thu Thủy không nhịn được hỏi:

- Vậy vừa rồi tiếng Khuất Hàn Sơn từ bên ngoài truyền vào là...?

Khang Xuất Ngự ở một phía khác cười lạnh đáp:

- Với công lực của Kiếm vương, tự nhiên là có thể nói ở bên này, truyền tới từ bên kia, coi như cho tên tiểu tử người mở rộng tầm mắt.

Đồng tử Đỗ Nguyệt Sơn co rút lại, nhìn trừng trừng vào Khuất Hàn Sơn:

- Công lực người đúng là đã đại tiến...

Khuất Hàn Sơn mặt không đổi sắc:

- Chỉ đáng tiếc, ba năm nay lão huynh người bị giam ở đây, không lực lại giảm nhiều rồi...

... Công lực giảm nhiều vẫn có thể dùng một bãi nước bọt đánh văng đao phong của Đỗ Tuyết, công lực của ba vị cao thủ Quảng Tây tam sơn này quả là không thể so với bình thường.

Ánh mắt Đỗ Nguyệt Sơn lại chuyển sang một người thanh niên đứng bên cạnh Khuất Hàn Sơn, Khuất Hàn Sơn lập tức cười nói:

- Đây là cao thủ thanh niên mà Tổng hộ pháp Liễu Ngũ tiên sinh của chúng ta kết giao, họ Hán, đại danh Tứ Hải. Âm khí của Hán công tử, sợ rằng tuyệt không dưới Đồ đường chủ, lát nữa có thể cho Đường cô nương mở rộng tầm mắt.

Gã thanh niên đó khuôn mặt trắng trẻo, không ngờ lại mỉm cười lộ ra hàm răng chính tề trắng bóc, thân thiện nhìn Tiêu Thu Thủy. Đường Phương đột nhiên hỏi:

- Hán Tứ Hải?

Thanh niên kia cười đáp:

- Chính là tại hạ, xin chào Đường cô nương!

Thiết Tinh Nguyệt ngứa mắt nhất là loại người nham nhảm đạo mạo thế này, lập tức quát lên:

- Chào cái rắm nhà người!

Đỗ Nguyệt Sơn nghiêm sắc nói:

- Khuất Hàn Sơn, người làm ác đa đoan, thay Quyền Lực bang trợ trụ vi ngược, Lương đại hiệp và Cố lão tam mà biết nhất định sẽ không tha cho người đâu!

Khuất Hàn Sơn bật cười ha hả, đáp:

- Lương Đẩu còn đang ở Quảng Đông, làm sao tới quản chuyện của ta được? Còn về Cố Quân Sơn...

Khuất Hàn Sơn chỉ sang mấy người Tiêu Thu Thủy, cười nói:

- Người có thể hỏi bọn chúng, hắn đã chết như thế nào? Chậc chậc chậc, nếu không phải tại bốn tên khốn kiếp gọi là Tứ tuyệt đó thì hắn cũng sớm bị ta khóa vào đây rồi. Thiết xích kiếm pháp của hắn cũng khá tinh diệu, chỉ đành để nó tuyệt tích trên võ lâm thôi.

Đỗ Nguyệt Sơn nghe được, toàn thân chấn động, gầm lên giận giữ:

- Cố Quân Sơn chết rồi! Người! Người! Người....

Thét lớn một tiếng, tung người phóng tới, xích sắt trên tay chân kêu lên loảng xoảng, bỏ lại một câu với nhóm Tiêu Thu Thủy ở đằng sau:

- Mau chạy đi!

Đỗ Nguyệt Sơn vừa động thân, Khuất Hàn Sơn lập tức nói:

- Ba vị đường chủ Đỗ, Liễu, Khang đoạt lấy kiếm phổ!

Ba người Đỗ Tuyệt, Liễu Thiên Biến, Khang Xuất Ngư đồng thời hành động.

Liễu Thiên Biến nhanh nhất, khinh không Địa mã hành thiên của hắn giống như một con muỗi bay lên, nhưng so với muỗi còn nhanh hơn, so với muỗi còn gấp hơn, so với muỗi còn độc hơn!

Để muỗi đốt một nhát cũng chẳng sao, tối đa là ngứa một chút hoặc là sưng lên một nốt, nhưng để quạt của Liễu Thiên Biến đánh trúng thì cũng sẽ ngứa, cũng sưng lên một chỗ.

Nhưng càng đáng sợ hơn là sẽ lập tức độc phát thân vong.

Bên trái hắn là Đỗ Tuyệt, Đỗ Tuyệt xuất đao, lạnh lẽo như một mặt hồ thu, như một ánh trăng tàn.

Người khác xuất đao, ít nhất cũng phải nắm chắc rồi mới xuất đao, hắn đến cả nắm chắc cũng không có đã xuất đao.

Bởi vì hắn căn bản không cần phải nắm chắc, đao của hắn nhanh.

Hắn từng giết một người, tổng cộng chém ra một trăm chín mươi chín đao mới có thể ngừng tay, đao của hắn thật sự quá nhanh.

Nhanh đến mức chính bản thân hắn cũng không có cách nào thu tay.

Cho nên đao của hắn chỉ cần chém ra, công kích dày đặc, nhanh chóng, tàn độc như vậy vốn không cần phải nắm chắc.

Mà nay lại chỉ chém ra một đao.

Đao chém về phía Đỗ Nguyệt Sơn.

Bởi vì Đỗ Nguyệt Sơn chặn ở giữa.

Chém ngã Đỗ Nguyệt Sơn mới có thể tới đoạt kiếm phổ.

Mệnh lệnh của Kiếm vương, chỉ cần hắn còn muốn tiếp tục ở lại Quyền Lực bang thì nhất định phải tuân theo, hơn nữa còn phải liều mạng thi hành.

Nếu như không thể tiếp tục ở lại Quyền Lực bang thì cũng ngang với không thể có chỗ đứng chân trên giang hồ, thậm chí không còn đường sống trong võ lâm nữa.

Vì thế đao này của hắn đã dùng toàn lực.

Hắn cũng biết Đỗ Nguyệt Sơn cũng được xếp vào Quảng Tây tam sơn, cho dù chịu đủ hành hạ, nội lực thể lực đều suy giảm nhiều nhưng vẫn không hề dễ trêu.

Bên kia Liễu Thiên Biển là Khang Xuất Ngư.

Thái Sơn cao không bằng Đông Hải Lao.

Đông Hải Lao là để chỉ Lao () Sơn, hoặc viết là Lao() Sơn.

Chỗ tốt nhất để ngắm mặt trời trên Lao Sơn Đông Hải là Quan Nhật đài.

Có điều từ hai mươi năm trước đã không còn ai dám lên đó nữa, bởi vì Khang Xuất Ngư đã luyện thành Quan Nhật thần kiếm của lão tại đó.

Thần kiếm Quan Nhật, kiếm của lão như mặt trời mọc từ đằng đông, kiêu dương đầy trời, tịch chiếu tàn hà. Người giao thủ với lão cũng giống như đối mặt với mặt trời, không phải bị đốt thương thì là bị thiêu chết.

Vì thế Khang Xuất Ngư cùng với Tiêu Tây Lâu, Tân Hổ Khâu, Khổng Dương Tần, Khúc Kiếm Trì, Mạnh Tương Phùng, Đặng Ngọc Bình được tôn là Thất đại danh kiếm võ lâm đương thời.

Trong chiến dịch tấn công nhà họ Tiêu, Quyền Lực bang đã hao tổn không ít người: Hoa Cô Phần, Diêm Quỷ Quỷ, Khổng Dương Tần, Sa Thiên Đăng, Tân Hổ Khâu, thậm chí Tả Thường Sinh cũng trọng thương, chỉ có Khang Xuất Ngư là vẫn may mắn tồn tại.

Lão chẳng những có thể còn sống mà còn mượn lớp nguy trang, giành được lòng tin của Hoán Hoa kiếm phái, cùng Tân Hổ Khâu ám sát Âm Dương thần kiếm Trương Lâm Ý, lại ám toán Đường Đại, tập kích giết Chưởng thượng danh kiếm Tiêu Đông Quảng.

Tay lão dính đầy máu tươi, những người bị giết đều là trụ cột quan trọng duy trì chính nghĩa võ lâm.

Nhưng lão từng bị Tiêu Tây Lâu và Chu Hiệp Vũ chế phục, hiếm tử hoàn sinh, nếu không phải được Nhất Động thần ma Tả Thường Sinh cứu thì lão đã sớm mất mạng dưới Thính Vũ lâu rồi.

Cho nên lão lại càng tinh ranh hơn, xuất kiếm càng tuyệt hơn.

Đã ra tay là không để lại đường sống!

Liễu Thiên Biển phóng thẳng lên đỉnh động, Khang Xuất Ngư, Đỗ Tuyết chia hai bên trái phải xông tới.

Nhưng trong nháy mắt, cả ba người đều bị chặn lại.

Gió quạt của Liễu Thiên Biển biến mất, kiếm của Khang Xuất Ngư mất đi liệt mang, đao của Đỗ Tuyết cũng không còn sắc bén.

Ánh bạc ngập trời, chính là bốn sợi xích sắt trên tay chân Đỗ Nguyệt Sơn, quả thực giống nhưng bốn thanh kiếm, hơn nữa còn có thể cong có thể thẳng, hoàn toàn không hề va chạm lẫn nhau. Chiêu chiêu đều là kiếm chiêu chính tông, một mảng mơ hồ, khóa chết đường tiến của ba người.

Liễu Thiên Biển, Khang Xuất Ngư, Đỗ Tuyết tả xung hữu đột đều không phá được kiếm xích của Đỗ Nguyệt Sơn.

Trên tay Đỗ Nguyệt Sơn không có kiếm mà đã lợi hại như vậy, bốn sợi xích trói buộc lại biến thành bốn thanh kiếm sắc, mang đầy sát khí, không ngờ có thể dùng sức một người, ép lùi ba đại cao thủ, hơn nữa chiêu nào chiêu nấy đều là tấn công, từ đầu đến cuối chưa từng phòng thủ một chiêu.

Khuất Hàn Sơn quan sát một lúc , nói:

- Kiếm pháp hay!

Người thanh niên đáp:

- Chỉ có điều, so với Khuất tiên sinh thì thật sự là thua kém quá xa.

Khuất Hàn Sơn cười nói:

- Sau lưng kẻ này còn có bốn tên tiểu quỷ, võ công đều không tệ, đến lúc đó còn cần Hán lão đệ tốn sức rồi.

Hán Tứ Hải mỉm cười:

- Đó là đương nhiên, Kiếm vương có lệnh, tất phải tận lực.

Khuất Hàn Sơn cười lớn:

- Hán lão đệ khách khí rồi.

Đỗ Nguyệt Sơn phong tỏa trung ương thạch thất, thạch thất cực kỳ -chật hẹp, Đỗ Nguyệt Sơn vung xích sắt đến cả một con muỗi cũng không chui lọt, chỉ nghe ông ta quát lên:

- Tiểu quý, còn không mau cút đi!

Thiết Tinh Nguyệt gào trả:

- Chúng tôi sao có thể bỏ ngài lại mà chạy!

Đỗ Nguyệt Sơn vừa chiến vừa quát:

- Con mẹ nhà nó, ngươi không đi thì vẫn là chết!

Tiêu Thu Thủy khế cần môi, nói:

- Lão tiền bối, hợp sức mấy người chúng ta có thể đánh một trận!

Đỗ Nguyệt Sơn tức giận mắng:

- Không có cơ hội, ta tuyệt không phải đối thủ của Khuất Hàn Sơn.

Khuất Hàn Sơn cười lớn, Hán Tứ Hải nói:

- Lão thất phu cũng tự biết mình đầy chứ.

Tả Khâu Siêu Nhiên nói:

- Ra ngoài cũng là chết, không bằng liều một phen!

Đỗ Nguyệt Sơn càng đánh càng hăng, quát:

- Ta thủ ở đây, bọn chúng nhất thời không qua được, mau đánh mở đường xông ra ngoài, không thể để Mông Giang kiếm pháp rơi vào tay bọn chúng.

Tiêu Thu Thủy giật mình, chỉ nghe Khuất Hàn Sơn lạnh lẽo nói:

- Hán lão đệ, không nên chờ lâu, vẫn phải phiền đệ ra tay một lần.

Hán Tứ Hải cung tay nói:

- Kiếm vương yên tâm, lão thất phu tuy hung nhưng tại hạ vẫn còn ứng phó được.

Hán Tứ Hải nói mấy câu vô cùng bình thường nhưng không hiểu tại sao lại khiến người ta trong lòng phát run. Đường Phương đột nhiên hạ giọng nói:

- Đi!

Tiêu Thu Thủy nhất thời lục thần vô chủ, buột miệng hỏi:

- Đi?

Đường Phương nói nhanh:

- Đi! Nghe lời Đỗ tiền bối, nhất định phải đi!

Tiêu Thu Thủy trầm tư một thoáng rồi dứt khoát đáp:

- Được!

Thiết Tinh Nguyệt, Tả Khâu Siêu Nhiên tự nhiên là nghe lời Tiêu Thu Thủy, Tiêu Thu Thủy bảo đi, họ lập tức đi!

Mấy người Tiêu Thu Thủy vừa rút lui, công thế của Liễu Thiên Biến, Khang Xuất Ngư, Đỗ Tuyệt lại càng gấp.

Cũng như vậy, bốn sợi xích sắt chân tay Đỗ Nguyệt Sơn vung lên lại càng như áo trời không đường may.

Bốn người nhanh chóng chạy qua một ngã rẽ, Thiết Tinh Nguyệt vừa chạy vừa chửi:

- Con mẹ nhà nói, con rùa họ Hán kia không biết là ai, bộ dạng cứ như ta đây là nhất...

Tả Khâu Siêu Nhiên đáp:

- Hán Tứ Hải là người của Liễu Ngũ tiên tinh, Liễu Ngũ chính là Liễu Tùy Phong, Liễu Tùy Phong là túi khôn của bang chủ Lý Trầm Chu, tên Hán Tứ Hải này tuyệt không tầm thường.

Thiết Tinh Nguyệt cả giận:

- Cậu không cần quá đề cao kẻ khác...

Lúc này đã quay lại chỗ miệng hố, chỉ thấy Mã Cảnh Chung cùng Văn Tấn Sương vẫn đang thủ tại đó. Mã Cảnh Chung thấy bốn người yên ổn trở về, vui mừng nói:

- Các cậu quay lại rồi... Bên đó làm sao vậy?

Hắn hiển nhiên là đã nghe được tiếng giao đấu bên trong, như bốn người đã quay về rồi mà tiếng chiến đấu vẫn không ngừng, rút cuộc là những ai đang đánh nhau vậy?

Tiêu Thu Thủy vội nói:

- Bây giờ không có thời gian giải thích. Ở đây thế nào rồi?

Mã Cảnh Chung đáp:

- Sau khi các cậu đi, bọn chúng công vào hai lần, lần đầu là Bành Cửu, bị tôi ép ra ngoài, lần sau là Đồ Cổn, ám khí của hắn thực lợi hại, thiếu chút nữa thì để hắn tiến vào rồi, may mà Văn tiên bối kịp thời ra tay mới đẩy được hắn ra ngoài... Sau đó không thấy tấn công nữa, cũng không có động tĩnh gì.

Lúc này, trong động đột nhiên truyền tới một tiếng kêu thảm, hiển nhiên là đã có người bị thương.

Đường Phương thất thanh:

- Tiếng của Đồ tiên bối...

Tiếng giao đấu vẫn vang lên không dứt.

Tiêu Thu Thủy thoáng trầm ngâm, nói:

- Chúng ta phản công bất ngờ, từ trong miệng hố này đánh ra ngoài.

... Kẻ địch bên ngoài nhất định sẽ nghĩ người trong hố tử thủ không ra, nay phản công lại có thể khiến chúng không kịp trở tay.

... Nếu để cho đối phương nắm đúng thời cơ tập kích thì chỉ có một đường chết.

Từ trong miệng hố nhỏ hẹp này nhảy ra cũng chẳng khác gì từ trên nhảy xuống, dễ phòng thủ nhưng cực khó tấn công.

Đây là một ván cược.

Ván cược chết chóc.

Không dám cược, thì không ra được.

Không ra được, là chết.

Chẳng những họ phải chết mà còn cả Hoán Hoa kiếm phái, đồng đạo vô lâm...

Vì thế họ quyết định đánh cược!

Vì thế họ lao ra ngoài!

10. Chương 5 (2)

Người đầu tiên là Thiết Tinh Nguyệt, hắn mãi mãi là người xông lên hàng đầu.

Hắn muốn lao ra đầu tiên có lẽ không phải vì muốn đoạt uy phong mà vì muốn gánh vác nguy hiểm càng lớn.

Hắn không bao giờ muốn để bạn bè tốt nhất của mình đi mạo hiểm.

Vì thế hắn căn bản không hề hỏi ý kiến đồng bạn mà đã nhảy vọt lên!

Mấy người Tiêu Thu Thủy đều toát mồ hôi vì Thiết Tinh Nguyệt.

Thế nhưng bên trên lại chẳng có chút động tĩnh nào.

Tiếp đó là tiếng Thiết Tinh Nguyệt hô lớn:

- Mau lên! Trên này không có người!

... Rút cuộc là Thiên thủ Đồ Cổn và Độc cước Bành Cửu đã đi đâu?

Nhưng không cần biết bọn chúng đã đi đâu, mấy người Tiêu Thu Thủy chỉ biết, Thiết Tinh Nguyệt tuyệt đối không lừa họ.

Bọn họ lập tức nhảy lên.

... Kỳ thực nếu bên có địch, Thiết Tinh Nguyệt gặp địch, họ lại càng bắt cấp tất cả mà xông lên.

Mã Cảnh Chung là người cuối cùng đi ra, hắn mãi mãi vẫn luôn trầm ổn, vừa đáp xuống đất là giống như mọc rễ ở đó.

Bên trên thật sự không có ai.

Đình Nhất công vẫn là đình Nhất Công, bàn tiệc đồ vớ, rượu thịt vung vãi đầy trên đất, dấu vết giao chiến, thi thể mấy người Cổ Quân Sơn, Hoàng Viễn Dung, Diêu Độc Vực vẫn đang nằm đó.

Văn Tấn Sương trông thấy lại ngậy ra.

Tiêu Thu thủy đánh giá xung quanh một chút, nói:

- Đi!

Đúng lúc đó, miệng hố trên mặt đất đột nhiên kêu “xịch” lên, một tấm thép bắn ra, che kín miệng hố!

Mọi người cả kinh, Mã Cảnh Chung hô lên:

- Không xong!

Cùng lúc ấy, từ tám góc đình Nhất Công đột nhiên có rào sắt phủ xuống.

Khi Tiêu Thu Thủy xông ra, rào sắt vừa đúng lúc hạ xuống.

Văn Tấn Sương nhấc chân đá vào rào sắt, đôi chân của ông ta có thể đánh bay thần thoái gậy sắt của Độc cước trấn Thiên Sơn Bành Cửu, vậy mà lại không thể làm rào sắt này rung động.

Đường lui đã mất, đường phía trước bị phong tỏa, họ lập tức chỉ còn lại đường chết.

Mọi người đều biến sắc, bấy giờ chỉ nghe hai tiếng cười “khắc khắc”, “ha ha” quái dị từ hai bên trái phải truyền tới.

Hai bóng người nghênh ngang bước ra.

Dưới ánh trăng một kẻ thần sắc bì ổi, đeo găng tay da hươu, chính là Ám khí tam thập lục thủ, ám thung tam thập lục lộ Đồ Cổn, một kẻ cụt chân, “cộc cộc cộc” tiến tới trước, tự nhiên là Độc Cước thần ma Bành Cửu.

Hai người bọn chúng từ sau giả sơn, cây cối bước ra, Đồ Cổn cười nói:

- Ngoại hiệu của ta là Âm thung tam thập lục lộ, đây là một lộ trong số đó, thế nào? Ha ha! Bây giờ bọn ta đánh, các người đỡ, vừa khéo có thể giúp ta luyện tay.

Bành Cửu cười lớn:

- Kiếm vương sớm đã dự tính các người sẽ bắt chập tất cả lao ra, vì thế bọn ta chờ ở bên ngoài, chờ các người ra hết thì phát động cơ quan khóa chết miệng hổ là được. Bây giờ các người đã là chim lồng cá chậu, còn muốn làm thú bị vây nữa không? Ha ha ha...

Tiêu Thu Thủy đập lên miệng hổ, quả nhiên là không làm suy suyễn được một phân. Thiết Tinh Nguyệt tức giận nắm song sắt quát:

- Cút mẹ cái lũ không bằng chó lợn các người đi! Các người là tiền bối nổi danh võ lâm vậy mà cũng dùng loại thủ đoạn hạ lưu này....

Bành Cửu đưa tay ra dấu với Đồ Cổn:

- Tên nhóc con này bẩn miệng, cứ cho hắn ném thử bảo bối của người đi.

Đồ Cổn bật cười quái dị:

- Hắn to xác, vừa hợp để ta luyện ám khí... Hắc hắc, người yên tâm, ta sẽ để con bé kia sống, ha ha ha...

Đột nhiên Đồ Cổn biến sắc, phóng ra xa bảy thước, lùi lại năm thước, vọt lên mười thước, hạ xuống một bên, vẽ mặt kinh hãi.

Đồ Cổn nhìn lại tay mình.

Trên tay hắn có cầm một mũi kim, đâm sâu vào thịt ba phân.

Tổng cộng có mười hai mũi kim châm bắn ra, Đường Phương hận hắn khinh bạc, vì thế vô thanh vô tức phóng châm.

Đồ Cổn dù sao cũng là cao thủ dùng ám khí, một khi phát hiện không ổn lập tức tránh né, chỉ trúng một châm.

Bành Cửu thấy Đồ Cổn chập vật như vậy, cười nói:

- Đồ huynh, thịt thiên nga còn chưa được ăn mà đã phải chịu thiệt trước...

Còn chưa dứt lời, chỉ thấy Đồ Cổn sắc mặt âm trầm liền không dám nói tiếp nữa.

Đồ Cổn lạnh lùng nói:

- Được, là các người không thức thời...

Đoạn vung tay, đánh ra chín đốm sáng lạnh.

Ám khí của Đường Phương không có độc.

Nhưng ám khí của Đồ Cổn thì không như vậy, có vài thứ đến cả đỡ lấy cũng không được.

Không thể đỡ thì chỉ có tránh né, nhưng bên trong lòng sắt chặt hẹp tổng cộng có tới bảy người, biết tránh né như thế nào?

Càng hướng chi, ám khí của Thiên Thủ thần ma Đồ Cổn vốn đã không hề dễ tránh.

Tránh được chín đốm sáng đầu tiên, Đồ Cổn lại mỉm cười hung ác, bắn ra bảy vàng trắng cong.

Mình nguyệt loan đao lấp lánh ánh xanh.

Mấy người Tiêu Thu Thủy tránh né mười phần chập vật, nếu không phải có Văn Tấn Sương đá rơi ba mũi loan đao trước thì sợ rằng đã sớm có người trúng thương rồi.

Đồ Cổn cười lớn:

- Để xem các người tránh đến lúc nào?

Lại phóng ra đạo ám khí thứ ba.

Một nắm độc sa.

Độc sa có kịch độc, lại khó tránh nhất.

Càng hướng hồ người đang ở trong lồng, hơn nữa còn có tới sáu người.

Một nắm độc sa, không thể đỡ, không thể tránh.

Độc sa.

Đúng lúc đó, bỗng có người hô lên:

- Khốn kiếp, ta tới đây!

Khi người đó hô lên đã xông tới sau lưng Đồ Cổn.

Đồ Cổn vừa giật mình phát hiện ra thì người đó đã vận lực đánh mạnh.

Cú đánh này, Đồ Cổn không kịp đề phòng, tránh được một chưởng nhưng không tránh được chưởng còn lại, ầm một tiếng, bị đánh văng ra bảy thước.

Người bắn đi, sức chuẩn mất hết, nắm độc sa lại ập thẳng vào mặt Bành Cửu!

Lần này cả Bành Cửu cũng không dự tính được, lão từng tận mắt chứng kiến một người trúng độc sa của Đồ Cổn, thối rữa suốt bảy ngày rồi mới tắt thở, cách chết thê thảm như vậy, đến cả sát thủ vô tình như Bành Cửu cũng cảm thấy trong lòng phát run.

Mà nay cả nắm độc sa không ngờ lại bắn thẳng vào lão, trong lúc gấp rút, Bành Cửu thét lên một tiếng, một mặt dùng gậy chống múa lên đến mưa gió cũng không lọt, một mặt vội vã lùi lại!

Người nọ vừa hiện liền nghe tiếng hô, Thiết Tinh Nguyệt vội reo lên:

- Tên khốn kiếp kia cũng tới rồi!

Nếu là Thiết tinh Nguyệt, nhất định sẽ chưa lao ra đã hô lên, hẳn chưa từng làm chuyện mờ ám. Nếu là Lâm công tử, tất phải sau khi xuất thủ lấy mạng đối phương rồi mới hô. Người nay tới sau lưng Đồ Cổn, trước khi ra tay mới hô lên một tiếng.

Không phải Khâu Nam Cố thì còn là ai được nữa!

Lúc này rào sắt lại mở ra như có kỳ tích.

Một người từ sau bức tường xuất hiện, chính là:

Âu Dương San Nhi.

Mã Cảnh Chung mừng rỡ đến nhảy dựng lên, hô lớn:

- San Nhi.

Hai người gần như là tái thể trùng trùng, vui mừng vô hạn.

Ở bên kia, Đồ Cổn trúng phải một nhát phách không quyền của Khâu Nam Cố, lão đảo loạn choạng, không nghiêng không chệch, ngã thẳng tới chỗ lực hiệp.

Ở phía khác, Bành Cửu một mặt vung trượng, một mặt lùi gấp, chặt vật lắm mới tránh được độc sa công kích, nhưng lại chợt phát hiện mình đã rơi vào trận của mấy người Văn Tấn Sương.

Văn Tấn Sương hét lớn, tung cước đá về phía Đồ Cổn!

Đường Phương vung tay, bắn ra hai mũi phi đao!

Tả Khâu Siêu Nhiên đánh ra một chiêu Đường lang tỏa hầu khẩu, toàn lực tấn công.

Bọn họ vô cùng cảm hận sự ti tiện vô sỉ cùng tàn độc của Đồ Cổn.

Đồ Cỗn hét lớn, vô cùng kinh hãi.

Hắn bình sinh chỉ thấy dưới ám khí trong găng tay da hươu của mình, kẻ địch kêu gào, giãy giụa, cầu xin, khóc lóc, tử vong, bản thân chưa bao giờ gặp phải nguy hiểm như hôm nay.

... Đột nhiên bị một luồng lực mạnh từ bên ngoài đẩy ngã, từ đó mà rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Phi đao của Đường Phương, tay của Tả Khâu Siêu Nhiên, cước của Văn Tấn Sương.

Đồ Cỗn hét lớn, lăn một vòng dưới đất.

Đao vọt qua đỉnh đầu.

Đồ Cỗn lăn ra rồi bật dậy, “roạt” một tiếng, vạt áo rách toạc.

Hai tay Tả Khâu Siêu Nhiên bắt vào khoảng không.

Đồ Cỗn tránh được đao của Đường Phương, tay của Tả Khâu nhưng không tránh được cước của Văn Tấn Sương.

“Bịch” một tiếng, Đồ Cỗn thật sự lăn ra ngoài.

Trên đường đi rải đầy máu.

Nhưng Đồ Cỗn đột nhiên biến mất.

Hắn lăn tới bên đình, bỗng dưng bóng người nhoáng lên, không còn thấy đâu nữa.

Đồ Cỗn ngoài Ám khí tam thập lục thủ, còn có một ngoại hiệu quan trọng hơn là:

Ám thung tam thập lục lộ.

Ám khí của hắn là phương pháp giết người, ám thung lại là biện pháp chạy trốn.

Vì thế dưới sự vây công ba đại cao thủ hắn vẫn có thể chạy thoát được một mạng.

Bành Cửu thì không được may mắn như vậy.

Lão vừa hất văng độc sa liền gặp phải một nhát sáo của Âu Dương San Nhi.

Kinh nghiệm đối địch của Bành Cửu còn phong phú hơn của Đồ Cỗn.

Cũng chính vì lão có kinh nghiệm đối địch phong phú như vậy nên hai mươi sáu năm trước bị Chu đại thiên vương chặt đứt một chân vẫn thoát được một mạng.

Một người sau khi bị chặt đứt một chân mà vẫn có thể xông pha gia hồng, hơn nữa còn danh khí càng lớn, võ công càng cao, giết người càng nhiều, tất phải có chỗ hơn người.

Cho nên Bành Cửu có thể giữa lúc nguy cấp, tránh được một đòn của Âu Dương San Nhi.

“Roạt” một tiếng, Bành Cửu lập tức bay lên.

“Mau rời khỏi đây”, Bành Cửu ngay lập tức quyết định.

Đối phương có tám người, hơn nữa đều là hổ thoát tù lao, bản thân đã thất thủ trước, không thể luyến chiến.

Vì thế lão mượn lực điểm xuống một gậy, lập tức phóng lên.

Bay lên giữa không trung, gậy chống bỗng bị người ta bắt lấy.

Lão dùng sức kéo mạnh nhưng người đó bắt rất chặt, thật sự không thể nào giật ra được.

Người đó chính là Lạc địa sinh căn Mã Cảnh Chung.

Âu Dương San Nhi tấn công kẻ nào, hắn sẽ tấn công kẻ đó.

Hắn tuyệt đối không thể để vợ yêu đang mang thai một mình mạo hiểm khó khăn.

Hắn biết một thân võ công của Bành Cữu là nằm ở gậy chống, vì thế hắn từ ở giữa không trung đã bắt lấy gậy chống của lão.

Bành Cữu chỉ có thể hạ xuống.

Bành Cữu ở giữa không trung vẫn còn muốn giãy giụa, đá ra một cước!

Cước đá trúng Mã Cảnh Chung!

Mã Cảnh Chung biết mình không thể buông tay, một khi buông tay, gậy chống sẽ lập tức đánh xuống đầu, hơn nữa cả Âu Dương San Nhi cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Vì thế hai tay hắn nắm chặt gậy chống sắt, vận công cố chịu một cước.

“Chát” một tiếng, khoe miệng Mã Cảnh Chung rỉ ra máu tươi.

Âu Dương San Nhi kêu lên thảm thiết.

Cảnh Chung!

Nhưng Mã Cảnh Chung đã tranh thủ được thời gian.

Một đại hán vạm vỡ, gầm lên một tiếng, ôm chặt lấy Bành Cữu.

Người đó mặt đối mặt, thân sát thân, giữ chặt lão, Bành Cữu không thể cử động được chút nào.

Thế nhưng người đó vẫn có thể rút nắm tay ra, nện cho lão một quyền.

“Bình”, Bành Cữu đau quặn người xuống, nhưng trong chớp mắt, lão đã không thể cúi người xuống được nữa.

Bởi vì một thanh đao cắm vào yết hầu lão.

Đao là đao của Đỗ Tuyết.

Đao do Đỗ Tuyết đánh rơi trong địa đạo khi ám sát Thiết Tinh Nguyệt.

Người phát đao là Tiêu Thu Thủy.

Trường hồng quán nhật!

Đây là kiếm chiêu của Hoán Hoa kiếm phái, nhưng dùng bằng đao cũng có cùng hiệu quả.

Nhưng trên đao không có máu, bởi vì mũi đao chưa đâm vào cổ họng.

Đây là cơ hội ngàn năm có một để giết Bành Cữu, tại sao Tiêu Thu Thủy lại không giết!

Tiêu Thu Thủy không giết.

Tiêu Thu Thủy lắc đầu, cuối cùng thu đao về, thương cảm, trầm tĩnh, nói:

- Ta không thể giết người.

... Bành Cữu cụt chân.

... Hơn nữa còn bắt ngờ bị vây công, gậy chống bị khống chế.

Không phải Tiêu Thu Thủy không dám giết, mà là không thể giết.

Thiết Tinh Nguyệt hét lên:

- Tại sao lại không thể giết!

Hét lên một tiếng, công lực tiêu tán, Bành Cữu vận lực giãy mạnh, thoát được ra, Thiết Tinh Nguyệt bật lùi lại bốn bước. Bành Cữu đánh ra một chưởng, Mã Cảnh Chung lập tức lỏng tay rút lui, “soạt” một tiếng, Bành Cữu phóng lên đầu tường, chớp mắt đã biến mất không thấy đâu nữa.

Khâu Nam Cổ cũng kinh ngạc kêu lên:

- Tại sao lại không giết?

Tiêu Thu Thủy im lặng.

Hắn không nói được nên lời.

Mọi người mạo hiểm cả tính mạng, bắt giữ được đại địch, vậy mà hắn lại không giết.

Văn Tẩn Sương đột nhiên nói:

- Ta biết.

Tả Khâu Siêu Nhiên ngạc nhiên hỏi:

- Ngài biết?

Văn Tẩn Sương tóc mai bạc trắng, già nua như hạc, khe khẽ thở dài, nói:

- Giết người là hung thủ, giết kẻ ác là cường giả, nhưng người có thể tha mà không giết.

Đoạn lại thở dài, tiếp:

- Mới là đại hiệp.

- Tiêu thiếu hiệp võ công, lịch duyệt, danh dự tuy chưa tới được đỉnh cao nhưng về tu dưỡng phẩm tính, hành hiệp đã có phong thái đại sư.

Văn Tẩn Sương nói xong, ngẩng đầu lên nhìn trời, sao sáng tràn ngập, trăng tròn vành vạnh.

11. Chương 6: Trận Đánh Cầu Vạn Lý

Lúc này, trong miệng hố bên trong đình Nhất Công bỗng vang lên tiếng gõ mạnh.

... Đám người Khuất Hàn Sơn muốn xông ra ngoài nhưng miệng hố đã bị chặn.

...Cơ quan khổng lồ chế miệng hố này vốn ở bên ngoài chứ không phải bên trong.

... Khi Dư Khốc Dư xông ra đánh ngã Hoàng Viễn Dung cũng là Khuất Hàn Sơn khổng lồ chế cơ quan.

... Bây giờ đám người Khuất Hàn Sơn đang ở bên trong tự nhiên là cũng không mở được miệng hố.

... Bọn chúng có thể ra ngoài từ lối vào trong địa đạo, chỗ đó là phòng ngủ của Khuất Hàn Sơn, còn có Dư Khốc Dư và Giang Dịch Hải.

... Bọn chúng phải đi, phải đi mau!

Tám người tự nhiên là cũng nghĩ tới chuyện này, Mã Cảnh Chung hô lên:

- Đi!

Tả Khâu Siêu Nhiên hỏi:

- Giờ đi đâu?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Tìm Mạnh sư thúc!

Mạnh sư thúc chính là “Hận bất tương phùng, biệt ly lương kiếm” Mạnh Tương Phùng, ông là sư đệ Tiêu Tây Lâu, cũng là một trong bảy đại danh kiếm võ lâm.

Mạnh Tương Phùng và “Thiên nhai phân thủ, tương kiến bảo đao” Khổng Biệt Ly được xưng thành “Đông đao Tây kiếm”, Mạnh Tương Phùng hùng cứ Quảng Tây, Khổng Biệt Ly như hổ nằm Quảng Đông, là một võ lâm Ngũ đại đao khách.

Mạnh Tương Phùng là người chủ trì của phân cục Hoán Hoa Quế Lâm, cũng là đầu não của ngoại Hoán Hoa kiểm phái.

Trợ trận cho ông ta còn có Tiêu Dịch Nhân, Tiêu Khai Nhận, nghe nói chưởng môn trẻ nhất từ trước tới nay của Hải Nam kiểm phái Đặng Ngọc Bình cũng đang ở đó, còn cả Đường Bằng, Đường Cương và Đường Mãnh.

Muốn cứu nhà họ Tiêu Hoán Hoa, tất phải điều động hảo thủ của ngoại Hoán Hoa kiểm phái.

Họ thoát ra khỏi Tứ Xuyên, qua Quý Châu, vốn có sáu người chỉ còn lại năm, nhưng đi tới Quảng Tây lại có thêm ba vị cao thủ:

Văn Tẩn Sương, Mã Cảnh Chung, Âu Dương San Nhi.

Khâu Nam Cổ được sắp xếp chiếu cố cho Âu Dương San Nhi, cũng làm người tiếp ứng. Trước khi mấy người Tiêu Thu Thủy tiến vào đình Nhất Công đã dặn đi dặn lại, không đến thời điểm quyết định, Khâu Nam Cổ không được ra tay.

Vì thế đến lúc quan trọng nhất, Khâu Nam Cổ đã phát huy tác dụng lớn nhất.

Âu Dương San Nhi ở bên ngoài tìm đúng cơ quan mở rào sắt, Khâu Nam Cổ thì phát động công kích, chẳng những thả được sáu người Tiêu Thu Thủy mà còn đánh đuổi Đồ Cổn và Bành Cửu.

Bây giờ họ muốn từ Lâm Quế thuận dòng Ly Giang tới Cổ Chi Lương Phong, rồi chuyển hướng đến Quế Lâm.

Sông núi Quế Lâm nổi tiếng khắp thiên hạ nhưng nơi đây không chỉ được biết đến với non sông mà còn là một danh thành quan hệ tới cả một giai đoạn hưng suy trong lịch sử.

Trong tấu chương thời hoàng đế Vĩnh Lịch có hai câu danh ngôn viết về Quảng Tây: “Thời toàn thịnh nhìn lại Quảng Tây, thấy chốn ấy thật nhỏ, lấy Quảng Tây để khôi phục Trung Nguyên, lại thấy chốn ấy thật lớn!”(*) Thiệu Khang nhất Lữ, tam hộ vong Tần,(**) các đời danh tướng, nghệ nhân, chí sĩ, cũng có không ít người xuất thân từ chốn sông núi danh địa này.

Sông Tương Giang xuất phát từ núi Hải Dương, sông Ly Giang bắt nguồn từ núi Miêu Thố. “Tương Ly đồng nguyên” vốn chỉ là lời đồn không căn cứ, nhưng hơn hai ngàn một trăm năm trước, Tần Thủy Hoàng đã phái Ngự sử mộ phu khiển lính, đào kênh Linh Cừ thông cho tàu thuyền di chuyển, Tương Giang theo Linh Cừ chảy vào Ly Giang, sau hơn mười dặm mới nhập lại vào dòng Tương Giang cũ. Sở dĩ như vậy là vì địa thế Linh Cừ ở trên cao, dòng chảy Tương Giang lại yếu, không làm vậy thì không thể lưu thông được. Đường chia nước cao hơn trăm trượng, rộng ba bốn mươi trượng, là mấu chốt của kênh đào. Dòng Tương Giang rộng hơn kênh đào đến hai, ba lần, vậy mà nước sông vẫn ra vào được kênh đào một cách dễ dàng, có thể thấy thiết kế của cổ nhân tài giỏi đến mức nào!

Linh Cừ là một trong những kênh đào cổ xưa nhất trong lịch sử thế giới, cũng là một kỳ tích trong lịch sử, những di tích nổi tiếng “Tần đề xuân hiếu”, Tô kiều thu nguyệt”, “Phi lai thạch” đều nằm rải rác quanh đó.

Bát chủy là một công tình quan trọng khác của kênh đào, nó chia cắt nước sông Tương Giang đang ập thẳng tới, chia thành những phân lưu nhỏ. Công tình này là do Phục Ba tướng quân đời Hán xây dựng lên khi tu bổ Linh Cừ, tại đó có một tấm bia, trên khắc bốn chữ lớn “Phục Ba di tích”.

Hai đập đá lớn hình chữ bát () nối liền với bát chủy cũng được thiết kế để chia lượng nước từ Tương Giang chảy vào Ly Giang theo tỉ lệ ba, bảy, đây đều là kiệt tác trong những công tình thủy lợi thời cổ đại.

Sông núi Quế Lâm nổi tiếng khắp thiên hạ, lấy Ly Giang quanh co uốn khúc làm trung tâm, hình thành nên một bức tranh phong cảnh tuyệt mỹ nhân gian, núi xanh như ngọc, nước trong thấu đáy, bóng thuyền rẽ nước, phong quang vô hạn.

Giang sơn như vẽ, một đời có bao hào kiệt.

Tám người Tiêu Thu Thủy theo đường sông tới Lương Phong, qua Linh Cừ, lên bờ đến đình Quan Lan, qua cầu Tô Không, tới cầu Vạn Lý theo lời đồn là được Lý Bột đời nhà Đường xây dựng khi trùng tu Linh Cừ.

Chân trái Văn Tấn Sương từng bị kiếm vàng của Khuất Hàn Sơn làm bị thương. Liên tiếp kịch chiến mấy phen làm vết thương càng nặng, nhưng ông ta thành danh bằng Thoái tuyệt, vì thế suốt quãng đường đều cố gắng chịu đựng.

Tuy rằng nhãn nhện được nhưng mấy người Tiêu Thu Thủy dù sao cũng đều có thể nhìn ra.

Hai bên cầu Vạn Lý là nước sông Ly Giang, phía dưới là hàng liễu xanh mát.

Tiêu Thu Thủy mời Văn Tấn Sương ngồi xuống, sau đó sai Thiết Tinh Nguyệt cùng Mã Cảnh Chung đi mua thức ăn, Khâu Nam Cổ và Tả Khâu Siêu Nhiên đi mua kim sang được.

Ăn và chữa thương, không nghĩ ngờ gì đều quan trọng như nhau.

Tiêu Thu Thủy không dám phái Thiết Tinh Nguyệt và Khâu Nam Cổ đi làm cùng một chuyện, có trời mới biết hai tên điên này ở cạnh nhau sẽ lại gây ra chuyện gì nữa.

Hai ngày qua Văn Tấn Sương cũng đã thay đổi hoàn toàn.

Cả đời ông ta chỉ có truy sát người ta, đến nay lại bị người truy sát.

Cả đời ông ta chưa từng xa cách với Hoàng Viễn Dung, Tất Thiên Thông, Diêu Độc Vụ, mà nay trong Tứ tuyệt chỉ còn lại một mình ông.

Hai ngày trốn đông tránh tây vừa qua là lần nhục nhã nhất trong suốt cuộc đời ông ta từ trước đến nay. Ông ta còn sống, có điều phải rửa sạch nỗi sỉ nhục này, hơn nữa còn phải báo thù rửa hận cho các anh em!

Vì vậy cho dù thế nào đi chăng nữa, ông cũng đều nhẫn nhịn.

Nhẫn nhịn lưu lại cái mạng tàn, triệu tập đồng đạo vô lâm báo mối đại thù.

Suốt dọc đường đều là vây cánh của Quyền Lực bang, họ không thể không cực kỳ cẩn thận.

Thiết, Mã, Khâu, Tả Khâu đã đi được khoảng nửa bữa cơm, mặt trời đang giữa trưa nhưng lại vì phong cảnh mà thanh mát, Âu Dương San Nhi kéo Đường Phương tới bên kia cầu, vừa đi vừa nói chuyện.

Phụ nữ lúc nào cũng có đủ loại chuyện nói không hết, bàn không xong.

Tiêu Thu Thủy gãi gãi mũi, tự nhiên là không tiện tới góp chuyện.

Trong mấy bóng râm gần cầu có mấy người mặc kinh trang đang tập luyện võ nghệ, nhìn những thứ họ luyện đều là võ thuật phổ thông bình thường trên giang hồ, vì thế Tiêu Thu Thủy cũng không để ý lắm.

Văn Tấn Sương lại đang đắm chiêu suy nghĩ, ông ta đang tưởng nhớ tới anh em mình, còn cả Cổ Quân Sơn... Tiêu Thu Thủy càng không dám quấy rầy.

Tuy hấn còn trẻ nhưng hấn thấu hiểu sự đau khổ đó.

Hơn hai mươi năm cuộc đời hấn đến nay, phần lớn đều là náo nhiệt, vui vẻ, sôi động, bay bổng.

Bởi vì hấn có những người anh em này mà hấn biết sự cô độc khi không có mọi người.

Phản đồ Thiếu Lâm hòa thượng Đại Đổ, Điều Ô đại sư, Vua rắn Thiết Tinh Nguyệt, Mồm sắt Khâu Nam Cổ, Lâm công tử làm bộ phong lưu, Thụ Lâm trẻ tuổi mạnh mẽ, còn có Đặng Ngọc Hàm kiếm sắc người nhanh, Đường Nhu ám khí tinh kỳ, Khang Kiếp Sinh kiếm pháp lăng lệ...

Nhớ tới Đặng Ngọc Hàm, Đường Nhu, trái tim hấn lại co thắt, đau đớn.

...Ngọc Hàm! Ngọc Hàm! Đường Nhu! Đường Nhu!

... Tôi nhất định phải báo thù cho các cậu.

...Ôi

...Nghĩ đến Khang Kiếp Sinh, Tiêu Thu Thủy lại trào lên một nỗi hận vô danh.

... Tả Khâu Siêu Nhiên còn từng niệm tình anh em, tha cho hấn một lần.

... Khang Kiếp Sinh, cao gầy, mặt dài, bộ dạng cao ngạo kiêu căng, thường tay phải nắm kiếm, tay trái cử động theo lời nói, gặp chuyện cướp bóc, giết người không hề chớp mắt. Nghĩ đến đó, Tiêu Thu Thủy liền cảm cảm thấy một nỗi sỉ nhục vì bị lừa gạt!

... Nếu trong tay có kiếm, hẳn nhất định phải rút kiếm múa lên!

... Đó lại làm hắn nhớ tới mấy thanh kiếm: Bạch luyện phân thủy kiếm của Khổng Dương Tồn cùng Chuyên Chư thần kiếm của Tân Hồ Khâu đã chìm dưới thác Hoàng Quả.

... Cổ Tùng tàn khuyết, bội kiếm của Tiêu Đông Quảng, sau khi ông chết cũng rơi xuống Ô Giang trong chiến dịch Thiết Kỳ thần ma.

... Âm Dương kiếm của Trương Lâm Ý thì không biết tung tích ở đâu.

... Tiêu Thu Thủy lại nhớ tới ba thanh kiếm.

Ba thanh kiếm giả trang, lấy thanh thế dọa người, thực tế dùng phi đao đoạt mạng!

Bảo kiếm Đồ đao.

Danh kiếm Trường khiêu.

Cổ kiếm Vô sao.

Thiên Lang phệ nguyệt, bán đao tuyệt mệnh, Hồng đăng quỷ ảnh, nhất đao đoạn hồn, bốn anh em họ Sa ám sát Tiêu phu nhân trước Chấn mi các thất bại, ba thanh kiếm tốt đó đã đi đâu?

... Nếu bây giờ có kiếm thì tốt biết mấy.

... Dù sao thì Tiêu Thu Thủy cũng chuyên luyện kiếm.

Hắn lại chợt nghĩ tới Quảng Tây tam sơn.

... Cổ Quân Sơn lấy thước sắt làm kiếm, so với kiếm phong còn sắc bén hơn.

... Khuất Hàn Sơn trong tay không kiếm, hễ xuất kiếm là trí mạng.

... Đỗ Nguyệt Sơn không ngờ lại có thể biến xích sắt khóa tay chân thành bốn thanh kiếm sống!

Kiếm tùy tâm sinh, kiếm do tâm phát, kiếm, trong tay nhất định phải có kiếm sao?

Tiêu Thu Thủy đang nghĩ đến mức nhập thần thì đột nhiên một bãi nước hắt thẳng vào mặt hắn.

Sau đó là mặt trời chói chang, lệ mang của mặt trời giống như đang chiếu sáng giữa sa mạc vô biên, nóng bỏng như thiêu, không thể nhìn thẳng.

Một tiếng hét lớn!

Tiêu Thu Thủy lập tức nhận ra tiếng hét phẫn nộ đó là của Văn Tấn Sương.

Mà ánh lệ mang như mặt trời vừa vụt bùng lên đó nhất định là Quan Nhật thần kiếm.

Chỉ Khang Xuất Ngư ra kiếm mới có thể tạo nên thanh thế như vậy!

Người của Quyền Lực bang lại tới rồi!

Nước là từ phía dưới cầu Vạn Lý hắt lên.

Đám nước biến thành một mảng bọt mù, Tiêu Thu Thủy chỉ thấy lớp màn vụt lóe sáng, không nhìn thấy kiếm phong!

Nhưng kiếm phong mới là trí mạng!

Kiếm! Kiếm đang ở đâu?

Kiếm ở sau lớp bọt nước!

Kẻ hắt nước muốn làm loạn tầm mắt hắn.

Hắn vốn đã không phải đối thủ của Khang Xuất Ngư, lại thêm nước hắt làm nhiều loạn tầm nhìn, Khang Xuất Ngư tất có thể một chiêu lấy mạng hắn bên bờ sông.

Nhưng kẻ hắt nước cũng chắc chắn sẽ bị nước che phủ tầm mắt.

Cho nên đối phương chỉ có thể nhận định vị trí hắn đứng lúc trước để xuất kiếm!

Trong một sát na Tiêu Thu Thủy đã nghĩ tới điểm đó, hắn không thể nhìn, không thể đỡ, chỉ kịp vền vền dịch khỏi vị trí vừa đứng.

Đây là ván cược giữa lần ranh sinh tử.

Chỉ cần đoán sai, kẻ hắt nước cũng có thể thấy rõ hắn rời chỗ, Tiêu Thu Thủy sẽ chết chắc.

Nhưng Tiêu Thu Thủy suy nghĩ trong chớp mắt liền hành động trong chớp mắt.

Có lúc dùng não quyết định còn nhanh hơn dùng kiếm phán đoán.

Hơn nữa còn càng hữu hiệu hơn!

Tiêu Thu Thủy không chết!

Tiêu Thu Thủy không ngờ lại tránh được một kiếm đó.

Kẻ đó đâm ra một kiếm, cũng không thấy có hiệu quả hay không, vừa cảm giác được đâm vào khoảng không, trong màn nước mịt mù lúc nào cũng có thể có phản kích vì thế lập tức hồi kiếm tự thủ, nhay lui ba thước.

Bãi nước rơi ào xuống đất, Tiêu Thu Thủy giữ chặt:

- Khang Xuất Ngư...

Chỉ thấy ở bên cạnh, Văn Tấn Sương lực chiến Giang Dịch Hải và Đỗ Tuyết, hoàn toàn rơi xuống hạ phong.

Âu Dương San Nhi cùng Đường Phương đang giằng co với Đồ Cổn.

Trong Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma, thoáng cái đã có bốn tên ma đầu cực kỳ khó đánh, khó dây xuất hiện.

Khang Xuất Ngư cực kỳ hận Tiêu Thu Thủy, cũng giống như Tiêu Thu Thủy vô cùng căm hận lão.

Khang Xuất Ngư mấy lần ám sát Tiêu Thu Thủy không thành, ngược lại còn bỏ lại tính mạng mấy tên đồng liêu, nghĩ đến bản thân mình cũng thiếu chút nữa thì mất mạng tại Thành Đô, Khang Xuất Ngư dần dần cảm thấy cảnh giác, cảm thấy sợ hãi với Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy còn trẻ mà đã như vậy, đến khi trưởng thành sẽ còn thế nào nữa?

Vì thế Khang Xuất Ngư quyết định không cần biết là sử dụng thủ đoạn nào cũng nhất định phải trừ bỏ Tiêu Thu Thủy trước.

Do vậy lần này lão không những đánh lên mà còn mượn nước che hình, đâm trộm một kiếm, không ngờ vẫn để cho Tiêu Thu Thủy dùng sự miễn cảm hơn người, phản ứng nhanh chóng cùng sức phán đoán chuẩn xác, tránh thoát được.

Khang Xuất Ngư càng hận đến thấu xương, lão quyết tâm không để Tiêu Thu Thủy sống qua hôm nay.

Văn Tấn Sương đã bị thương ở chân, lấy một đánh hai đã cực kỳ khó khăn, Giang Dịch Hải cùng Đỗ Tuyết hợp sức lại càng giống như một chiếc vòng sắt cùng một cây khoái đao, Văn Tấn Sương biến thành bò dê đợi chết.

Bò dê trước lúc chết, cũng sẽ giãy giụa.

Ong mật liều một nhất châm cũng đủ làm người bị thương, càng huống hồ Thoái tuyết Văn Tấn Sương.

Đỗ Tuyết và Giang Dịch Hải nhất thời vẫn chưa thể đắc thủ.

Ám khí của Đồ Cổn vốn ở trên Đường Phương, bây giờ có thêm một Âu Dương San Nhi, Đồ Cổn vẫn chiếm được thượng phong.

Nhưng hai ngày trước Đồ Cổn đã bị Khâu Nam Cố đánh trúng một chưởng, ngoài ra còn bị Văn Tấn Sương đá trúng một cước, nội thương chưa lành hẳn, công lực giảm mạnh, nhất thời cũng không thủ thắng nổi.

Tâm thần Tiêu Thu Thủy đặt vào ba người đang gặp nguy cơ, Khang Xuất Ngư thấy rõ điểm ấy, lão muốn nhân lúc Tiêu Thu Thủy phân tâm thì một kích đoạt mạng.

Khâu Nam Cố, Tả Khâu Siêu Nhiên, Mã Cảnh Chung, Thiết Tinh Nguyệt, nếu có họ ở đây thì tốt quá!

... Tại sao họ còn chưa quay về.

Khang Xuất Ngư giống như đã nhìn ra được Tiêu Thu Thủy đang nghĩ gì, cười lạnh nói:

- Người đang chờ cứu binh có phải không?

- Tốt nhất là chờ chết đi!

- Khâu Nam Cố và Tả Khâu Siêu Nhiên đã sớm bị Bành Cửu theo dấu, Thiết Tinh Nguyệt cùng Mã Cảnh Chung sợ rằng bây giờ đã chết dưới quạt của Liễu Thiên Biến rồi, còn có Hán Tứ Hải áp trận, bọn chúng chết là cái chắc.

- Người cũng nộp mạng đi!

Tiêu Thu Thủy nghe mà cảm thấy huyết mạch căng phồng, gầm lên một tiếng, xông tới. Khang Xuất Ngư cười thầm trong lòng:

“...Đúng! Chính là như thế! Người càng đánh mất lý trí, càng nhanh chết dưới kiếm của ta!”

Bấy giờ chợt nghe thấy một tiếng rên thảm, chân phải Văn Tấn Sương lại trúng một đao của Đỗ Tuyết, máu tươi bắn tung, mạch môn đã bị Giang Dịch Hải bắt trúng, đang liều chết giãy giụa.

Lại nghe mấy tiếng quát tháo, hóa ra Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố, Mã Cảnh Chung, Tả Khâu Siêu Nhiên đều đã chạy về, vừa lùi vừa đánh, đối thủ của họ chính là Bành Cửu và Liễu Thiên Biến.

(*)Hoàng đế Vĩnh Lịch cuối đời nhà Minh, theo thời gian thì ở sau bối cảnh trong truyện rất nhiều, ko hiểu sao Ôn tiên sinh lại đưa ra.

Đây là lúc Vĩnh Lịch bị quân Mãn Thanh truy đuổi, ở Quảng Tây đang phân vân giữa đánh và chạy. Cù Thúc Tỹ dâng tấu sớ trong đó có đoạn:

“Hoàng thượng tại việt nhi việt tồn, khứ việt nhi việt nguy. Ngã thối nhất bộ, tắc địch tiến nhất bộ; ngã khứ tốc nhất nhật, tắc địch lai diệt tốc nhất nhật. Dĩ toàn thịnh thị việt tây, tắc nhất ngưng tự tiểu; tự việt tây khôi trung nguyên, tắc nhất ngưng thậm đại. Nhược khí nhi bất thủ, ngu giả diệt tri cũng thủ tống hi.”

“việt tây” ở đây cũng là Quảng Tây, ý của đoạn này là “Hoàng thượng ở lại thì càng tồn tại, chạy đi thì càng nguy. Ta lùi một bước thì địch tiến một bước; ta chạy gấp một này thì địch đến nhanh một ngày. Thời toàn thịnh nhìn lại Quảng Tây, thấy chốn ấy thật nhỏ, lấy Quảng Tây để khôi phục Trung Nguyên, lại thấy chốn ấy thật lớn. Nếu vứt bỏ mà không thủ thì kẻ ngu cũng biết là đang chấp tay dâng lên cho giặc.”

(**)Trong Sử ký phần Hạng Vũ bản kỷ có viết:

“”Phu tần diệt lục quốc, sở tối vô tội. Tự hoài vương nhập tần bất phản, sở nhân liên chi chí kim, cố sở nam công viết: ‘Sở tuy tam hộ, vong tần tất sở’ dã.”

Quân Tần diệt sáu nước, Sở là vô tội nhất. Từ lúc Hoàai Vương đến Tần không về, người Sở thương xót đến tận bây giờ, vì thế Sở Nam Công nói: nước Sở dù còn ba hộ thì kẻ diệt Tần tất là từ Sở.

12. Chương 6 (2)

Chợt nghe một âm thanh cực kỳ trầm hùng, mạnh mẽ, hồn hậu, bá đạo mà lại có lẽ nói:

- Chư vị dừng tay, có gì từ từ nói.

“Chư vị” đều không dừng tay.

Lúc này đang đánh đến gấp như lửa cháy, ai mà dám dừng tay trước chứ!

Một giọng nữ trung niên vang dội, rõ ràng, có lực vang lên, rõ từng tiếng một:

- Có gì thì nói, tại sao lại cứ không động thủ không được?

Mấy người này nói tiếng đều mang giọng Quảng Tây rất nặng, nhưng lời là tiếng Quan Thoại vô lâm đúng tiêu chuẩn, hơn nữa còn lễ độ, thẳng thắn, giống như một vị thầy đồ đầy học vấn đang khuyên bảo đám trẻ tuổi nông nổi không được đánh nhau.

Còn có một giọng nói già nua, khan khan vang lên:

- Còn đánh nữa sẽ nguy hại đến tính mạng mấy. mấy người các vị xem ra cũng là danh nhân trên giang hồ, sao lại nặng tay với mấy người trẻ tuổi này như vậy?

Nói thì cứ nói, đám ma đầu Khang Xuất Ngư vẫn chẳng hề để ý, thậm chí vì sợ có người quấy nhiễu mà ra chiêu lại càng tàn độc.

Bấy giờ lại có một âm thanh sang sảng, bộc trực nói:

- Mấy vị này xuất chiêu, phải chăng là đại danh鼎鼎鼎鼎 Quan Nhật thần kiếm Khang Xuất Ngư Khang tiên sinh, Cửu chỉ cầm long Giang Dịch Hải Giang lão gia tử, Âm khí tam thập lục thủ, Âm thung tam thập lục lộ Đồ Cổn Đồ lão đại, cũng với Đỗ Tuyết hiệu là Khoái Dao địa ma! Còn có một vị không biết có phải là Thoái tuyệt Văn Tấn Sương Văn lão anh hùng?

Người này nói tới Khang Xuất Ngư, Giang Dịch Hải, Đồ Cổn, Văn Tấn Sương đều vô cùng tôn kính, chỉ có với Đỗ Tuyết là mười phần khinh bỉ.

Có lẽ người này còn chưa biết đám Khang Xuất Ngư, Giang Dịch Hải, Đồ Cổn đã sớm là cự ma trong Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma, nhưng Đỗ Tuyết là một Địa ma thì ai ai cũng biết.

Người này có thể nhìn qua họ ra chiêu so đấu một cái là nhận được gia số võ công, hơn nữa còn phân biệt được thân phận, có thể thấy là nhân lực cực cao, kinh nghiệm phong phú.

Đám Khang Xuất Ngư nghe vậy tự nhiên là giật mình, không biết là địch hay là bạn, đột nhiên lại nghe một người giọng nói cực kỳ lạnh lùng, nghiêm nghị, nôm nong:

- Cho dù các ngươi muốn đánh nhau thì đã tới Quảng Tây, cũng phải hỏi qua Quảng Tây ngũ hổ bọn ta mới được.

Mọi người nghe vậy, không khỏi đều dừng tay.

Vô lâm Lương Quảng lấy Quảng Đông Lương Đẩu, Quảng Tây Khuất Hàn Sơn làm vô lâm bắc đẩu.

Khuất Hàn Sơn lại cùng Đỗ Nguyệt Sơn, Cố Quân Sơn tề xưng là Quảng Tây tam sơn, Tam sơn Tứ tuyệt, Tứ tuyệt chính là Văn Tấn Sương, Tất Thiên Thông, Diêu Độc Vụ, Hoàng Viễn Dung.

Những người này đều là nhân vật đứng đầu trong vô lâm Quảng Châu.

Quảng Châu còn có “thập hổ”.

Quảng Tây có năm con lão hổ, Quảng Đông cũng có năm con.

Bọn họ đương nhiên không phải là lão hổ thật sự, mà là người.

Không những là người mà còn là hảo hán, là hảo hán mới đáng được tôn là “Hổ”.

Xuất thân, võ công, thân phận của họ so với Tiêu Tây Lâu, Khang Xuất Ngư, hoặc là Đỗ Tuyết, Đồ Cổn, thậm chí cả Nga Mi, Thiếu Lâm đều có khác biệt rất lớn.

Vốn bọn họ xuất thân từ võ sư.

Bọn họ chẳng phải kỳ nhân dị sĩ gì mà là ở giữa phố phường, rèn luyện qua từng trận chiến đấu, nổi danh từ từng cuộc lôi đài, tính mệnh thăng hoa từ từng cuộc nhuộm máu đường phố, ổn định trận cước qua từng cuộc phân tranh phố xá.

Cũng chính vì như vậy mà mỗi chút thành tựu của họ đều được tạo thành từ máu và mồ hôi của bản thân, thanh danh có được chẳng có chút nào may mắn cả.

Cũng chính vì như vậy mà họ lại càng đáng được tôn kính.

Võ công của họ càng không phải được cao thủ, dị sĩ nào truyền thụ, căn bản đều từ những võ công cực kỳ bình thường, theo vô số lần thắng thua, chiến đấu, theo từng lần khổ luyện từ sáng sớm cho tới tận đêm khuya mà ra.

Võ công của họ chẳng phải cao cường đến mức nào, nhưng so với bất kỳ ai cũng vô cùng vững chắc.

Bọn họ không những là người trong võ lâm mà còn là người trong nhân gian.

Họ dạy dỗ đệ tử trong thành thị hoặc thôn quê, cày cấy địa phương chủ trì chính nghĩa, hoặc giúp dân gian tan giận, hoặc duy trì pháp kỷ, hoặc thay người yếu ra mặt, thay kẻ oan lên tiếng.

Ở Lương Quảng, họ rất được mọi người tôn trọng, chỉ dưới có Lương Đẩu, Khuất Hàn Sơn.

Những người này, ở Quảng Đông có năm người, gọi là Quảng đông ngũ hữu, ở Quảng Tây cũng có năm vị, gọi là Quảng Tây ngũ hiệp.

Những chuyện này Tiêu Thu Thủy đều được nghe đại ca Tiêu Dịch Nhân kể qua.

Hắn dừng tay, liền trông thấy Quảng Tây ngũ hiệp.

Năm người này không ngờ lại chính là bốn nam, một nữ đang rèn luyện võ nghệ trong bóng râm dưới cầu Vạn Lý.

Trang phục của họ phần lớn đều là kinh trang bình thường của người trong võ lâm, bộ dạng chẳng có gì khác người bán thuốc bên đường hay tiêu sư võ cực. Tuổi tác họ đều khoảng ba, bốn mươi tuổi, cũng có nhân vật tuổi tác đã lớn nhưng tinh khí vẫn tráng kiện.

Nhưng khi người cuối cùng trong Quảng Tây ngũ hổ thanh âm cực kỳ sắc nhọn, nói ra một câu: “Cho dù các người muốn đánh nhau thì đã tới Quảng Tây, cũng phải hỏi qua Quảng Tây ngũ hổ bọn ta mới được”, thì cả loại nhân ma không sợ trời không sợ đất như Đỗ Tuyết cũng chỉ có thể dừng tay.

Quảng Tây ngũ hổ dù thế nào cũng không hề dễ trêu.

Càng huống hồ chỗ này là Quảng Tây, cũng là địa bàn của họ.

Tất cả mọi người đều ngừng tay.

Khang Xuất Ngư từ từ quay lại, trầm giọng hỏi:

- Quảng Tây ngũ hổ?

Người nói chuyện hào sảng là một tráng hán da ngăm đen, dung mạo cương liệt, chấp tay nói:

- Tại hạ Hồng Hoa, người giang hồ thưởng cho biệt hiệu “Thiếu Lâm A Hồng”, tự nhiên là tài nghệ từ Thiếu Lâm ra, mong Khang tiên sinh các vị đừng chê cười.

Người thanh âm già nua, khàn khàn là một ông lão xấu xí, lưng gù, cười khùng khục nói:

- Lão già này tên là Lao Danh Cửu, mọi người đều gọi “Cung bối lão cẩu”(*), đầu nhập cái bang bốn mươi năm, xin ra mắt chư vị!

Giọng nữ cao là một người phụ nữ trung niên, hai lông mày nhô cao, người mặc kinh trang, vô cùng sáng khoái tự nhiên, hơi cũng người nói:

- Tiểu nữ tử Thi Nguyệt, tiện hiệu “Tập Hạc”, tên như ý nghĩa, tập luyện Hạc quyền, nhưng sư môn pha tạp.

Người lên tiếng trầm hùng lúc đầu là một người trung niên, dáng vẻ ung dung, cũng chấp tay cười nói:

- Tại họ họ Hồ, tên Phúc, dùng đại sao sống vàng, ngoại hiệp “Hảo nhân bất trường mệnh”, xin được chỉ giáo!

Người lên tiếng cuối cùng bây giờ mở miệng thanh âm vẫn sắc nhọn như cũ, nhưng người thì vừa đen vừa nặng, hai mắt đảo vòng vòng, môi vều quai hàm bạnh, có cảm giác không cân xứng rất khó diễn tả, khiến người ta không nhận ra được tuổi tác lớn nhỏ ra sao. Chỉ nghe hắn nói:

- Tôi tên Lý Thiết Đình, người trong võ lâm tặng tôi biệt hiệu là Đình sắt, tập luyện “Hổ báo long xà ưng” quyền.

Nói xong liền nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng ớn như Thiết Tinh Nguyệt, rồi lại tiếp:

- Lại có người gọi tôi là Đẩu đen, bởi vì tôi đen, còn cả sáu năm trước khi cao thủ Lỗ Kỳ đại sư từ Thiên Trúc tới Quảng Châu, tôi từng gặp mặt ông ta, từng giao đấu, cũng đã lãnh giáo qua một vài chiêu, vì thế cũng có người bói võ công tôi bắt nguồn từ ma môn. Có điều so với chư vị thì đó điều chỉ là chút tài mọn, không đáng nói tới.

Khang Xuất Ngự lại biến sắc, lạnh lùng hỏi:

- Người chính là cao thủ trẻ nhất mà lại khó dây nhất trong Quảng Tây ngũ hổ, Lý Hắc?

Người đen xì kia cười đáp:

- Ngài nói đúng rồi. Tôi cũng có cái danh hiệu Lý Hắc.

Những người này tự báo danh hiệu, tự giới thiệu bản thân, hiển nhiên là có khác biệt rất lớn với các loại kỳ hiệp dị sĩ trung nguyên.

Bọn họ chẳng những tự báo tên, danh hiệu, mà thậm chí cả võ công, gia số cũng không hề che giấu. Cũng có thể họ làm như vậy là vì biết: lấy thành ý đãi người mới chính là phương thức chắc chắn nhất.

Người Thiết Tinh Nguyệt thấy có hứng thú nhất là Lý Hắc:

- Cậu còn đen hơn tôi!

Lý Hắc nhe răng cười:

- Không dám nhận!

Khâu Nam Cổ xen vào:

- Răng cậu còn trắng hơn của lão Thiết!

Lý Hắc vẫn cười đáp:

- Không dám nhận!

Đường Phương cũng thấy rất thính Lý Hắc, hỏi:

- Anh có biết đời Đường có người gọi là Lý Bạch?

Thiết Tinh Nguyệt cướp lời:

- Là cái lão...cái lão thiên tử gọi đến, không lên giường...

Tả Khâu Siêu Nhiên cúi kính ngắt lời:

- Thuyền! Không phải giường!

Thiết Tinh Nguyệt nhe răng trừng mắt, dọa Tả Khâu Siêu Nhiên, cổ cười nói:

- Dù sao giường và thuyền cũng giống nhau cả, trong chữ cổ, hai chữ ấy tương thông!

Tả Khâu Siêu Nhiên chẳng có nhiều học vấn như vậy, hỏi:

- Thật à?

Thiết Tinh Nguyệt đâm lao phải theo lao, cổ nói:

- Ai cần biết thật hay giả, thiên tử là nam, Lý Bạch cũng là nam, lên thuyền, lên giường đều không cần giữ lễ, hi hi! Không cần giữ lễ!

Khâu Nam Cổ nghe cũng như là có đạo lý, bộ dạng rất là bác học, hỏi:

- Cho nên Lý Bạch, Lý Hắc đều giống nhau.

Lý Hắc không ngờ cũng rất chăm chú lắng nghe, rất thành khẩn xác nhận:

- Hoàn toàn chính xác.

Thiết Tinh Nguyệt cao hứng đến nhảy dựng lên, bởi vì người này nói chuyện, thái độ, phong cách đều cùng hần ngư tầm ngư, mã tầm mã, vui vẻ nói:

- Hai ta tâm đầu ý hợp, tôi thích cậu rồi đó!

Lý Hắc quay sang phía Khâu Nam Cổ, hỏi:

- Cậu biết tôi ghét nhất là loại người nào không?

Khâu Nam Cổ đáp:

- Cậu nói thử xem.

Lý Hắc dùng miệng dẫu lên, hướng về phía Thiết Tinh Nguyệt:

- Ểo lả!

Câu này Thiết Tinh Nguyệt ngày thường thích nhất là lôi ra chửi người, hôm nay lại có người lấy nó ra chửi hần, vừa nghe sao mà chịu đựng được, gào lên xông tới:

- Ta phải đánh bẹp ngươi.

Lý Hắc cũng bày thế muốn lên, Tiêu Thu Thủy vội bước ra khuyên giải:

- Có gì từ từ nói, đừng đánh, đừng đánh!

Mắt thấy ba người sắp sủa va vào nhau, đột nhiên vụt một cái, phân ra ba hướng đánh về phía Giang Dịch Hải. Thiết Tinh Nguyệt Đánh ra một quyền, Tiêu Thu Thủy đâm ra một kiếm, Lý Hắc dùng tay trao tới, đã cứu được Văn Tấn Sương, người khác căn bản không kịp ra tay.

Văn Tấn Sương thở phào một hơi:

- Đa tạ!

Chỉ trong khoảnh khắc, Lý Hắc, Tiêu Thu Thủy, Thiết Tinh Nguyệt đã đánh lui Giang Dịch Hải, cứu thoát Văn Tấn Sương, mọi người nhất thời còn chưa kịp định thần lại, vẫn đang chìm đắm trong không khí đối thoại quái dị của ba người Thiết, Khâu, Lý.

Khang Xuất Ngư hai mắt như sắp bốc lửa:

- Ngươi giúp bọn chúng?

Lý Hắc nhe răng cười đáp:

- Khang tiên sinh không cần ngạc nhiên. Lương Quảng thập hồ chúng tôi xưa nay không thích thấy người ta phải đàm phán trong tình huống bị uy hiếp.

Hần đưa tay chỉ chỉ:

- Vị lão tiên sinh này không cần biết có phải là Văn lão anh hùng hay không, rơi vào tay các vị chung quy vẫn là không tốt, vì thế liền tự tiện quyết định.

Liễu Thiên Biến cười lạnh:

- Các ngươi là cùng một bọn?

Lý Hắc, Tiêu Thu Thủy cùng nhìn nhau cười, Lý Hắc đáp:

- Chưa từng quen biết,

Liễu Thiên Biến cười hắc một tiếng:

- Tại sao lại phối hợp chặt chẽ, đồng loạt ra tay như vậy?

Lý Hắc cười đáp:

- Bởi vì tôi biết tiếng bụng, ngay lúc mấy vị huynh tỷ giới thiệu, tôi đã dùng thuật nói bụng của Du già Thiên Trúc truyền lời cho mấy vị lão hữu, trước tiên hãy cứu Văn lão anh hùng rồi hẵng nói.

Nói đoạn lại đưa tay chỉ sang Khâu Nam Cổ, thông dong nói:

- Ba người chúng ta cứu người, để hấn lược trận.

Đỗ Tuyệt siết chặt đao, căng thẳng hỏi:

- Vậy là các người muốn nhằm vào bọn ta?!

Lý Hắc ngẩn ra một chút, nhưng vẫn cười đáp:

- Không dám.

Cung bối lão cẩu vừa già vừa gù ở bên cạnh nói:

- Bọn tôi không hề định giúp ai, nhưng đã tới Quảng Tây thì đều phải nói cho rõ ràng mới được.

Đột nhiên thần sắc ngưng lại, nghiêm mặt nói:

- Có điều, những gì “đậu đen” làm, Quảng Tây ngũ hổ chúng tôi đều thừa nhận.

Khang Xuất Ngự lạnh lùng nói:

- Lương Quảng thập hổ làm như vậy, chẳng có chút lợi lộc nào với thanh danh mà các người khó khăn lắm mới gây dựng được, không kéo còn phải thân bại danh liệt, chết không chỗ chôn thây.

Liễu Thiên Biến cũng cười lạnh:

- Lương Quảng thập hổ, thanh danh không dễ có, nên tự biết quý trọng mới đúng. Nếu không phải có người có tâm che chở, chỉ sợ.... Hà hà... Ăn không được, chỉ có vứt đi thôi!

Lương Quảng thập hổ, Quảng Tây: Hồ Phúc, Hồng Hoa, Thi Nguyệt, Lý Hắc, Lao Cửu, cùng với Quảng Đông: Ngô Tài, Phong Nữ, Sát Tử, La Hải Ngưu, A Thủy, mười người này không ai là không thân kinh bách chiến, lịch duyệt lão luyện, là hảo thủ trong võ lâm sóng to gió lớn mà vẫn sừng sững không ngã.

...Muốn làm được vậy không chỉ cần võ công sao, nhiều cơ trí còn cần có vận khí tốt, càng không được có quá nhiều kẻ địch.

... Quá nhiều kẻ địch, đánh không thắng người cũng có thể quần cho người chết mệt.

Vì thế lời Liễu Thiên Biến là muốn cảnh cáo Quảng Tây ngũ hổ đừng có tự chuốc thù oán.

Nhưng Lý Hắc giống như nghe không hiểu, cười nói:

- Không ăn được thì đem về nhà, có gì không tốt? Có thể đem nuôi chó. Lý Bạch có hai câu thơ: “Chung cổ soạn ngọc bất túc quý, dân nguyện trường túy bất nguyện tỉnh”(**), người chưa nghe qua sao?

Thiệt Tinh Nguyệt nghe sao hiểu hai câu thơ đó, hỏi:

- Cậu nói cái gì?

Khâu Nam Cổ ra bộ ta đây biết rồi:

- Dù sao cũng là Lý Bạch nói, ông ta nói ăn cơm không quan trọng, uống rượu mới là quan trọng, chuyện ấy thì liên quan cái rắm gì đến cậu?

Thiệt Tinh Nguyệt tức giận nói:

- Tôi...

Tiêu Thu Thủy sợ họ chửi nhau làm hỏng việc, vội vàng ngăn lại.

Thi Nguyệt tuy là thiếu nữ nhưng nói chuyện không hề có chút khách khí:

- Đâu có đâu có, Lương Quảng thập hỏ chúng tôi chưa từng được các vị đại gia che chở, vẫn sống tới ngày hôm nay, hôm nay tự nhiên được các vị đại gia che chở, lại thấy không chịu nổi, vẫn xin các vị đại gia đừng có “che chở” thì tốt hơn!

Giang Dịch Hải nghe vậy cả giận, quát:

- Nha đầu thối không biết tốt xấu, còn không im miệng!

Hồng Hoa vốn ăn nói hào sảng giờ lại một mực im lặng, vừa mở miệng là buông một chữ:

- Đánh!

Còn chưa dứt lời, một nắm đấm to như cái đầu đã đánh tới!

Đỗ Tuyệt ở một bên là khó kiềm chế nhất, giận giữ quát lên:

- Đánh thì đánh!

Song đao như tuyết, đánh ra cuộn cuộn!

(*) Chó già lưng còng

(**) Bài thơ Tương Tiến tửu của Lý Bạch.

Quân bất kiến

Hoàng hà chi thủy thiên thượng lai,
Bôn lưu đảo hải bất phục hồi!

Hựu bất kiến

Cao đường minh kính bi bạch phát,
Triêu như thanh ti mộ thành tuyết.

Nhân sinh đắc ý tu tận hoan,
Mạc sử kim tôn không đối nguyệt!

Thiên sinh ngã tài tất hữu dụng,
Thiên kim tán tận hoàn phục lai.

Phanh dương tể ngư thả vi lạc,
Hội tu nhất ẩm tam bách bôi.

Sầm phu tử, Đan Khâu sinh.

Tương tiến tửu, Bôi mạc đình!

Dữ quân ca nhất khúc,

Thỉnh quân vị ngã khuynh nhĩ thính:

”Chung cổ soạn ngọc bất túc quý,

Đãn nguyện trường tuý bất nguyện tỉnh!

Cổ lai thánh hiền giai tịch mịch,

Duy hữu ẩm giả lưu kỳ danh.

Trần Vương tích thời yển Bình Lạc,

Đẩu tửu thập thiên tứ hoan hước”.

Chủ nhân hà vi ngôn thiếu tiền,

Kính tu cô thủ đối quân chúc.

Ngũ hoa mã,

Thiên kim cừ,

Hô nhi tương xuất hoán mỹ tửu,

Dữ nhĩ đồng tiêu vạn cổ sầu.

Con sông Hoàng lưng trời tuôn nước,

Xuống biển rồi, có ngược lên đâu!

Nhà cao, gương xốt mái đầu,

Sớm còn tơ biếc, tối hầu tuyết pha.

Vui cho đây, khi ta đắc ý
Dưới vầng trăng, đừng để chén không.
Sinh ra, trời có chỗ dùng,
Nghìn vàng tiêu hết, lại trông thấy về.
Chén đi đã, trâu dê cứ giết,
Ba trăm ly, phải hết một lần.
Khâu, Sầm hai bác bạn thân,
Rượu kèo xin chớ ngại ngừng ngừng thôi!
Ta vì bác, hát chơi một khúc!
Bác vì ta, hãy chúc bên tai:
”Ngọc, tiền, chuông, trống mặc ai,
Tĩnh chi? Chỉ muốn cho dài cuộc say.
Bao hiền thánh đến nay đã rõ?
Phường rượu ta tên họ rành rành:
Trần Vương bữa tiệc quán Bình,
Mười nghìn đấu rượu thỏa tình đùa vui”.
Chủ nhân chớ ngậm ngùi tiền ít,
Mua rượu ta chén tí cùng nhau.
Áo cừ, ngựa gấm, để đâu?
Gọi con đem đổi vài bầu rượu ngon.
Uống cho muôn thuở tan buồn!
(Ngô Tất Tố)

13. Chương 7: Quảng Tây Ngũ Hồ

Hồng Hoa đánh tới một quyền, Đỗ Tuyết chém lại một đao!

Đỗ Tuyết không tin đám võ sư Quảng Châu này lại được bao nhiêu tài năng. Võ công của Cửu thiên Thập địa, thập cứu nhân ma được võ lâm công nhận là giết người không chớp mắt, chẳng có lý gì mà lại sợ mấy tên nhà quê địa phương.

Đỗ Tuyết đao nhanh, Hồng Hoa quyền chậm, mắt thấy đao sắp sửa chém trúng tay phải Hồng Hoa.

Đột nhiên tay phải Hồng Hoa thu lại, biến thành tay trái xuất quyền, một quyền y như trước, đánh vào mũi Đỗ Tuyết.

“Xoạt” một tiếng, trong tay Đỗ Tuyết chợt có thêm một thanh đao sắc, lại chém vào tay trái Hồng Hoa.

Hồng Hoa thần sắc không đổi, quyền phải kịp thời đánh ra, nghênh đón đao của Đỗ Tuyết!

Đao của Đỗ Tuyết tuy nhanh, quyền của Hồng Hoa nhìn như chậm nhưng lại có thể phát sau tới trước, “bằng” một tiếng, đánh trúng lưỡi đao!

Đỗ Tuyết thầm nghĩ: “Quyền của người có lợi hại thế nào cũng không dám chống lại lưỡi đao sắc bén của ta”, đoạn lập tức dốc toàn lực chém tới!

Hai người thoáng hợp tức phân, cùng lùi lại ba bước, lưỡi đao Đỗ Tuyết mẻ mất một miếng, lực phản chấn làm hồ khẩu tê dại. Nhất đao chém vào nắm tay Hồng Hoa thực sự cũng vạch nên một vết trắng trên lưng quyền.

Vết trắng, không phải vết máu.

Quyền của Hồng Hoa giống như được đúc bằng thép.

Đỗ Tuyết biến sắc, kêu lên thất thanh:

- Thiếu Lâm thần quyền!

Chỉ nghe Cung bối lão cầu hô lớn trợ uy:

- Thiếu Lâm Hồng, thêm một phát nữa!

Thiếu Lâm Hồng Hoa khê mỉm cười, uốn thẳng người lên, lại đánh tới một quyền!

Đỗ Tuyết hét lớn, hóa thành đao quang ngập trời, đồng loạt chém tới!

Đỗ Tuyết dù sao cũng có thành tựu đao pháp không tồi, một tròng khoái đao này, Hồng Hoa nhìn đến đầu vầng mắt hoa, thật sự không thể chống đỡ được, dứt khoát thu tay lại, nghiêm mặt nói:

- Dừng tay, ta có điều muốn nói!

Đỗ Tuyết ngạc nhiên hỏi:

- Có gì để nói?

Thiếu Lâm Hồng hỏi:

- Trước khi ngươi xuất đao đều phải hét lớn một tiếng, có phải không?

Đỗ Tuyết ngẩn ra, Thiếu Lâm Hồng lại nói:

- Trước khi xuất chiêu không cần la hét, hô to gọi nhỏ chỉ khiến một hơi chân khí tan đi, khi xuất chiêu sẽ không thể tập trung toàn lực.

Lời còn chưa dứt, đột nhiên lại một quyền cực kỳ nhanh mạnh đánh ra, Đỗ Tuyết bất ngờ không đề phòng, “bốp” một tiếng, bị đánh trúng mũi, ôm mặt nhảy ra ngoài. Thiếu Lâm Hồng phui phui tay, cười nói:

- Đây là học phí.

Lần này quả thực là quái chiêu, khiến đám Tiêu Thu Thủy xem mà không khỏi phì cười, Quảng Tây tứ hổ lại càng kêu la âm ỷ, tăng cường thanh thế cho Hồng Hoa. Liễu Thiên biến cười lạnh nói:

- Đây là Thiếu Lâm thần quyền?

Hồng Hoa cười đáp:

- Quyền là Thiếu Lâm, cách đánh là Quảng Tây, đấu pháp Lương Quảng tiêu chuẩn!

Người Lương Quảng có vẻ coi quan niệm địa phương còn quan trọng hơn quan niệm quốc gia. Quảng Tây ngũ hổ không ai là không dương dương tự đắc coi mình là người Quảng Tây.

Liễu Thiên Biến lạnh lùng nói:

- Vậy để Liễu Thiên Biến ta lĩnh giáo thử quyền chiêu Thiếu Lâm cùng đấu pháp Quảng Tây của ngươi.

Thiếu Lâm Hồng nhếch mép cười:

- Mời!

Vừa rồi Thiếu Lâm Hồng đúng là ra tay dã thương Đỗ Tuyết, nhưng ai cũng có thể thấy được, một loạt khoái đao đó của Đỗ Tuyết, Hồng Hoa vốn không ngăn cản nổi.

Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma quả thực đều thân mang võ nghệ tuyệt đỉnh, tuy kinh nghiệm chiến đấu của Quảng Tây ngũ hổ cực kỳ hữu dụng nhưng nếu chiến đấu lâu dài thì sợ rằng không chiếm được lợi thế.

Nhưng Quảng Tây ngũ hổ lại giống như chẳng hề lo lắng chút nào.

Tiêu Thu Thủy đột nhiên cảm thấy Quảng Tây ngũ hổ này cũng rất giống mấy người mình, giống Cẩm Giang tứ huynh đệ, giống hòa thượng Đại Đổ, giống lão Thiết, A Cố, cũng giống Thụ Lâm, Lâm công tử, một dạng vui vẻ, biết chuyện đáng làm thì mặc kệ tất cả, nên làm là làm!

... Không biết Quảng Đông ngũ hổ có phải cũng như vậy không?

Đúng lúc này, đột nhiên có ba đốm sáng lạnh bắn ra!

Đồ Cỗn bắt ngờ ra tay.

Thiếu Lâm Hồng đang giằng co với Liễu Thiên Biến, ai mà biết kẻ ra tay lại không phải Liễu Thiên Biến, mà là Đồ Cỗn.

Kinh nghiệm đối địch của Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma so với Quảng Tây ngũ hổ cũng chỉ có hơn chứ không kém, nếu như nói đến âm mưu lừa gạt thì Quảng Tây ngũ hổ còn phải xách dép đuổi theo nữa.

Hồng Hoa kêu lên một tiếng, suýt soát bị một mũi ám khí đánh trúng, bị cắt phá ống tay áo.

Bị ám khí của Đồ Cỗn đánh trúng thì sao còn mạng nữa?

Hồng Hoa tránh được ba mũi ám khí đã vô cùng chật vật, Đỗ Tuyết ở dưới đất đột nhiên nhảy lên, vung đao chém vào lưng Thiếu Lâm Hồng, khiến người khác không kịp ứng cứu.

Đường Phương hô lên kinh hãi, Thiếu Lâm Hồng ngã ra ba bước, vậy mà lại quay đầu cười hì hì, cứ như không có việc gì cả.

Đỗ Tuyết thất thanh:

- Kim chung trảo?

Ánh mắt Liễu Thiên Biến co rút lại:

- Thiết bổ sam?

Thiếu Lâm Hồng Hoa không ngờ lại luyện thành hai môn công phu ngoại gia tuyệt nghệ này, vậy mới có thể cứng rắn chịu một đao của Đỗ Tuyết.

Thiếu Lâm Hồng lại ung dung cười nói:

- Là Thập tam thái bảo hoành luyện.

Đám Liễu Thiên Biến đều hít vào một hơi lạnh, bởi vì Thập tam thái bảo hoành luyện chỉ thuần túy là một môn luyện thân ngoại gia, cũng giống như loại mồi vô bán thuốc bên đường, bảo người lấy chùy đánh vào thân mình, dùng cổ bẻ cong cán thương vậy, là loại tạp kỹ khá thô sơ mà thôi, không ngờ Thiếu Lâm Hồng lại có thể dùng nó để giữ mạng.

Hồng Hoa lại cười nhẹ nói:

- Còn cả Đồng tử công.

- Đồng tử công?

Khang Xuất Ngự cười lạnh nói:

- Không ngờ trong Quảng Tây ngũ hổ mà cũng còn có kẻ vẫn là xử nam!

Lần này, cả Quảng Tây ngũ hổ cùng mấy người Tiêu Thu Thủy đều biến sắc. Tạp hạc Thi Nguyệt bước lên một bước, mặt lạnh như sương, nói:

- Khang tiên sinh, không ngờ ngài thân phận là một đại hiệp mà lại nói ra được những lời đó. Thi Nguyệt người Liễu Giang này muốn được linh giáo cao chiêu của Khang tiên sinh!

Quảng Tây ngũ hổ từ lúc xuất hiện đến ra tay đều đưa ra chiêu số khiến cho người ta hoàn toàn không ngờ được. Kỳ thực, đó đều là những ngoại kỹ xảo phổ biến, võ công bình thường mà đám hào sĩ phổ phưởng hay dùng khi tử võ lôi đài, nhưng đối với loại cao thủ võ lâm chính tông như Khang Xuất Ngư mà nói lại cảm thấy bó tay bó chân, rất khó thích ứng. Tuy vậy Khang Xuất Ngư tự nghĩ mình kiếm thuật cao cường, lập tức ngạo nghễ nói:

- Cũng được, cho người mở rộng tầm mắt.

Thi Nguyệt chột vung rộng hai tay, tạo thành hình hạc, lao về phía Khang Xuất Ngư.

Khang Xuất Ngư khẽ rung tay trái, trên tay phải đột ngột xuất hiện một thanh kiếm, kiếm như mặt trời, lập tức khiến người ta không mở được mắt ra.

Tập hạc Thi Nguyệt thoáng cái đã bị cuốn vào trong ánh kiếm.

Người đã biến mất, chỉ có kiếm mang.

Kiếm đã biến mất, chỉ thấy ánh sáng.

Ánh dương vạn trượng, mấy người Tiêu Thu Thủy đều không thể mở mắt nhìn rõ.

Chỉ nghe một tiếng quát nhẹ, Thi Nguyệt đã lùi lại sao, không ngờ lại chẳng hề bị thương, tuy vậy trăm cài trên tóc đã vỡ vụn, tóc dài rối tung, dù trong lúc hoảng vẫn mang một vẻ đẹp động lòng người của thiếu phụ.

Đột nhiên, Thi Nguyệt lại xuất thế Bạch hạc triển sí, Phi hạc thăng thiên, lao vào trong kiếm mang, chẳng lẽ cô ta đã có cách khắc chế Quan Nhật thần kiếm?

Kiếm mang lại bùng sáng, Thi Nguyệt một lần nữa bị nuốt chửng.

Ánh sáng càng chói chang.

Thi Nguyệt lại lùi ra, hơi thở đã cực kỳ gấp gáp.

Nhưng trong chớp mắt, nhân lúc kiếm mang của Khang Xuất Ngư vừa tắt, Thi Nguyệt đã lại xông tới. Ngạ hạc tâm xà, Phi hạc bác xà, Hoàng hạc vô tung, Bạch hạc phi lai, tất cả ập tới tấn công. Ngạ hạc tâm xà là Hạc quyền trong Hổ Hạc song hình của Thiếu Lâm, Phi hạc bác xà là chiêu thức xuất phát từ Xà Hạc thần quyền, Hoàng hạc vô tung không ngờ lại là tuyệt kỹ đã biến mất không để lại dấu tích từ hơn ba trăm năm trước của Hoàng Hạc chân nhân, Bạch hạc phi lai là thân pháp võ công cơ bản hiện tại của Bạch hạc môn.

Mặt trời trong tay Khang Xuất Ngư chột thu lại, tiếp đó quang mang bùng phát, rồi lại thu liễm, rồi lại phát sáng, cứ lúc sáng lúc tối như vậy, tổng cộng bốn lần. Mỗi lần kiếm mang thu lại, trong vòng kiếm lại ẩn hiện có bóng hạc phóng lên, nhưng sau bốn lần chớp tắt, ánh sáng của thần kiếm mặt trời lại biến thành chói lọi!

Lúc này, Thi Nguyệt lập tức rút lui!

Lại nghe một tiếng quát nhẹ, kiếm mang đuổi gấp, khóa chặt Thi Nguyệt!

Hét lên một tiếng như hạc kêu, Thi Nguyệt vươn người nhảy lên, phóng ra ngoài ba trượng, hai vai trái phải mang hai vết máu, hơi thở dồn dập, tóc mây rối bù.

Khang Xuất Ngư thu kiếm thế lại, chỉ xéo vào Thi Nguyệt, sắc mặt trầm lạnh, nhưng hô hấp cũng rất gấp rút.

Lần đại chiến này tổng cộng có ba hiệp, Thi Nguyệt bị ép lùi ba lần, lại không thoát được ra khỏi lưới kiếm, thắng bại đã phân.

Mũi kiếm Khang Xuất Ngư chột chân động, phát ra từng điểm lệ mang, lại cuốn tới chỗ Thi Nguyệt.

Sắc mặt Thi Nguyệt vụt biến, vội vã hô lên:

- Hổ báo long xà ứng!

Lý Hắc nhảy vọt lên trước, cười nói:

- Cô có một mình Hạc quyền đơn đầu không xong đâu! Để ngu lộ thần quyền của tôi tới linh giáo một chút.

Lời còn chưa dứt đã phân ra hai tay, trái gấp cổ, phải co chỉ, bắt lấy kiếm của Khang Xuất Ngư!

Xà quyền!

Khang Xuất Ngư biến sắc.

Lý Hắc bắt được kiếm, cười ha hả.

Ba người Thiết Tinh Nguyệt, Tiêu Thu Thủy, Khâu Nam Cổ không nhịn được đồng thanh kêu:

- Hay!

Lý Hắc vênh vênh vào vào, quát lớn:

- Đánh rần dùng gậy, lên!

“Xuy!” một tiếng, xà quyền co tay, năm ngón thuận theo quân kiếm quán lên, mổ thẳng vào mặt Khang Xuất Ngư!

Nhưng Lý Hắc không phản công hoàn hảo, một khi phản công, tay tất phải lỏng ra, tay vừa lỏng ra, kiếm của Khang Xuất Ngư liền “ong” một tiếng, bắn ra một luồng cầu vòng, thuận thế đâm vào bụng Lý Hắc!

Thoáng cái, Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cổ không khỏi kêu lên thất thanh, Tiêu Thu Thủy vội nói:

- Không sợ....

Kiếm đâm vào bụng Lý Hắc, hắn đột nhiên uốn người, nhảy dựng lên, hóa ra kiếm chỉ xuyên thủng bên cạnh áo thành hai lỗ thủng, quả thực vô cùng nguy hiểm, chu dù là Lý Hắc du hí nhân gian cũng sợ đến sắc mặt trắng bệch, có điều da mặt hắn quá đen, không nhìn ra được, còn miễn cưỡng nhe răng nói:

- Kiếm pháp hay! Còn may ta có Xà hình yêu thân!

Khang Xuất Ngư cười lạnh một tiếng, quát:

- Vậy thì ta đây “chém rần mở đường”!

Một kiếm bổ tới, Lý Hắc nhảy lên tuy nhanh nhưng liệng mang lướt qua, vẫn bị cắt mất một đôi đế giày, mọi người đều toát mồ hôi thay cho hắn. Lý Hắc gào lên:

- Mịa mi tưởng mình chơi Hán cao tổ hử?

Đánh đến gấp gáp, lộ hết cả phương ngữ Quảng Tây, người đang ở giữa không trung đột nhiên gấp lại, thân pháp cực kỳ đẹp mắt, tay ngang trước ngực, mười ngón tay khum lại, kêu lên bực bực, chụp xuống đầu Khang Xuất Ngư!

Khang Xuất Ngư lắc mình, tránh qua một bên, nhưng hai trảo này cực kỳ quái dị, đầu ngón tay di động không thôi, Khang Xuất Ngư thay đổi vị trí, hướng trảo cũng chuyển theo. Khang Xuất Ngư kịp thời khom người, nhưng dù như vậy vòng vàng trên đầu cùng mấy sợi tóc vẫn bị trảo mất, đau đến mức phải gào lên,

Lý Hắc ở giữa không trung cười hì hì, xoay người nói:

- Thi lão muội, tôi thay cô giặt được mấy sợi tóc đây! Cú Long trảo này xài được hôn?

Vừa rồi Khang Xuất Ngư từng đâm rơi trâm cài tóc của Thi Nguyệt, bây giờ Lý Hắc dùng Long trảo rút vòng vàng của Khang Xuất Ngư, vừa đúng hòa nhau.

Thế nhưng Thi Nguyệt lại vội kêu lên:

- Đen đen! Chú ý....!

Lý Hắc quay đầu nhìn lại, chẳng thấy gì cả, chỉ có một vầng mặt trời cực kỳ to lớn, không nhìn thấy rõ mà cũng không thể nhìn rõ, đã tới tận trước mặt!

Thi Nguyệt không thể cứu Lý Hắc, Hồng hoa cũng không thể.

Bởi vì họ là Quảng Tây ngũ hổ, chẳng thà một chọi một bị đánh bại chứ không thể lấy nhiều đánh ít mà thắng.

Bọn họ đều là những người kiêu ngạo

Tiêu Thu Thủy muốn cứu biện, nhưng cũng không thể ra tay.

Vừa rồi hẳn chứng kiến Thi Nguyệt thất bại nhưng tứ hổ còn lại vẫn không hề tiến lên cứu viện, chỉ sau khi chia ra Lý Hắc mới bước lên.

Vì thế hẳn hiểu những người này, trừ phi tới lúc sinh tử quan đầu, nếu không bây giờ ra tay là tương đương với sử nhục họ.

Kiểm quang sáng, Lý Hắc đen.

Bởi vì Lý Hắc quá đen, cho dù mặt trời có chói chang hơn nữa, điểm đen vẫn tồn tại.

Lý Hắc bỗng nằm phục xuống đất.

Tuyệt kỹ Ngũ hổ môn, Phục địa hổ.

Nắm ngón tay thu sát vào lòng bàn tay, tuyệt nghệ Thiếu Lâm: Hổ trảo.

Mặt trời tỏa sáng giữa không trung, nhưng Lý Hắc ở dưới mặt đất, mặt trời chưa bao trùm xuống, Hổ trảo của Lý Hắc đã bắt trúng chân Khang Xuất Ngư.

Trảo của Lý Hắc có lực, có kinh, vừa đen vừa to, một trảo bổ xuống sẽ có thể bứt đứt một khối thịt lớn trên chân Khang Xuất Ngư.

Vuốt sắc như lão hổ.

Tiếc là kiếm của Khang Xuất Ngư đã tới nơi.

Khang Xuất Ngư lâm nguy không loạn.

Cho dù Lý Hắc có thể bứt được hai khối thịt của lão thì kiếm của lão cũng có thể đóng chặt Lý Hắc xuống đất, chọc thủng một lỗ lớn.

Lý Hắc khẽ thở dài, hẳn biết nhất Hổ trảo này vô hiệu rồi.

Hắn lập tức lặn ra, đột ngột bật dậy, nhảy lên bảy thước, giống như một cao báo đen, nắm ngón tay như bồ cào, bổ xuống Khang Xuất Ngư!

Khang Xuất Ngư vùng ngang kiếm chặn, “đinh” một tiếng, bị đẩy lùi ba bước, sắc mặt hai người đều biến đổi.

14. Chương 7 (2)

Khang Xuất Ngư hít vào một hơi, kiếm mang tỏa ra ngoài bây giờ tụ hết vào trong thân kiếm, không còn giống như mặt trời chói chang nữa mà tỏa ra màu đỏ vàng, đỏ sậm, mũi kiếm chỉ thẳng vào Lý Hắc.

Không nghi ngờ gì, đây chính là một kích toàn lực của Khang Xuất Ngư.

Lão quyết chí phải chém ngã Lý Hắc dưới kiếm.

Nhưng Lý Hắc sẽ không đứng đó chờ lão.

Lý Hắc nhảy lên không trung, Cửu nguyệt ưng phi, Lý Hắc lộn người, Ứng kích trường không, Lý Hắc phóng thân, Thần ưng liệt thổ, mười ngón tay bổ thẳng xuống.

Chiêu này thanh thế lợi hại, ngay cả Tả Khâu Siêu Nhiên cũng cho rằng có thể sánh với Ưng trảo vương Lôi Phong.

Đáng tiếc, Khang Xuất Ngư không phải là thỏ.

Mũi kiếm của lão nghếch lên, đón lấy mười ngón tay của Lý Hắc, tiếp đó “ong” một tiếng, kiếm mang bùng sáng.

Kiếm quang lần này còn chói mắt hơn cả những lần trước.

Tịch dương nộ nhật, chiếu sáng trên mặt sông, ráng tà ngập trời, non sông như giả, ánh vàng hư ảo, cảnh trí thật là thảm đạm!

Lý Hắc giống như một con quạ đen, lọt vào giữa càn chiểu tà thê lương như vậy, chỉ có thể bị mặt trời tiêu hủy, không cách nào tự thoát!

Nhưng nếu Lý Hắc là quạ đen, quạ đen sẽ biết bay.

Ứng trảo của Lý Hắc đã không có tác dụng, đà phi đã tận, mắt thấy sắp sửa mất mạng dưới Quan Nhật thần kiếm, đột nhiên lại bay ngang ra, dùng một loại thân pháp không thể tưởng tượng nổi, thoát cái đã quay lại bên cạnh Cung bối lão cầu.

Chỗ hấn “bay” qua có máu rơi xuống.

Sau lưng hấn vẫn bị mũi kiếm vạch ra một đường.

Tiêu Thu Thủy không khỏi kêu lên:

- Khinh công giỏi!

Lý Hắc vậy mà vẫn còn cười được:

- Không phải khinh công, là Du già!

Chưa dứt lời, mặt trời đã ập tới!

Khang Xuất Ngư vốn quyết chí phải giết cho được Hắc tiểu dư khó xơi nhất trong Quảng Châu ngũ hổ này.

Lệ kiếm lại tới, mắt thấy Lý Hắc không thể chống đỡ được, bỗng nhiên lại nghe Khang Xuất Ngư kêu lên: “Ai da”, tiếp đó ôm chân nhảy lên nhảy xuống liên tục. Mọi người đều rất ngạc nhiên, nhìn lại hóa ra dưới chân Khang Xuất Ngư có cắm một cây đinh sắt.

Mọi người vẫn chưa hiểu gì, chỉ có Lý Hắc cười hì hì nói:

- Tôi còn tên khác là Đinh sắt, ngài chưa nghe qua sao?

Hóa ra khi Lý Hắc lùi lại đã bố trí một cây đinh nhọn, dụ Khang Xuất Ngư tới đập trúng.

Khang Xuất Ngư đau đớn vừa kêu vừa nhảy, gằm lên phần nộ, vận khí vào kiếm, muốn dùng thuật ngự kiếm truy sát Lý Hắc.

Lý Hắc lần này đúng là hoảng hốt, kêu lên:

- Lão cầu lão cầu, tôi không xử nổi tên này, ông lên, ông lên!

Chỉ nghe Cung bối lão cầu cười hắc lên một tiếng, chợt rút ra một cây côn đen, đánh thẳng tới!

Vừa rồi Khang Xuất Ngư truy kích Lý Hắc, nhóm Tiêu Thu Thủy tự nhiên thấp thỏm lo lắng, sau đó Khang Xuất Ngư đập trúng đinh sắt, Tiêu Thu Thủy chú ý thấy mấy người Thi Nguyệt, Hồng Hoa, Hồ Phúc đều thâm toát mồ hôi vì Lý Hắc, lại thở phào nhẹ nhõm.

Dù Lý Hắc thất bại, họ vẫn không tới cứu trợ nhưng đều cực kỳ lo lắng cho hấn.

Họ vẫn tin tưởng anh em của mình có thể ứng phó được tình thế nguy hiểm này.

Sự tin tưởng đó còn quan trọng hơn rất nhiều thứ khác.

Khang Xuất Ngư xông tới, thế phải giết bằng được Lý Hắc dưới kiếm.

Nhưng Cung bối lão cầu đã quét tới một côn.

Côn của lão cầu không biết là được làm từ gì, vừa đen vừa nhỏ, một côn quét ra rồi mới có tiếng rít sắc nhọn cắt phá không khí!

Nhất côn đánh trúng thân kiếm.

Nếu là rắn thì côn này đánh chính xác vào chỗ bảy tấc. Khang Xuất Ngự sử dụng kiếm, xảo kinh của nhất côn đánh vừa đúng vào chỗ vận lực trên thân kiếm của Khang Xuất Ngự.

Kiểm khí lập tức tiêu tan.

Kiểm thiếu chút nữa thì vượt khỏi tay, Khang Xuất Ngự vội đề khí, kiểm thu về tay nhưng trong lòng cực kỳ đau đớn.

Kiểm là kiếm tốt, nhưng bị cây côn vừa đen vừa thối đó đánh trúng, giống như là linh khí cũng bị đánh tan đi không ít, kim mang cũng tán loạn mất một chút.

Khang Xuất Ngự quả thực là tức giận muốn chết.

Cây côn đen trong tay lão cầu vừa già vừa gù kia giống như là khắc tinh của kiếm lão đang cầm.

Nhưng Tiêu Thu Thủy thì bây giờ mới biết Khang Xuất Ngự lợi hại đến mức nào.

Khang Xuất Ngự liên tiếp đấu với ba đại cao thủ của Quảng Tây ngũ hổ, trong đó có cả “đậu đen” khó giây nhất mà giang hồ vẫn xưng tụng, vậy mà vẫn không bại, bị tấn công đã lâu mà kiếm vẫn không rời tay.

Bây giờ Tiêu Thu Thủy mới hiểu tại sao lúc trước cha hắn, Tiêu Tây Lâu, lại trọng dụng Khang Xuất Ngự đến như vậy. Đáng tiếc, Khang Xuất Ngự vẫn phản bội Tiêu Tây Lâu.

Nghĩ tới đây, Tiêu Thu Thủy lại nổi giận.

Nhưng nhìn Khang Xuất Ngự bộ dạng quần bách, tay cầm bảo kiếm vừa đau lòng, vừa phẫn nộ, dưới chân đau đớn nên cứ phải co co lên, Tiêu Thu Thủy lại không khỏi cảm thấy buồn cười.

Đường Phương thì thật sự không nhịn được phải phì cười.

Khang Xuất Ngự giận giữ không kiềm chế nổi, hét lớn một tiếng, nâng kiếm muốn đâm!

Cung bối lão đầu lại vung côn đánh xuống, một mặt cười nắc nẻ, nói:

- Tới đây nào!

Đúng lúc đó, “vù” một tiếng, một luồng cuồng phong đột ngột quét tới, “băng” một cây gậy chống đen xì nghênh tiếp hắc côn!

Hai gậy giao kích với nhau, nhìn như mạnh mẽ nhưng khi va chạm lại chẳng hề tách ra mà dính lại một chỗ, trên thân đều bốc lên từng tia khói trắng.

Kẻ xuất gậy chính là Độc cước Bành Cửu.

Gậy chống bằng thép ròng giống như là khắc tinh của gậy ăn mày trong tay Cung bối lão cầu, trên trán lão cầu đã toát từng giọt mồ hôi to như hạt đậu.

Mọi người đều biết, loại so đấu nội lực này so với giao kích chiêu thức còn đáng sợ hơn nhiều, bất kỳ bên nào nếu yếu hơn không địch nổi, muốn thu hồi nội lực đã phát ra đều chắc chắn phải chết.

Cách đấu cứng này là thương tổn nội lực nhất, cũng tiêu hao tinh thần nhất.

Nhưng Bành Cửu cũng không chiếm được lợi thế, lão chỉ có một chân, không bằng lão cầu giậm chân dưới đất nhìn có vẻ không bước đi nổi nữa. Trông Bành Cửu như không có việc gì, kỳ thực mồ hôi đã thấm ra đầy áo.

Liêu Thiên Biến bỗng vung quạt, giữa quạt bắn ra một đốm sáng lạnh, đánh thẳng vào Cung bối lão cầu!

Đường Phương quát lên:

- Hèn hạ!

Đang định xuất thủ, đột nhiên một thanh kim đao sáng dầy, “choang” một tiếng, đánh rơi đóm sáng, một chưởng đánh trúng vào chỗ giao kích giữa gậy chống và hắc côn, một người cao giọng nói:

- Mọi người đều là đồng đạo võ lâm, chí ở tử thí, hà tất phải đả thương lẫn nhau?

Một chưởng đánh ra, Bành Cửu, lão cầu đều thấy một luồng kinh lực cực mạnh đánh tới. Bành Cửu chỉ cảm thấy như một bão táp ập đến, không thể không lùi, lão cầu cũng cảm thấy một luồng hơi nóng ầm truyền đến, không thể không thu.

Hai người thu tay, mới thấy người xuất chưởng chính là Hảo nhân bất trường mệnh, Kim đao Hồ Phúc.

Hồ Phúc đánh ra một chưởng, giải cứu Bành Cửu cùng lão cầu khỏi tự tàn hại lẫn nhau.

Một chưởng này của Hồ Phúc có thể đánh ra hai loại lực đao bất đồng, đẩy lui hai đại cao thủ, xem ra trong Quảng Tây ngũ hổ, nội công tu vi của người này có thể coi là cao nhất, trong lòng Độc cước Bành Cửu không khỏi thầm kinh hãi.

Cung bối lão cầu lùi lại phía sau, trong lòng thầm hô thật hiểm, vừa rồi đấu nội lực, tuy có thể khiến lưỡng bại câu thương, nhưng có vẻ tên cụt chân kia vừa mới bị nội thương không lâu, công lực suy giảm mạnh, nếu không bản thân mình chưa chắc đã có thể đánh đến hòa nhau.

Cùng bối lão cầu đương nhiên là không biết, hai ngày trước Độc cước Bành Cửu đã bị thương dưới chưởng của Thiết Tinh Nguyệt.

Liễu Thiên Biến nheo mắt nhìn Kim đao Hồ Phúc, bộ dạng âm trầm cười nói:

- Nội lực cao.

Kim đao Hồ Phúc bình thản đáp:

- Quá khen.

Liễu Thiên Biến miệng cười, giọng không cười, nói:

- Chỉ không biết võ công thế nào?

Hắn chỉ nói có bảy chữ nhưng đã tấn công đủ hai mươi một chiêu, mỗi chiêu đánh ra đều dùng góc độ và phương pháp khác nhau, hơn nữa mỗi chiêu lại đều tương đồng.

Đến giờ Tiêu Thu Thủy mới biết, Địa mã hành thiên Liễu Thiên Biến là “thiên biến” như thế nào.

Nhưng Kim đao Hồ Phúc vẫn thần khí định nhàn, quạt của Liễu Thiên Biến công tới đâu, ông liền vung đao đánh xuống đó.

Ông ta ra đao nhìn có vẻ không nhanh, nhưng Liễu Thiên Biến công ra hai mươi một chiêu, ông cũng xuất ra hai mươi một đao.

Cho nên chiêu Liễu Thiên Biến đều chỉ dùng đến nửa thức, hắn không muốn cụt tay, chỉ có thể thu chiêu.

Liễu Thiên Biến đánh ra hai mươi một lần nửa chiêu, hít sâu một hơi, lùi lại chỗ cũ, vái dài nói:

- Đao pháp hay!

Hồ Phúc cũng thu đao trả lễ:

- Đa tạ.

Ngay lúc ông ta thu đao thì Liễu Thiên biến lại đột ngột ra tay!

Quạt của hắn đánh về phía tay rút đao của Hồ Phúc.

Đao đang ở trong bao, trong tay Hồ Phúc không có đao

Hồ Phúc không kịp rút đao, đành vung tay bắt lấy cây quạt.

Cây quạt bỗng kêu “bụp” một tiếng, bắt ra một mũi phi châm, đâm thẳng vào mạch môn Kim đao Hồ Phúc!

Ngay lúc này, giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc chợt nghe một tiếng quát:

- Đánh lại!

“Đinh” một tiếng, một viên phi hoàng thạch đánh trúng kim châm, chân rơi xuống, đá bắn ra, Hồ Phúc hiềm tử hoàn sinh, đi một vòng tới trước điện Diêm La rồi lại quay về.

Người phát ám khí là Đường Phương.

Cũng chỉ có người của Đường gia mới có thể trong mười bước phát ám khí cứu người.

Ám khí có thể rút ngắn tất cả mọi khoảng cách, dùng ám khí cứu người, có thể gọi là “Minh khí”.

Hồ Phúc quay lại vái dài, nói:

- Đa tạ cô nương...

Liễu Thiên Biến hừ lạnh, quạt gấp mở ra, hiện lên bốn chữ lớn “Địa mã hành thiên”, bỏ thẳng xuống lưng Hồ Phúc!

Đường Phương hô lên:

- Cẩn thận sau lưng...

Văn Tấn Sương quát lên giận giữ, phóng ra một cước, đánh về phía Liễu Thiên Biến. Liễu Thiên Biến vừa lùi, Giang Dịch Hải đã vọt lên trước, chiêu chiêu cầm nã, kiểm chế thế công của hai chân Văn Tấn Sương.

Lý Hắc tức giận đám Liễu Thiên Biến đánh lên, chửi:

- Đám nhát gan, sợ cái gì, chúng ta cũng lên!

Cung bối lão cầu gần giọng quát lên một tiếng:

- Được!

Đoạn vung côn xông tới. Hồ Phúc lại không tiến lên, vội vàng xua tay nói:

- Không được, chúng ta không thể chưa làm rõ chân tướng sự tình đã đánh loạn lên được!

Xem ra trong Quảng Tây ngũ hổ, Hồ Phúc tuổi tác không phải lớn nhất nhưng đị vị lại là cao nhất, Lý Hắc cùng lão cầu chỉ có thể cố ghìm lại, không đánh.

Bấy giờ chợt nghe một thanh âm ôn hòa, mạnh mẽ, nghiêm trang, cười ha ha nói:

- Hiểu lầm, hiểu lầm, tất cả đều là hiểu lầm.

Mấy người Tiêu Thu Thủy quay lại nhìn, trong lòng đều lạnh đi một nửa.

Kẻ tới có một bộ râu ba chòm dài, sắc mặt có một luồng khí tím nhàn nhạt, không giận mà uy, hai hàng lông mày chạy xéo vào mi tâm, khí độ ung dung cao quý, chính là Uy chấn Dương Sóc, Khuất Hàn Sơn.

Cũng chính là Kiếm vương Khuất Hàn Sơn trong Bát đại thiên vương của Quyền Lực bang.

Mấy người Tiêu Thu Thủy thấy Khuất Hàn Sơn xuất hiện, tâm lý vốn đã lạnh mất một nửa, giờ liền lạnh nốt nửa còn lại.

Bởi vì họ thấy Quảng Tây ngũ hổ không ngờ lại cùng nhau vái dài đến sát đất, cung kính nói:

- Quảng Tây ngũ hổ xin thỉnh an Khuất đại hiệp.

Khuất Hàn Sơn cũng vái trả, hỏi:

- Năm vị khách khí rồi, hôm nay ở đây rút cuộc là có chuyện gì vậy? Khiến ta chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì cả.

Kim đao Hồ Phúc vẻ mặt xin lỗi, đáp:

- Chúng tôi cũng không rõ ràng, chỉ thấy vị huynh đài hình như là Khang tiên sinh này, cũng với Giang lão gia tử, Đỗ Tuyệt bắt giữ Văn lão anh hùng đã bị thương. Chúng tôi muốn điều đình hòa giải, cho nên mới ra tay tương trợ, đến nỗi xảy ra một trận hiểu lầm....

Khuất Hàn Sơn ngẩng mặt lên trời cười ha ha:

- Đúng là hiểu lầm, hiểu lầm...

Mấy người Hồ Phúc cũng cười bồi:

- A! Hiểu lầm, hiểu lầm...

Khuất Hàn Sơn tiếp tục cười, nói:

- Hắn ta sao có thể là Văn Tẩn Sương Văn lão đệ được, Ha ha...

Mấy người Hồ Phúc nhìn nhau biến sắc, buột miệng nói:

- Ông ta không phải Thoái tuyệt Văn Tẩn Sương!

Khuất Hàn Sơn vẫn mỉm cười, đáp:

- Đương nhiên không phải. Trong võ lâm, các vị đã từng nghe qua đến chuyện Tứ tuyệt Nhất quân sẽ hành động đơn độc chưa?

Mấy người Hồ Phúc nhất thời đều ngẩn ra, Tứ tuyệt Nhất quân xuất đạo đã mấy chục năm nay, luôn là năm người cùng nhau hành động.

Khuất Hàn Sơn tiếp tục cười nói:

- Lại thêm ta cùng Văn lão đệ quen biết đã mười mấy năm, chẳng hề hờ hững, chẳng lẽ ta lại không nhận ra ông ấy hay sao, ha ha... Chư vị kiến thức rộng rãi, kỳ thực chiêu thức cùng loại, còn lâu mới bằng người thật!

Văn Tẩn Sương khàn giọng quát:

- Vậy thì ta là ai?

Khuất Hàn Sơn sắc mặt phát lạnh, bộc lộ sát cơ, khiến đám Hồ Phúc không rét mà run:

- Người giả mạo Văn Tẩn Sương, lừa gạt dối trá, lạm sát kẻ vô tội, là người của Quyền Lực bang, “Phi Thối thiên ma” Cổ Hàn Thanh!

Lời này vừa ra, Quảng Tây ngũ hổ đều không khỏi kinh hãi thất thanh, lần lượt nói:

- Lão ta là Cổ nhân ma!?

- Cổ Hoàn Thanh là lão ta!?

- Vậy chúng ta giúp nhầm người rồi!

Khuất Hàn Sơn quay mặt nhìn Quảng Tây ngũ hổ, nghiêm sắc nói:

- Ta tuyệt không trách các vị, chư vị trên đường thấy chuyện bất bình rút đao tương trợ, chính là bản sắc đại hiệp, quả đúng với danh tiếng cầu Quảng Tây ngũ hổ. Chỉ có Cổ nhân mà này, không những lừa gạt chư vị mà gần đây trên giang hồ còn hại chết không biết bao nhiêu nhân sỹ chính nghĩa võ lâm... Ai! Ma đầu này không tù, giang hồ sẽ mãi không có ngày yên ổn!

Văn Tẩn Sương tức giận cùng cực, bật cười bi thảm nói:

- Ha ha ha... Ta là Cổ hoàn Thanh!/? Ha ha ha... Văn Tẩn Sương ta là Cổ Hoàn Thanh!/?

Khuất Hàn Sơn mặt đầy chính khí, chậm rãi nói:

- Ta và chư vị tương giao gần hai chục năm, chư vị tất nhiên là có thể tin ta, những người bạn trẻ tuổi cũng là bị yêu ngôn lừa dối. Khang tiên sinh, Giang lão gia tử, Đỗ lão đại, Bành huynh đều là danh nhân võ lâm, bọn họ đều có thể làm chứng cho lời ta nói. Bọn họ không biết năm vị, năm vị đại nhân có đại lượng, không đánh không quen viết, xin đừng trách tội! Mọi người vì chính nghĩa võ lâm, không tiếc sức lực, quả thực là phúc của võ lâm. Trận chiến vừa rồi, Khang tiên sinh hiểu lầm chư vị là ma đầu trong Quyền Lực bang cho nên mới xuống tay không dung tình, không tiếc ám toán, chẳng qua cũng không nằm ngoài một chữ “Nghĩa”. Ta xin thay mặt cho mọi người, tạ lỗi với năm vị đại hiệp!

Những lời này nói ra quả thực là thẳng thắn đường hoàn, bừa bừa chính khí, khiến cho Quảng Tây ngũ hổ mồ hôi lạnh đổ ròng ròng, mấy người Văn Tấn Sương tức giận đến mức toàn thân phát run.

15. Chương 8: Cứu Chi Cầm Long

Hồi lâu sau, Quảng Tây ngũ hổ hạ giọng bàn bạc với nhau một lúc rồi Kim đao Hồ Phúc đứng ra, cười cười xấu hổ, nói:

- Chuyện này thật sự là hiểu lầm... Chúng tôi vốn cũng cảm thấy với danh tiếng nghĩa hiệp của Khang tiên sinh, Bành huynh, sao lại có thể làm những chuyện như thế... May nhờ Khuất đại hiệp kịp thời tới đây mới hóa giải được.... Chuyện này là hiểu lầm. Xin các vị bao dung, thứ tội.

Khang Xuất Ngự cười lạnh đáp:

- Thứ tội thì không dám nhận, chỉ có điều năm vị sau này nếu có muốn hành hiệp trượng nghĩa thì phải hỏi cho rõ ràng rồi hãy ra tay!

Lý Hắc bỗng cướp lời:

- Lương Quảng thập hổ chúng tôi không sợ trời, không sợ đất, chỉ phục có hai người, ở Quảng Đông là Lương Đẩu Lương đại hiệp, tại Quảng Tây là Khuất đại hiệp, cũng không phải Khang lão tiên sinh ngài. Khang tiên sinh nói như vậy, không khỏi hơi sai lầm đó!

Khang Xuất Ngự giận giữ không kìm nổi, Lý Hắc nói như thế quả thực là không thêm để lão vào trong mắt, nhưng Khuất Hàn Sơn đã xua tay nói:

- Tóm lại tất cả đều là hiểu lầm... Ta lấy ba chữ “Khuất Hàn Sơn” ra đảm bảo, đám người này kết bè kết lũ với nhau, không đáng được năm vị bảo vệ... Về phần xung đột thì xin được thay mặt mấy người Khang tiên sinh nhận lỗi với các vị.

Nói đoạn đã cung tay vái dài.

Quảng Tây ngũ hổ cuống quýt đáp lễ, Thiếu Lâm Hồng Hoa nói:

- Có Khuất đại hiệp ra mặt, chúng tôi tự nhiên là tâm phục khẩu phục.

Cung bối lão cầu cũng khàn khàn nói:

- Khuất đại hiệp đã mở lời, vậy chúng ta cũng không quản nữa!

Khuất Hàn Sơn mỉm cười hòa ái:

- Mấy vị nể mặt Khuất mỗ như vậy, không biết có thể tới hàn xá làm mấy ly không? Thật vinh hạnh được đón tiếp!

Lý Hắc liếc nhìn nhóm Tiêu Thu Thủy, thở dài đáp:

- Sợ là không còn tâm trạng nữa.

... Thấy chết không cứu, đối với Quảng Tây ngũ hổ mà nói, trong lòng thật sự không hề dễ chịu.

Kim đao Hồ Phúc cười dàn hòa:

- Mấy ngày nữa Lương Đẩu Lương đại hiệp sẽ tới, anh em chúng tôi còn phải thu xếp đón tiếp. Khi Lương đại hiệp tới sẽ cùng đến bái phỏng Khuất đại hiệp, như vậy được chăng?

Khuất Hàn Sơn cười đáp:

- Lương đại hiệp sao? Đã lâu rồi ta chưa gặp ông ấy.

Tiêu Thu Thủy bỗng cao giọng nói:

- Lời kẻ này nói mà các vị cũng tin được ư?

Trên mặt Quảng Tây ngũ hổ đều thoáng vẻ xấu hổ, Lý Hắc khổ sở nói:

- Khuất đại hiệp là lãnh tụ đứng đầu Quảng Tây, tất nhiên là sẽ không lừa người!

Đường Phương cũng vội kêu lên:

- Tôi là Đường Phương, anh trai tôi Đường Đại đã chết dưới tay lão họ Khang kia.

Nói đoạn lại chỉ sang phía Văn Tấn Sương đang tức giận không nói nên lời:

- Ông ấy thật sự là Văn lão tiên bối, Tam tuyệt Nhất quân còn lại đều chết dưới tay Khuất Hàn Sơn!

Quảng Tây ngũ hổ tự nhiên là đều chấn động, Kim đao Hồ Phúc nhìn Đường Phương thành khẩn nói:

- Cô nương cứu Hồ mỗ một mạng, Hồ mỗ tự nhiên là cảm kích. Chỉ là cô nương nói Đường Đại tiên sinh đã trúng độc thủ, nhưng mười ngày trước tại hạ còn vừa gặp mặt Đường Đại tiên sinh, cô nương nói vậy không khỏi quá...

Hồ Phúc gọi Đường Phương là “cô nương” chứ không gọi “Đường cô nương”, gọi “Đường Đại tiên sinh” chứ không dùng “Lệnh huynh”, hiển nhiên là không tin Đường Phương là người của Đường gia.

Khuất Hàn Sơn cũng ngẩng mặt lên trời cười ha hả:

- Còn về Tứ tuyệt Nhất quân, họ đã cùng ta tương giao mười mấy năm, không biết đã tiêu diệt bao nhiêu đám chuột bọ giang hồ, ta giết bọn họ ư!? Ha! Ha ha ha...

Tạp hạc Thi Nguyệt cũng nghiêm sắc nhìn Đường Phương, nói:

- Không phải chúng tôi không tin các người, mà là lời các người nói khiến cho người khác không thể tin tưởng được.

Tiêu Thu Thủy thở dài một tiếng, nói lớn:

- Các vị đi đi, chúng tôi không oán các vị.

Vì thế bọn họ liền đi.

Quảng Tây ngũ hổ đều đi rồi.

Chỉ còn lại Tiêu Thu Thủy, Đường Phương, Tả Khâu Siêu Nhiên, Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố, Mã Cảnh Chung, Âu Dương San Nhi, Văn Tấn Sương, phải đối mặt với Khuất Hàn Sơn, Khang Xuất Ngư, Bành Cửu, Đồ Cồn, Đồ Tuyệt, Giang Dịch Hải, Liễu Thiên Biến, sáu nhân ma, một Kiếm vương của Quyền Lực bang.

Khuất Hàn Sơn thả tay, nhún nhún vai, không ngờ lại rất ôn hòa, nói:

- Bây giờ thì ổn rồi.

Mã Cảnh Chung nắm chặt tay Âu Dương San Nhi, dù sao cũng phải đối mặt với cái chết, hấn chẳng còn lo sợ gì nữa:

- Cái gì mà ổn rồi?

Khuất Hàn Sơn cười đáp:

- Chắc là đã chuẩn bị ổn rồi chứ? Muốn tự sát? Hay là muốn bọn ta ra tay?

Trên tay Khuất Hàn Sơn vẫn không có kiếm, nhưng trong nét cười ẩn chứa ánh mắt như kiếm lạnh:

- Muốn giết các người thực dễ như trở bàn tay. Trước mặt còn có Hán Tứ Hải đang đợi các người, phía sau cũng có Dư Khốc Dư đang đuổi tới.

Khuất Hàn Sơn mục quang lấp lóe:

- Các người, đã không còn đường sống nữa.

Bọn họ thật sự không còn đường sống, đến cả một chút sinh cơ cũng không có.

Chỉ với một mình Khuất Hàn Sơn, cho dù tám người họ liên thủ cũng còn lâu mới là đối thủ, càng huống hồ còn cả Khang Xuất Ngự, Giang Dịch Hải, Liễu Thiên Biến, Bành Cửu, Đồ Cổn, Đồ Tuyết? Phía sau còn có Dư Khốc Dư, đằng trước lại có Hán Tứ Hải, thật sự ngay cả một chút xú cơ hội họ cũng không có.

Phía trước họ đã không còn đường nào nữa.

Cho dù có đường cũng chỉ là đường chết.

Trời không tuyệt đường người.

Đối với họ mà nói, câu này có phải là quá mỉa mai không?

Họ có lòng tin, nhiệt tình, lạc quan, không tuyệt vọng, chưa từng từ bỏ cố gắng, tuyệt không phản bội tín nghĩa. Họ khó khăn lắm mới vứt bỏ tình thế nguy hiểm của nhà họ Tiêu Hoán Hoa, liều mạng xông ra, muốn tới Quế Lâm tìm cứu binh, cảnh cáo võ lâm đồng đạo, phải liên thủ với nhau đánh bại Quyền Lực bang. Vì hoàn thành việc đó, họ đã hy sinh tất cả, thậm chí mất đi cả anh em, thế nhưng tráng chí chưa thành đã bị khốn ở đây, cô lập không viện trợ, hơn nữa chỉ còn đường chết.

Kết nghĩa kim lan, đối với họ, một đường sinh cơ mở ra từ Thần Châu kết nghĩa bên dòng Bàn Giang, bây giờ đã phải diệt tuyệt rồi sao?

Tuyệt đối không thể.

... Các cậu mà chết, thế giới này chẳng phải sẽ đều là thiên hạ của Quyền Lực bang sao?

... Vì thế không cần biết người khác coi chuyện các cậu làm là ngu xuẩn đến thế nào, là ngốc nghếch đến thế nào, các cậu cũng phải tiếp tục cố gắng.

... Cố gắng hết sức, bởi vì sự tồn tại của các cậu là một đốm sáng duy nhất, một sợi chỉ dẫn lối duy nhất giữa đất trời tối tăm.

Khuất Hàn Sơn vẫn giữ vẻ tiên phong đạo cốt, cười nói:

- Nếu các người đã không chịu tự sát thì bọn ta chỉ có thể ra tay thôi.

Lại cố ý hạ giọng nói:

- Các người đã biết nhiều bí mật của bọn ta như vậy, bọn ta tự nhiên là không thể để các người tiếp tục sống nữa.

Tiêu Thu Thủy nghiêm trang nói:

- Người muốn giết thì giết, muốn bọn ta bó tay chịu chết thì tuyệt đối không thể!

Sắc mặt Khuất Hàn Sơn biến lạnh, nói:

- Được! Vậy ta giết người trước!

Thân hình Khuất Hàn Sơn vừa động, Giang Dịch Hải đã nói:

- Xin Kiềm Vương cho tôi được ra tay trước.

Khuất Hàn Sơn mỉm cười:

- Được!

Nhưng nụ cười của lão lập tức cứng ngắc.

Cơ bắp toàn thân cũng lập tức căng thẳng.

Bởi vì chín ngón tay của Cửu chỉ cầm long Giang Dịch Hải đã phân biệt bắt vào ba điểm tử huyệt, ba điểm yếu huyệt trên khắp người lão.

Lão không thể động đậy chút nào.

Đôi mắt trợn trừng của lão nhìn chăm chăm vào Giang Dịch Hải, hung hăng rít lên một tiếng qua kẽ răng:

- Được!

Khuất Hàn Sơn nói ra một chữ “Được”, bao hàm oán độc, giận giữ không gì có thể so sánh được.

Chữ “Được” này bao gồm hết những ý, “người tập kích ta thật hay”, “người lừa ta thật giỏi”, “chuyện người làm thật khéo”.

Lão nói xong một tiếng đó liền không nói thêm được gì nữa.

Bởi vì lão đang toàn lực vận công chống cự!

Bị Ngũ hồ nã Tứ hải Giang Dịch Hải bắt trúng mười hai điểm huyết đạo lớn nhỏ trên người, nếu là kẻ khác thì đã sớm ngã xuống rồi.

Nhưng Khuất Hàn Sơn lại không ngã.

Chuyện đáng kinh sợ này chỉ có một mình Giang Dịch Hải là biết.

Khuất Hàn Sơn không những không ngã mà còn vận nội lực chống lại, Giang Dịch Hải chỉ có thể miễn cưỡng bắt chặt lấy lão. Khuất Hàn Sơn vừa cảnh giác liền lập tức dùng lực đề kháng, Giang Dịch Hải nhất thời chế trụ được lão nhưng không cách nào giết chết được.

Giang Dịch Hải vốn muốn ra tay bất ngờ, giết chết Khuất Hàn Sơn, sau đó cùng với nhóm Tiêu Thu Thủy đối kháng với đám Khang Xuất Ngư.

Bây giờ xem ra không thể dễ dàng như vậy rồi.

Nhưng ông ta nhất định phải giả bộ thuận lợi.

Chỉ có như vậy mới không chế được toàn cục.

Đồ Cỗn, Đồ Tuyệt đều gào thét, xông tới, nhưng đều dừng lại nửa đường.

Ai cũng có thể thấy, tính mạng Khuất Hàn Sơn đang nằm trong tay Giang Dịch Hải, chẳng ai dám vọng động.

Chỉ có Giang Dịch Hải biết, một ngón tay ông ta cũng không cử động nổi, chỉ khẽ động một chút, Khuất Hàn Sơn sẽ thoát được ngay.

Đến lúc đó hoàn cảnh ông ta chẳng cần nghĩ cũng biết.

Vì thế Giang Dịch Hải cố làm bộ nói:

- Nếu các người muốn giữ mạng Kiếm vương thì tốt nhất là nên dừng tay.

Khẽ cười cười, lại nói:

- Muốn bang chủ không trách các người tội thất trách, vậy thì phải nghe lời ta.

Dáng vẻ Giang Dịch Hải cực kỳ ung dung, giống như chẳng có chuyện gì đáng kể:

- Nếu như bang chủ trách tội, các người hại chết Kiếm vương ở đây, hắc hắc, các người biết trừng phạt sẽ thế nào rồi đấy!

Nghĩ tới bang chủ Lý Trầm Chu, đám Khang Xuất Ngư đều mềm nhũn cả ra.

Chẳng cần biết bọn chúng có bắt được Giang Dịch Hải hay không, chỉ cần Giang Dịch Hải giết Khuất Hàn Sơn, tội danh của bọn chúng cũng đã đủ lớn rồi.

Ai dám chọc giận bang chủ Quyền Lực bang?

Mấy người Khang Xuất Ngư dù là có mười lá gan cũng không dám làm như vậy.

Vì thế bọn chúng chỉ có thể dừng lại.

Bây giờ nhóm Tiêu Thu Thủy mới biết Giang Dịch Hải là người giúp bọn họ, tất cả đều lộ rõ vẻ mừng rỡ.

Thế cục thay đổi chóng mặt, Tiêu Thu Thủy không nhận được hỏi:

- Rút cuộc thì ông là ai?

- Ta là Ngũ hồ nữ Tứ hải, Giang Dịch Hải.

Tả Khâu Siêu Nhiên bỗng kêu lên thất thanh:

- Chẳng trách trên đường Thiểm Bắc ông từng bắt được tôi, nhưng lại không giết. Ông chính là Cửu chỉ thần bộ Hồ Thập Tứ!

Giang Dịch Hải cười đáp:

- Nếu không phải là sư thúc mi thì sao để cho mi đánh một phát rắm thối đã buông tay rồi?

Tài nghệ của Tả Khâu Siêu Nhiên xuất phát từ Đệ nhất cầm nữ thủ Hạng Thích Nho, sau đó lại thêm Ứng trảo vương Lôi Phong thân truyền, trong cầm nữ pháp mà nói, trên võ lâm ít có người thắng được hẳn, nhưng nếu so với sư đệ Hồ Thập Tứ của đại sư cầm nữ Hạng Thích Nho thì thật sự còn thua kém quá nhiều.

Nhưng Hồ Thập Tứ đã biến mất từ lâu, mai danh ẩn tích.

Đương thời Hồ Thập Tứ cùng Gia Cát Tiểu Hoa, Chu Hiệp Vũ hợp xưng là “Lục phiến môn Tam đại chí tôn”.

Chu Hiệp Vũ chính là Thiết thủ, thiết kiếm, thiết y, thiết la võng Chu Hiệp Vũ trong “Được Mã Hoàng Hà”.

Hồ Thập Tứ cùng Chu Hiệp Vũ, Gia Cát Tiểu Hoa hợp xưng là Tam đại chí tôn trong bộ khoái, lúc đó ông ta xếp hàng thứ ba. Sau khi Hồ Thập Tứ mất tích hơn một năm, không biết bao nhiêu người vẫn còn hoài niệm công tích của ông ta.

Giang Dịch Hải cười khổ nói:

- Bởi vì ta chỉ có chín ngón tay,, khác với người thường cho nên Liễu đại tổng quản vẫn luôn nghi ngờ ra, thủy chung không để ta tiếp cận Lý Trầm Chu, cũng không cho ta trở thành một trong Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma, cho nên ta tổn mất bảy năm vẫn không đào được gốc rễ Quyền Lực bang.

- Hôm nay ta không thể nhẫn nhịn nữa, không thể để các cậu chịu chết vô nghĩa, cho nên mới ra tay, giết một tên Khuất kiếm vương, ái tướng của Lý Trầm Chu cũng tốt!

Khang Xuất Ngự ánh mắt như kiếm, tức giận quát:

- Ngươi là Hồ Thập Tứ?!

Hồ Thập Tứ cười đáp:

- Chỗ dựa của ngươi rơi vào tay ta, ngươi rất phần nợ, có phải không?

Khang Xuất Ngự bước lên một bước, nói:

- Vì Quyền Lực bang, ta không thể để ngươi còn sống quay về!

Hồ Thập Tứ lạnh lùng gần từng tiếng một:

- Bất quá chỉ cần ngươi bước thêm một bước nữa, ta sẽ giết Khuất Kiếm vương!

Khang Xuất Ngự lập tức đứng lại. Hồ Thập Tứ nói nhanh:

- Các cậu đi trước, chỗ này để ta đoạn hậu.

...Ông đã phát hiện, nội kinh của Khuất Hàn Sơn đang phản kháng càng lúc càng mạnh, sợ rằng có thể mất khống chế bất cứ lúc nào. Ông ta phải để nhóm Tiêu Thu Thủy chạy trốn trước rồi mình tìm đường đào thoát sau.

...Có Khuất Hàn Sơn làm bia đỡ, ít nhất cũng có thể tự bảo vệ.

Tả Khâu Siêu Nhiên vội kêu lên:

- Hồ sư thúc!

Hồ Thập Tứ quát lớn:

- Nếu mi còn nhận ta là sư thúc thì mau cút đi cho ta! Lập tức mang bạn bè mi chạy khỏi đây!

Đoạn cười thầm nói:

- Còn nữa, về nói với sư phụ ngươi, bây giờ không phải lúc quy ẩn là có thể tránh né được, huynh không tìm hấn trước, hấn sẽ hủy hoại cả giang hồ, tiếp theo chính là huynh!

“Hấn” đương nhiên là để chỉ Quyền Lực bang, hoặc là Lý Trầm Chu đại biểu cho Quyền Lực bang.

Mấy người Tiêu Thu Thủy vẫn còn do dự, Hồ Thập Tứ lại nói:

- Tiêu Thu Thủy, các cậu đi mau, đừng quên Hoán Hoa kiếm phái, mệnh mạch võ lâm đồng đạo đều nằm ở tin tức các cậu phải truyền đạt!

Tiêu Thu Thủy không nhịn được, hô:

- Hồ tiền bối, ngài...

Hồ Thập Tứ cổ cười nói:

- Trong tay ta vẫn còn vị Kiếm vương này, bọn chúng còn chưa dám làm gì ta đâu. Hơn nữa một mình ta cũng dễ dàng thoát thân hơn nhiều, các cậu đi theo ta chỉ làm gánh nặng thôi.

Vụt trợn mắt, quát lên:

- Còn không mau đi!

Mấy người Tiêu Thu Thủy chỉ có thể chạy đi.

Tám người Tả Khâu Siêu Nhiên đi được khoảng uống cạn một chén trà, Hồ Thập Tứ mới khẽ thở phào.

Khí kình phản kháng trong cơ thể Khuất Hàn Sơn cũng đã không còn dồi dào, mạnh mẽ như lúc đầu nữa, tuy chín ngón tay của Hồ Thập Tứ đã dần tê dại nhưng ông ta tự tin, mình có đủ sức đẩy Khuất Hàn Sơn vào chỗ chết.

Vì thế ông trầm giọng nói:

- Bây giờ ta cũng muốn đi rồi, các ngươi có thể gợi ý cho ta cách nào ổn thỏa không?

Khang Xuất Ngự trầm ngâm hồi lâu rồi đáp:

- Ngươi thả Kiếm vương ra trước, ta lấy danh dự đảm bảo, để ngươi còn sống ra khỏi Quảng Tây.

Hồ Thập Tứ cười lớn:

- Danh dự của ngươi đảm bảo, ha ha... Có vẻ cũng giống cam đoan của Khuất Hàn Sơn với Quảng Tây ngũ hổ nhĩ?

Tiếng cười chợt tắt, lại nói tiếp:

- Ta thả Khuất Hàn Sơn ra, không nhưng không sống ra khỏi Quảng Tây mà ngay cả cầu Vạn Lý cũng không sống mà đi qua nổi.

Liều Thiên Biến cả giận, nói:

- Vậy rút cuộc thì ngươi muốn thế nào?!

Hồ Thập Tứ đáp:

- Ta nghĩ vẫn là...

Đột nhiên vì cực kỳ sợ hãi mà không nói ra nổi một chữ nào.

Chẳng những vì sợ hãi mà không nói ra nổi một chữ, thậm chí đến cả năng lực để nói ra một chữ cũng không có, thậm chí là không kịp.

Bởi vì nội kình của Khuất Hàn Sơn dưới chỉ ông ta đột nhiên tăng mạnh, giống như sóng triều phản nộ, sóng lớn cuộn cuộn, thoáng cái đã tăng lên gấp đôi, gấp mười, gấp hai mươi lần!

Chín ngón tay của Hồ Thập Tứ đã bắt đầu rung động vì không chịu nổi áp lực từ nội lực xung kích, ngón tay run rẩy không thể bắt giữ được yếu huyết của Khuất Hàn Sơn nữa.

Cùng lúc đó, Khuất Hàn Sơn vụt co người, vùng ra, hồi kiếm, hàn quang lóe lên, Hồ Thập Tứ bị chém ngang hông thành hai đoạn!

Thậm chí còn không kịp hét lên.

Đến khi chết hai mắt Hồ Thập Tứ vẫn mở trừng trừng: tới tận lúc chết, ông mới biết thực lực võ công của Kiếm vương trong Bát đại thiên vương dưới trướng Lý Trầm Chu!

Khuất Hàn Sơn một chiêu đắc thủ, lập tức ném kiếm xuống đất, quát lên:

- Mau đuổi theo!

Đám Khang Xuất Ngự vừa hô tuân lệnh, Khuất Hàn Sơn bỗng loạng choạng, “ộc” một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi.

Lão nhân lúc Hồ Thập Tứ thoáng buông lỏng phòng ngự, dùng toàn bộ công lực bình sinh xung phá huyết đạo bị bắt, liều mạng phát kiếm, giết được Cửu chỉ thần bộ Hồ Thập Tứ, nhưng cũng bị tiêu hao hết sức lực, chân khí chạy loạn, làm chấn thương đến nội phủ.

Nhưng dù sao lão vẫn một mình tự lực, bị đối thủ khổng chế tử huyết mà vẫn giết được đại địch.

Uy chấn Dương Sóc Khuất Hàn Sơn há lại để cho một tên bộ khoái bắt được... kể cả người đó có là một vị thần bộ đi chăng nữa!

Chạy.

Chỉ có nhanh chóng tới Quê Lâm, tiến vào phân cục Hoán Hoa mới có thể nghỉ ngơi.

Tâm lý mấy người Tiêu Thu Thủy quả thực là đang vô cùng gấp rút, Văn Tấn Sương bị thương ở chân nên không tiện chạy nhanh, Thiết Tinh Nguyệt cùng Mã Cảnh Chung liền thay phiên nâng đỡ ông ta chạy.

Một vị anh hùng nổi danh nhờ quyền cước lúc này sắc mặt không chút biểu tình, cũng không biết là bị thương, phần uất cô tịch, hay là đau đớn đến trở lì?

Lần chạy này không ngờ đã tới tận Cổ Nghiêm quan cách thành An Huyền năm mươi dặm về phía tây.

Cổ Nghiêm quan thuộc địa phận tây sơn, tương truyền do Tần Thủy Hoàng xây dựng, gần đó có rất nhiều bia đá khắc chữ, từ xa nhìn lại, mười phần trang nghiêm. Lúc này đã là lúc mặt trời dần lặn.

Năm ba ngư tiều đang thả bước trên đường về.

Nhóm Tiêu Thu Thủy đang gấp rút muốn vượt qua Cổ Nghiêm quan thì bỗng nghe hai người tiều phu ở sau lưng nói chuyện:

- Nghe nói trong võ lâm Tứ Xuyên vừa có một vụ thảm án, rất nhiều người biết đánh nhau đã chết, anh có biết không?

- À! Là cái gì kiếm phái ấy phải không? Nghe hình như là bị người khác tấn công.

Tiêu Thu Thủy nghe được, trong lòng như bị quất một roi, toàn thân đau đớn đến co quắp lại.

- Còn không phải sao? Đối đầu với Quyền Lực bang chỉ có đường chết thôi!

- Còn tưởng có gì quái lạ, hóa ra là đối đầu với Quyền Lực bang, có muốn chết cũng khó nữa.

Tiêu Thu Thủy không nhịn được, quay lại muốn truy hỏi mấy người tiều phu đó xem tin tức từ đâu tới, đột nhiên Đường Phương chợt kéo áo hắt, Tiêu Thu Thủy vội vàng nhìn lại, chỉ thấy trời ngã về tây, bên trên Cổ Nghiêm quan không ngờ lại có năm sáu thi thể ăn mặc như tiều phu đang nằm ngổn ngang!

Thi thể cứng đờ, củi khô, dây buộc, rìu sắt đều nằm vương vãi dưới đất, người chết sắc mặt đen xỉ, ngũ quan xuất huyết.

Đường Phương nói:

- Bị người khác hạ độc chết.

Mã Cảnh Chung thở dài:

- Đều là những người bình thường.

Âu Dương San Nhi không nhịn được, nói:

- Nhất định là Ôn Dịch nhân ma Dư Khốc Dư, đã sớm bố trí chất độc nhưng lại giết mất mấy người không quen biết.

- Tên nhân ma đó!

Mấy người Tiêu Thu Thủy, Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố, Tả Khâu Siêu Nhiên đều rất phẫn nộ. Họ thề rằng mình cùng kẻ địch quyết một trận sinh tử chứ không hề muốn những người vô tội phải chết thay cho mình.

Họ đã quyết định chạy tới xem thử tình huống trúng độc của mấy người tiểu phu đó, không biết có còn cứu được hay không.

Bấy giờ hai người tiểu phu đi đằng sau cũng nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, cùng giật mình sững sờ, trong đó một người chợt nói:

- Kia không phải là Lỗ A Căn sao?

- Sao hắn cũng ở đó? Ai là vậy... Trời ơi! Em trai cũng ở đó!

Hai người nhìn thấy người quen, quan tâm lo lắng, vội vàng chạy lên trước, cúi vác sau lưng cũng mặc kệ, ném phịch xuống đất, đi tới ngồi xuống vỗ vỗ mặt người chết, kêu lên đau đớn:

- Em trai, em trai, em sao rồi?

Tả Khâu Siêu Nhiên, Tiêu Thu Thủy khẽ thở dài, hai người đưa mắt nhìn nhau, muốn tới đỡ hai người kia dậy khuyên giải, nhân tiện hỏi họ tin tức Hoán Hoa kiếm phái.

Đúng lúc này, Văn Tấn Sương bỗng quát lên:

- Chờ đã!

Chẳng lẽ ánh mắt sắc bén của Thoái tuyệt Văn Tấn Sương đã nhìn ra chuyện gì khác thường?

Văn Tấn Sương quát lên, Tiêu Thu Thủy và Tả Khâu Siêu Nhiên liền dừng tay.

Không cần biết thế nào, họ đều kính trọng Văn Tấn Sương là tiền bối.

Ngay trong thoáng chốc họ vừa dừng lại, thân hình hai người tiểu phu đột nhiên lắc lư liên tục, loạng choạng bước ra vài bước rồi hai tay bóp chặt lấy cổ họng, nấc lên nghèn nghẹn, không đi được bao xa đã ngã vật xuống đất, miệng sùi bọt trắng, giãy giụa mấy cái rồi nhân cầu lòi ra như mắt cá chết, không cử động được nữa.

Trúng độc mà chết.

Độc tới từ trên thân người chết.

Khi người khác chạm vào quần áo người chết thì độc liền từ áo quần người chết bốc lên, xâm nhập vào trong lòng bàn tay, đường hô hấp.

Vì thế hai người tiểu phu lập tức trúng độc thân vong.

Nếu như vừa rồi người chạm vào người chết là Tiêu Thu Thủy thì hiện tại Tiêu Thu Thủy đương nhiên cũng là người chết.

Kẻ hạ độc không ngờ được là có người chạm vào người chết trước nhóm Tiêu Thu Thủy, mà người bị kẻ hạ độc giết chết chính là thân nhân của hai người tiểu phu kia cho nên họ mới vội vàng chạy tới, kiểm tra tình hình người chết.

Độc thật là độc!

Tiêu Thu Thủy lập tức biến sắc, Văn Tấn Sương chợt quát lớn:

- Xuống đây!

Một cước đạp vào tường đá Cổ Nghiêm quan, bức tường chấn động, từ phía trên ba người nhẹ hạ xuống đất, khéo léo, không một tiếng động.

Ba người đều giống nhau, áo trắng, ống tay rộng, vẻ mặt giống như một chiếc bánh bao lớn ngậm nước, ngũ quan chen vào một chỗ, nhỏ đến đáng thương.

Người đầu tiên cười hì hì nói:

- Ta tên là Dư Tiểu Bất, hần tên là Dư Bất Tiểu, còn một người nữa, tên là Dư Ngã Ngô.

Người thứ hai mặt ủ, mày chau nói:

- Bọn ta đều là đệ tử của Dư Khốc Dư.

Người thứ ba như khóc như cười, nói:

- Vốn bọn ta muốn độc chết các ngươi, lại độc chết người khác. Vậy cũng tốt, chết càng nhiều, càng tốt!

Ba kẻ này lạnh lùng độc địa như thế, nói chuyện vô cùng ung dung thoải mái, dưới tấm áo trắng thùng thình của bọn chúng ẩn chứa không biết bao nhiêu dơ bẩn, tội ác.

Tiêu Thu Thủy bỗng tới cạnh Đường Phương, hạ giọng nói mấy câu.

Dư Tiểu Bất chợt nói tiếp:

- Sư phụ ta sắp tới rồi.

Dư Bất Tiểu sắc mặt đờ đẫn:

- Bọn ta phải giải quyết các ngươi trước khi sư phụ tới.

Dư Ngã Ngô tiếp lời:

- Các ngươi ai muốn lên chịu chết trước?

Tiêu Thu Thủy gầm lên một tiếng, vung đao xông tới, quát:

- Các ngươi tàn sát người vô tội, ta tới lĩnh giáo trước!

Ba gã mặc áo trắng đột nhiên cùng rung tay trái, bắn ra cùng một thứ, đánh về phía Tiêu Thu Thủy!

Tiêu Thu Thủy nghiêng người, tránh qua một vật, hồi đao đánh văng một vật, tai trái vung ra, bắt được một vật, cười lạnh nói:

- Dựa vào chút tài mọn của các ngươi cũng...

Đột nhiên không nói thêm được một tiếng, sắc mặt vụt biến, tay nắm yết hầu, ặc ặc hai tiếng, ngã ngửa ra sau!

Thiệt Tinh Nguyệt cả kinh, kêu lên:

- Tiêu lão đại...!

Khâu Nam Cổ vội vàng muốn xông tới đỡ, Văn Tấn Sương đã quát:

- Không được đi!

16. Chương 9: Giết

Chỉ nghe Dư Bất Tiểu cười cười cợt nhả:

- Đồ của Ôn Dịch nhân ma mà hần cũng dám bắt, chết cũng coi như làm quỷ to gan.

Dư Tiểu Bất cười hắc hắc, nói:

- Hần chết rồi, các người ai muốn đi cùng hần thì tới đây.

Dư Ngã Ngô cười lạnh:

- Ôn dịch đi tới, quỷ khốc thần hào, ôn dịch đi qua, vạn vật vô sinh...

Hần cố ý kéo dài hai tiếng cuối cùng, bởi vì hần cả thấy, làm vậy có thể dọa người.

Kẻ thích giết người, ai cũng thích dọa người.

Giết người và dọa người không phải cùng xuất phát từ sự tàn ác của con người hay sao?

Nhưng tiếng cuối cùng hần nói lại không kéo dài được.

Không chỉ không kéo dài được mà thậm chí còn đột ngột nghẹn lại.

Bởi vì Tiêu Thu Thủy bỗng vùng dậy, đâm một đao vào bụng hần.

Đao đâm vào bụng Dư Ngã Ngô, trong chớp mắt, Tiêu Thu Thủy đã vận lực đẩy mạnh, đánh hần bay thẳng vào Dư Tiểu Bất!

Dư Tiểu Bất muốn tránh nhưng hiển nhiên là không kịp. Hần chỉ thấy lưng Dư Ngã Ngô lao thẳng tới trước mặt, vội vơ vung tay chặn lại, không kịp để phòng đao của Tiêu Thu Thủy từ bên hông Dư Ngã Ngô xuyên ra, đâm vào giữa bụng hần!

Sau đó Tiêu Thu Thủy lập tức bỏ đao, tung cước đá ra, đẩy hai người về phía Dư Bất Tiểu.

Dư Bất Tiểu gặp phải kịch biến, rõ ràng là đã hoảng loạn. Khi hần đón lấy hai người thì đồng thời thanh đao đang cắm trong bụng hai người cũng bị Tiêu Thu Thủy rút ra, nhanh như chớp đâm vào cổ họng hần.

Khuôn mặt dư bất tiểu vẫn không khóc không cười, nhưng đã có thêm một biểu lộ khác: đến chết vẫn không thể tin nổi.

Một thanh niên trẻ trung thanh tú, ôn nhu văn nhã, vẫn còn có chút anh khí nóng nảy, nhìn có vẻ chưa xuất đạo bao lâu, vậy mà lại biết giả vờ trúng độc, bất thành linh giết chết ba anh em hần liên tiếp, đến cả ánh mắt cũng không chớp lấy một lần.

Văn Tẩn Sương đứng một bên lạnh lùng quan sát, nhìn Đường Phương nói:

- Tiêu thiếu hiệp ở đình Nhất Công tha cho Bành Cửu cụt chân không giết, ấy là lòng nhân của đại hiệp. Hôm nay chớp mắt đã giết ma tên hung đồ, chính vì ba tên độc nhân này lạm sát người vô tội, thật sự không thể tha thứ, quyết ý phải giết, tuyệt không dung tình, đó là phong thái của người hiệp nghĩa.

Ông thoáng thở dài, than:

- Khó được ai như Tiêu thiếu hiệp, tuổi còn trẻ mà đã có tư thái đại hiệp, lại quyết đoán dứt khoát, cam đảm cận trọng, thành thực lão luyện, trong võ lâm sau này tất có chỗ cho bậc nhân tài hiếm có như cậu ấy.

Đường Phương ở bên nghe vậy, đương nhiên là vô cùng vui vẻ.

Tiêu Thu Thủy tấn công bất ngờ, một hơi giết chết ba anh em họ Dư, chính là nhân lúc bọn chúng đang tưởng hần đã trúng độc.

Hần bắt được độc vật của họ Dư mà vẫn không ngã là vì trên tay hần đã sớm đeo một chiếc găng tay.

Găng tay của Đường Phương.

Ám khí của Đường Phương có một vài món phải dùng găng tay để phóng ra, ví dụ như nắm độc sa mà nàng sử dụng khi chiến đấu với Diêm Quỷ Quỷ bên bờ Ô Giang.

Lúc này Tiêu Thu Thủy đã cởi găng tay ra.

Phạm những thứ đã dính vào một hệ Ôn Dịch nhân mà thì người sống không thể chạm vào được.

Thiết Tinh Nguyệt không khỏi giơ ngón cái lên khen:

- Giết rất hay!

Chợt có một giọng nói lạnh lùng vang lên:

- Giết rất không hay!

Thiết Tinh Nguyệt vụt quay lại, giận giữ quát:

- Tên khốn kiếp nào đấy?!

Chỉ thấy phía sau Cổ Nghiêm quan cổ kính, hoàng hôn bao phủ, không biết từ bao giờ đã có thêm một người áo trắng đang yên lặng đứng đó, trong ánh chiều tà u ám không thể thấy được rõ ràng. Người kia thều thào nói:

- Là ta, người lấy mạng các người.

Khâu Nam Cổ hùng hổ nhảy lên, gào trả:

- Mi là thằng nào?!

Người trong bóng tối dùng một thanh âm cực kỳ quái dị, khiến cho người ta phải rùng mình sởn gai ốc, nói:

- Ta là ôn dịch, ta ở chỗ nào, chỗ đó có ôn dịch.

Ánh mắt Văn Tấn Sương co rút lại, hỏi:

- Ôn Dịch nhân ma?

Người kia bật cười yếu ớt, đáp:

- Dư Khốc Dư.

Văn Tấn Sương đột nhiên xông tới.

.... Trong đình Nhất Công, miệng hố ngầm mở ra, một người phóng lên, trong nháy mắt đã độc chết Chương tuyệt Hoàng Viễn Dung.

... Hoàng Viễn Dung là anh em của Văn Tấn Sương. Trong Tứ tuyệt Nhất quân, ngoài Diêu Độc Vụ, Tất Thiên Thông, Nhất quân Cổ Quân Sơn chết dưới tay Kiếm vương Khuất Hàn Sơn thì chỉ có Dư Khốc Dư giết chết Hoàng Viễn Dung, cho nên Văn Tấn Sương hận nhất là hai người, người thứ nhất đương nhiên là Khuất Hàn Sơn, người thứ hai chính là Dư Khốc Dư.

Dư Khốc Dư giờ đang đứng phía sau Cổ Nghiêm quan, trong ám hoàng hôn âm trầm bên tường đá có một cảm giác quái lạ, yêu dị không thể tả xiết!

Văn Tấn Sương xông vào Cổ Nghiêm quan, nhanh như một mũi tên.

Thân hình ông tiến vào cổng vòm của cửa quan, bóng tối của hoàng hôn phủ xuống, nuốt chửng ông ta.

Trong bóng tối u ám, có thể mơ hồ nhìn thấy bước chân Văn Tấn Sương lao đảo một chút, khi ra khỏi Cổ Nghiêm Quan, bóng dáng lại trở nên rõ ràng.

Nhưng Văn Tấn Sương liền ngã gục xuống, ngã xuống trước mặt Dư Khốc Dư, không thể đứng lên nổi. Hai mắt ông ta lờ lờ ra, nhìn trừng trừng về phía trước, ánh mắt không hiểu là bi phẫn, hay là mỉa mai?

Bởi vì ông ta đã chết.

Trong ánh hoàng hôn, người áo trắng thùng thình, tay áo rộng, dáng vẻ thần bí, quỷ dị khôn tả.

Tiêu Thu Thủy kêu lên thất thanh:

- Văn tiền bối...

Chỉ nghe Dư Khốc Dư mỉm cười âm trầm, nói:

- Ta khác với các người. Các người cầm đao cầm kiếm liều mạng, ta có độc vật của ta để đấu với các người. Ngừng một chút rồi lại tiếp:

- Trong Cổ Nghiêm quan này ta đã bố trí độc, các người qua được thì giết được ta.

Tiêu Thu Thủy đưa mắt nhìn Cổ Nghiêm quan, chỉ thấy một điểm dư quang từ phía tây chiếu lại, Cổ Nghiêm quan hùng vĩ nằm chắn giữa hai ngọn núi, càng lộ vẻ thần bí!

Người áo trắng ở phía bên kia cửa quan càng khiến người ta có cảm giác yêu tà khiến người ta phải phát run!

Dư Khốc Dư ở ngay sau cửa quan, chất độc được đặt bên trong quan.

Làm sao xông qua được? Đến cả Văn Tấn Sương cũng không xông qua được.

Trong mắt Tiêu Thu Thủy có lệ, hắn quyết định xông qua, không chỉ vì muốn giết Dư Khốc Dư mà còn phải báo thù cho Văn Tấn Sương!

Đang lúc hắn chuẩn bị lao lên thì đột nhiên ở đằng sau có người chậm rãi nói:

- Người có lên cũng vô dụng... Bởi vì các người không cần phải đi lên nữa.

Nhóm Tiêu Thu Thủy vội quay lại, chỉ thấy một thanh niên da dẻ trắng nõn, đứng giữa ánh chiều tà, đang đứng mỉm cười bình thản nhìn họ.

Đường Phương thoáng biến sắc, nhưng ánh mắt lại sáng lên:

- Hán Tứ Hải!

Người đó cúi người, cười đáp:

- Chính là tại hạ.

Chợt nghe một người cười lớn:

- Còn có ta đây!

Một người khác cũng hô lên:

- Thêm cả ông đây!

Truy binh tới rồi!

Kẻ xưng “ta đây” là Địa mã hành thiên Liễu Thiên Biển, khinh công của hắn cao, đương nhiên là sẽ đuổi theo nhanh.

Kẻ tự xưng “ông đây” là Đồ Cồn, hắn trúng một chưởng của Khâu Nam Cổ, chịu một cước của Văn Tấn Sương, hận đến thấu xương, tự nhiên là đuổi theo càng nhanh.

Ở phía sau bọn chúng thoáng cái đã có gần trăm người tràn ra, giống như ánh hoàng hôn làn tràn, yên lặng mà đến, không một chút tiếng động, nhưng ánh mắt lại tỏa sáng giống như lang sói.

Những kẻ này chia ra làm hai nhóm, hiển nhiên là hai lộ nhân mã khác nhau. Hai nhóm người này ăn mặc cũng rất khác biệt, một bên có khoảng hơn sáu mươi người, trang phục như người bình thường, có một số giống như thương nhân, một số giống như ngư dân, tiểu phu, còn cả một số cải trang thành người già, phụ nữ.

Điểm khác biệt giữa họ và người bình thường là mắt sáng như sao, huyết thái dương nhô cao, hiển nhiên là cao thủ kiêm tu nội ngoại công.

Nhóm còn lại thì mặc kinh trang màu đen, sắc mặt lạnh lùng, sau lưng nhất loạt đeo trường đao sắc bén.

Phía trước nhóm ăn mặc như người bình thường có năm người đang đứng, đánh vẻ như thủ lĩnh.

Năm người tướng mạo gần như giống hệt nhau, thân mặc trường bào màu xám, lưng đeo trường kiếm, sắc mặt lạnh lẽo, chỉ có cao thấp khác nhau.

Tiêu Thu Thủy nhận ra được họ, năm người này chính là “Trường thiên ngũ kiếm” từng được nhắc đến trong “Được Mã Hoàng Hà”, bị Tiêu Đông Quảng đánh bại mười chín năm trước.

Thanh danh Tiêu Đông Quảng còn ở trên Thất đại danh kiếm đương thời, cũng chính vì ông ta từng một mình đánh bại Trường thiên ngũ kiếm. Tuy Tiêu Thu Thủy chưa từng trông thấy Trường thiên ngũ kiếm hần hần đã từng được nghe Tiêu Tây Lâu kể lại.

Rõ ràng năm người này chính là Trường thiên ngũ kiếm năm xưa.

... Gần đây từng nghe đồn, Trường thiên ngũ kiếm đã quy phục Quyền Lực bang, bây giờ xem ra quả thực là như vậy.

... Hơn sáu mươi người ăn mặc như thường dân phía sau chính là bằng chứng bang chúng Quyền Lực bang đã xâm nhập vào đủ loại ngành nghề.

... Trong trận Kiếm Khí Trường Giang ngày trước, khi mấy người Tiêu Thu Thủy, Cẩm Giang tứ huynh đệ, tiêu diệt Thiết Oản thần ma Phó Thiên Nghĩa trong Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma, đã từng được biết, Quyền Lực bang đã sớm nắm giữ cả một dải Trường Giang, thậm chí tất cả thuyền phu, hàng quán, người làm trong cả trấn Tỷ Quy cũng đều bị chúng khống chế.

Trường thiên ngũ kiếm từng đối chọi với Tiêu Đông Quảng, võ công kết hợp lại tuyệt không dưới bảy đại danh kiếm võ lâm, năm người liên thủ với nhau, cũng chẳng khác gì Quyền Lực bang lại có thêm một vị ma thần.

Mặt khác Tiêu Thu Thủy cũng nhận ra được thủ lĩnh của đám người còn lại.

Một nam một nữ, nam râu tóc đều màu vàng, mắt to mày rậm, như một con sư tử lớn, nữ miệng rộng như chậu, ánh mắt sắc bén, như một con hổ đang giận giữ.

Sư công Hồ bà!

Trong truyện Kiếm Khí Trường Giang từng nhắc tới việc Tiêu Thu Thủy dám vì một con chó nhỏ bị ngược đãi mà giao chiến với bọn chúng, lần đó khiến cho Tiêu Thu Thủy cảm nhận được rõ ràng, cho dù trong đám người Quyền Lực bang tại đây chỉ vốn vẹn có đôi vợ chồng này thôi đã rất khó đối phó rồi.

Càng hướng hồ còn có Dư Khốc Dư, Đồ Cổn, Liễu Thiên Biến, Trường thiên ngũ kiếm cùng một đáp cao thủ. Càng đáng sợ hơn là còn một kẻ thân phận, võ công đều cao thâm khó lường.

Hán Tứ Hải.

Hán Tử Hải mỉm cười nói:

- Các người thế này có thể gọi là trước không lối thoát, sau có truy binh.

Đường Phương bỗng ngắt lời:

- Người không nghe qua, “trời không tuyệt đường người sao?”

Hán Tứ Hải lại cười đáp:

- Vậy thì các người cứ thử đi xem!

Đường Phương vung tay lên, bắn ra ba mũi phi tiêu màu đỏ, lam, trắng!

Tiêu vừa rời tay thì đã bắn tới nơi!

Nhanh, nhanh đến mức không kịp phòng bị!

Đó là ám khí của Đường Phương!

Ba mũi ám khí đột nhiên biến mất.

Ba mũi ám khí đột ngột bắn ra, rồi lại đột ngột biến mất.

Hán Tứ Hải vẫn mỉm cười như cũ.

Nhanh, nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi!

Tay hắn giống như đã sớm đợi ám khí Đường Phương bắn tới để thu lại.

Trái tim Tiêu Thu Thủy như chìm hẳn xuống.

Xem ra võ công Hán Tứ Hải tuyệt không dưới Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma.

Lúc này Thiết Tinh Nguyệt và Khâu Nam Cổ cùng hét lớn, chia sang hai phía phóng ra, có vẻ muốn đánh ngã Hán Tứ Hải.

Ngay lúc họ vừa động thân, trên người Hán Tứ Hải bỗng xuất hiện một chùm ánh sáng, tiếp đó chia làm hai luồng, một luồng chụp xuống Thiết Tinh Nguyệt, một luồng phủ lấy Khâu Nam Cổ.

Hóa ra trong chùm sáng là mười hai loại ám khí khác nhau, có phi tiêu, thiết tạt lê, ám thanh tử, chùy sắt, phi đao, tiểu kiếm, châm bạc. Đây vốn là mười hai loại ám khí khác biệt, cần mười mấy cao thủ mới có thể phóng ra được, hơn nữa lực đạo sử dụng cũng chia làm bảy tám loại, vậy mà kẻ này chỉ trong chớp mắt đã bắn ra được hết.

Tiêu Thu Thủy chợt cảm thấy thủ pháp đó có vẻ rất quen.

Lúc này Thiết Tinh Nguyệt cùng Khâu Nam Cổ đã chặt vật lùi về.

Chỉ có lùi về mới có thể tránh được số ám khí không thể chặn, không thể phòng này.

Tim Tiêu Thu Thủy quả thực đã lạnh ngắt.

Hắn phát hiện võ công người này tuyệt đối còn ở trên Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma.

Kẻ này rút cuộc là có thân phận gì trong Quyền Lực bang?

Hán Tứ Hải thản nhiên cười nói:

- Lùi về sau đã vô vọng rồi, chỉ có thể tiến lên trước thôi.

Mọi người không khỏi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ánh chiều càng đậm, bóng tối đã dần phủ xuống, bóng người áo trắng phía sau Cổ Nghiêm quan cũng như được phủ thêm một lớp màn u ám.

Chỉ nghe Dư Khốc Dư âm trầm nói:

- Muốn tiến lên trước thì phải qua Cổ Nghiêm quan.

Thiên Thủ nhân ma Đồ Cổn cười hì hì, chỉ vào Khâu Nam Cổ, nói:

- Tên đó là của ta, hắn đánh lén ông đây một chưởng, ta muốn hắn phải hối hận tại sao lại sinh ra trên đời.

Thiết Phiến thần ma Liễu Thiên Biến “soạt” một tiếng, xòe rộng chiếc quạt, mỉm cười âm tà:

- Con bé kia để lại cho ta.

Sư công bỗng găm lên, nói:

- Tiêu Thu Thủy để cho ta!

Hồ bà lạnh lùng mở miệng:

- Bọn ta phải xé xác hắn ăn thịt!

Trường thiên vũ kiếm không lên tiếng, chỉ đồng loạt chậm rãi rút bội kiếm.

Hán Tứ Hải khê thở dài, xòe tay ra, cười nói:

- Xem các người tuổi vẫn còn trẻ mà đã có bao nhiêu người cầm hận thấu xương như vậy, ta cũng chẳng biết làm thế nào.

Tả Khâu Siêu Nhiên cười lạnh:

- Người không phải làm bộ làm tịch nữa.

Hán Tứ Hải bỗng háng giọng nói:

- Dư lão huynh, xem ra mấy tên này muốn xông qua chỗ huynh. Huynh một mình ở đó, có cần thêm ta làm bạn không?

Dư Khốc Dư ở bên kia, thều thào đáp:

- Hán huynh chịu tới, hoan nghênh còn chẳng kịp. Chỉ là Cổ Nghiêm quan không dễ qua.

Hán Tứ Hải cười nói:

- Chuyện đó thì không sao.

Đoạn quay sang phía đám Liễu Thiên Biến:

- Chỗ này trông cậy cả vào chư vị.

Liễu Thiên Biến tự nhiên là thâm tức giận với sự cuồng vọng của Hán Tứ Hải, nhưng cũng biết kẻ này là bạn thân của “túi khôn” Quyển Lực bang Liễu Tùy Phong, chẳng ai dám đắc tội, vội cười bồi:

- Hán huynh yên tâm, đảm bảo không tên nào thoát được.

Hán Tứ Hải ung dung cười nói:

- Làm phiền chư vị.

Vừa nói dứt lời đã phóng ra xa, lộn người một cái liền vượt qua tường cao, hạ xuống cạnh Dư Khốc Dư.

Bức tường cao tới mấy trượng, vậy mà Hán Tứ Hải chỉ lộn người một cái đã vượt qua rồi, căn bảo không cần phải qua cửa Cổ Nghiêm quan, thậm chí khi vượt tường còn chẳng thèm liếc nhìn một cái.

Tim Tiêu Thu Thủy quả thực là đã rụng hẫng xuống.

Võ công của Hán Tứ Hải thật sự có thể so sánh được với Khuất Hàn Sơn!

Bọn hắn đã không còn đường nào để đi nữa.

Ai nói “trời không tuyệt đường người”?

Ngay ở trước mặt họ đây, cho dù có đường thì cũng là đường cùng.

Đường cùng thông đến đường chết. Cho dù bọn họ có đường thì cũng bị người ta chặn mất rồi.

Hoàng hôn đã dần tắt, bóng đêm đã phủ xuống.

Hy vọng của họ chẳng lẽ cũng như bóng đêm đang loang dần ra đó, chẳng còn chờ mong được gì?

Đường Phương ngược nhìn ngôi sao sớm đầu tiên xuất hiện trên bầu trời, sao Hôm, ánh mắt không khỏi sáng lên.

Ánh sao trong vắt.

Dư Khốc Dư cũng không khỏi buột miệng khen:

- Khinh công giỏi!

Hán Tứ Hải cười nhẹ hỏi:

- Giỏi thật sao?

Dư Khốc Dư ngạc nhiên đáp:

- Đương nhiên là giỏi.

Hán Tứ Hải cười ngất:

- Không cần thiết đâu!

Dư Khốc Dư không nói gì nữa, hần đang đợi Hán Tứ Hải nói tiếp, quả nhiên Hán Tứ Hải nói tiếp.

- Kỳ thực khi ta phóng qua đầu tường, trong lòng Dư huynh đang nghĩ, “tên tiểu tử này thật sự quá cuồng vọng”. Nếu không phải ta có giao tình với tổng quản Liễu Ngũ, ngoài ra còn được Khuất Kiếm vương giới thiệu tới thì huynh đã sớm muốn hạ độc ta một cái, cho ta biết lợi hại rồi.

Khẽ ngừng một chút rồi lại cười nói:

- Không biết ta nói có đúng hay không?

Dư Khốc Dư thoáng biến sắc, nhưng vẫn nhẹ giọng đáp:

- Hán huynh quá đa nghi mất rồi!

Hán Tứ Hải cười lớn:

- Vậy thì được, để cho Dư huynh tâm phục, chúng ta cùng đánh cược một ván.

Dư Khốc Dư không hiểu, hỏi:

- Đánh cược cái gì?

Hán Tứ Hải giơ ra một ngón tay trắng nõn, khẽ đung đưa:

- Giết người.

Dư Khốc Dư bỗng đề cao thanh âm:

- Ồ?

Hán Tứ Hải cười nhẹ, nói:

- Giết đám người này, huynh dùng độc, ta dùng ám khí.

Dư Khốc Dư trầm nghĩ: “Ta sử dụng độc, giết người trong vô hình, chẳng lẽ lại thua người sao?”, lập tức cười lạnh đáp:

- Vậy là tốt nhất. Chỉ không biết huynh muốn cách cược thế nào?

Ánh mắt Hán Tứ Hải lóe sáng:

- Cược giết người, xem ai giết được nhanh, xem ai giết được nhiều.

Dư Khốc Dư đáp ngay:

- Bao giờ thì bắt đầu?

Hán Tứ Hải nói dứt khoát:

- Bây giờ.

Hần còn chưa dứt lời, Dư Khốc Dư đã vươn hai tay ra, lập tức một chuyện cực kỳ quỷ dị diễn ra.

Trên bức tường cổ kính xây bằng đá tảng của Cổ Nghiêm quan đột nhiên xuất hiện một lớp màn mỏng mảnh, nhanh chóng tràn tới. Nhìn qua giống như một lớp sương mù nhưng cẩn thận quan sát thì lại là ngàn vạn con trùng nhỏ bé đang đồng loạt bò đến.

Đường Phương không khỏi kêu lên thất thanh, Mã Cảnh Chung cũng biến sắc:

- Cổ độc.

Cổ độc vừa không thể diệt, lại không thể hủy, là loại độc vật mà người trong võ lâm cảm thấy đau đầu nhất, nhóm Tiêu Thu Thủy phía trước có cổ độc, phía sau có cường địch, thật sự không có đường nào để đi. Càng kinh người hơn là, Ôn Dịch nhân ma Dư Khốc Dư không ngờ lại có thể điều khiển cổ độc, quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

Đúng lúc đó, Dư Khốc Dư đột nhiên biến thành một con nhím.

Dư Khốc Dư là người, tại sao lại biến thành một con nhím?

Kỳ thực, Dư Khốc Dư không phải thật sự biến thành nhím mà là trong nháy mắt đã bị hơn trăm mũi kim dài đâm vào người, vì thế mới trông như một con nhím.

Dư Khốc Dư gào lên một tiếng, Hán Tứ Hải lại cười nói:

- Ta thắng rồi, ta giết trước một tên.

Tiếp đó Dư Khốc Dư ngã xuống, ngã xuống cạnh thi thể Văn Tấn Sương, đôi mắt trợn trừng của Văn Tấn Sương vừa khéo nhìn thẳng vào hắn, cũng không biết là đau đớn, hay là mỉa mai?

Giết người rồi lại bị người chết.

Dư Khốc Dư vừa chết, cổ độc của hắn liền biến mất như có kỳ tích.

Hán Tứ Hải “soạt” một tiếng, chạy xuyên qua cửa Cổ Nghiêm quan, qua trước mặt mấy người Tiêu Thu Thủy, cười nói:

- Bây giờ phía trước có đường rồi.

Nói đoạn nhẹ nhàng hạ xuống trước mặt đám Liễu Thiên Biến, bọn Liễu Thiên Biến đều giật mình, vội vã lùi lại ba bước, Hán Tứ Hải thì vẫn mỉm cười ung dung.

Hán Tứ Hải giết Dư Khốc Dư, chuyện xảy ra quá đột ngột, quá quỷ dị, quá kinh người, quá bất ngờ.

Lần này chẳng những đám Liễu Thiên Biến không thể tiếp nhận nổi, mà cả mấy người Tiêu Thu Thủy cũng không dám tin tưởng.

Đồ Cổn không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi:

- Hán Tứ Hải, người...

Hán Tứ Hải khẽ cười hắc hắc, đáp:

- Tên ta không phải Hán Tứ Hải.

Liễu Thiên Biến vụt biến sắc, do dự hỏi:

- Người là...?

Hán Tứ Hải ngẩng mặt lên trời cười lớn:

- Ta không họ Hán, ta họ Đường.

Đường Phương không ngờ cũng tiếp lời:

- Hán Đường đều là thịnh thế.

Đường Tứ Hải vỗ tay nói:

- Trong bốn biển đều là anh em. Ta cũng không phải tên Tứ Hải.

Đường Phương cũng mỉm cười:

- Hắn không phải là Tứ Hải, hắn tên là Bằng, Bằng trong bằng hữu huynh đệ

17. Chương 10: Hán Tứ Hải Và Đường Bằng

Đường Bằng!

Hán Tứ Hải không ngờ còn nháy mắt với mấy người Tiêu Thu Thủy, khẽ cười hì hì, nói:

- Đường trong Đường Phương, Bằng trong bằng hữu.

Đường Bằng!

Đường gia Đường Bằng!

Đường Bằng giỏi kết nhân duyên nhất trong Đường gia!

Loáng cái Tiêu Thu Thủy đã hoàn toàn rõ ràng.

Chẳng trách khi Hán Tứ Hải xuất hiện, ánh mắt Đường Phương lại sáng lên.

Hóa ra Đường Phương hiển nhiên là đã biết Hán Tứ Hải chẳng phải Hán Tứ Hải gì, mà là Đường Bằng.

Chẳng trách khi Hán Tứ Hải ra tay, Tiêu Thu Thủy lại cảm thấy quen mắt như thế.

Bởi vì đó là thủ pháp độc môn của Đường môn đất Thục khi thi triển ám khí. Tiêu Thu Thủy trước sau đã từng kết giao với Đường Nhu, Đường Đại, Đường Phương, đương nhiên là quen thuộc với thủ đoạn ám khí độc nhất vô nhị, cử thể vô song này.

Sư công Hồ bà cũng không dám làm bừa.

Trường thiên ngũ kiếm vẫn bình thản như cũ, gần như lạnh lùng hờ hững quan sát biến hóa.

Thiên thủ Đồ Cổn thì lại thật sự nhảy dựng lên, gầm thét:

- Người đã giết Dư Khốc Dư?!

Đường Bằng cười hắc hắc, đáp:

- Người có cần đi hỏi Dư Khốc Dư không?

Ánh mắt Đồ Cổn co rút lại:

- Người là gián điệp?!

Đường Bằng vẫn cười hì hì. Tiêu Thu Thủy chợt phát hiện, hóa ra khi hắc đắc ý đều thích cười xấu mấy tiếng, thanh âm có chút quái dị nhưng không hề khó nghe, cũng không mang ác ý. Chỉ nghe Đường Bằng nói:

- Tiêu diệt Đường gia bảo là chuyện Quyền Lực bang mơ mộng đã lâu, con cháu Đường môn bọn ta sao có thể hoàn toàn không đề phòng?

Ám khí tam thập lục thủ Đồ Cổn quát lớn:

- Từ lâu đã nghe ám khí Đường môn Tứ Xuyên độc bộ vô song, hôm nay bọn ta phải lĩnh giáo.

Hắn nói “bọn ta” xong liền quay đầu lại nhìn, nhưng chỉ thấy đám Liễu Thiên biến chẳng có vẻ gì là “bọn ta” cả, bất giác cảm thấy chột dạ, biến sắc.

Đường Bằng cười nói:

- Mời ra tay.

Ám xung tam thập lục lộ giận giữ quát:

- Các người làm gì vậy?! Tại sao đều không ra tay!

Liễu Thiên Biến cười cười xấu hổ, đang định mở miệng nhưng muốn nói lại thôi.

Đường Bằng dẫn nói:

- Người không ra tay thì ta sẽ hạ thủ trước đây.

Thiên Thủ nhân ma Đồ Cổn biết đại địch trước mắt, không thể quá sơ suất, quay phắt lại, toàn thân đối địch.

Hắn xoay người lại, đồng thời, “xoẹt, xoẹt” hai tiếng, vang lên từ hai khuỷu tay, âm thanh vừa vang lên, ám khí đã đánh đến trước mặt Đường Bằng!

Tiên hạ thủ vi cường!

Chiêu này đánh ra cực nhanh, không cho người ta kịp tránh né.

Đường Bằng không hề tránh né.

Hắn đột ngột ra tay, ngón giữa hai tay bắn ra, “địch địch” hai tiếng, ám khí lệch sang bên.

Cùng lúc đó, Đường Bằng vụt biến sắc!

Hắn chợt nhảy lên cao, cao tới hơn mười thước.

Mấy người Tiêu Thu Thủy không hiểu gì cả, khi Đồ Cổn phóng ám khí, Đường Bằng không tránh, khi ám khí bị đánh văng, Đường Bằng lại tránh né.

Người đang ở giữa không trúng sợ nhất là bị đối phương dùng ám khí xạ kích, cao thủ dùng ám khí như Đường Bằng, sao lại không hiểu lý lẽ đơn giản này?

Nhưng rất nhanh chóng, Tiêu Thu Thủy đã hiểu được dụng ý của Đường Bằng.

Bởi vì ở chỗ Đường Bằng vừa đứng vang lên hai tiếng “phụ phụ” cực nhỏ, gần như không thể nghe thấy được!

Ám khí đánh xuống mặt đất.

Ám khí kinh phong mạnh mẽ, vừa nhanh vừa gấp chỉ là mồi nhử, ám khí vô thanh nhưng âm độc phía sau mới là chủ lực.

Nhóm Tiêu Thu Thủy không khỏi toát mồ hôi lạnh... Nếu như kẻ đối mặt với Đồ Cổn là mình thì bây giờ mình còn giữ được mạng hay không?

Đường Bằng ở giữa màn đêm đen, áo trắng như tuyết, vừa ra tay đã khóa chặt thể công của Đồ Cổn!

Bảy mũi cương phiêu xoáy tròn bắn ra, không ngờ lại không có phương hướng cố định, rung lắc, chớp động giữa không trung, sau khi tiếp cận mục tiêu thì đột nhiên gia tăng tốc độ, toàn lực bắn vào bảy yếu huyệt trên người Đồ Cổn!

Đồ Cổn kêu lên thất thanh:

- Thất tử thần phiêu.

Tiêu Thu Thủy vừa nghe lập tức giật mình chấn động. Thất tử thần phiêu chính là Thiên hồi đặng khí, vạn hồi trường, Thất tử cương phiêu mà Đường Đại từng dùng để tru sát Bách Độc thần ma Hoa Cô Phần tại Thính vũ lâu trong Hoán Hoa kiếm phái ngày trước.

Thất tử cương phiêu vừa hiện, công phu cao cường như Hoa Cô Phần cũng khó tránh được cái chết. Tuy Hoa Cô Phần cũng hạ độc được Đường Đại nhưng ánh sáng lóe lên trong chớp mắt của Thất tử cương phiêu vẫn để lại một dấu ấn không thể phai mờ trong lòng những người quan sát trận chiến đó.

Đồ Cổn cũng là danh gia ám khí, hắn đương nhiên là biết hàng.

Hắn lập tức lặn xuống.

Cú lặn này cực kỳ quái dị, không ngờ lại giống như lúc Đường Bằng phóng qua Cổ Nghiêm quan, một phát ra ngoài tám trượng.

Thất tử cương phiêu vậy mà lại đánh trượt.

Cú lặn của Đồ Cổn từng tránh được ám khí tuyệt diệu của Đường Phương, cũng từng thoát được liên thủ công kích mấy người Văn Tấn Sương.

“Lặn” của hắn cũng giống như khinh công của Liễu Thiên Biến, mặc dù không dễ coi như khinh công nhưng chắc chắn là càng công hiệu hơn

Sắc mặt Đường Bằng lại khê biến, hắn hiểu rất rõ ràng, nếu như hắn ra tay ba lần mà còn không giết được Đồ Cổn thì sẽ có hai hậu quả cực kỳ bất lợi xuất hiện. Thứ nhất là mình chưa chắc đã không chế được Đồ Cổn, thứ hai, đám người Liễu Thiên Biến rất có thể sẽ có cam đảm ra tay với hắn.

Điểm cuối cùng lại càng quan trọng.

Vì thế hắn liền bắn ra Vũ vụ.

Vũ vụ!

Đường Phương đã dùng chính Vũ vụ giết chết Tam Tuyệt kiếm ma Khổng Dương Tần!

Đường gia Vũ vụ!

Đồ Cổn kêu lên quái dị, Vũ vụ vừa xuất, hắn liền ở giữa mưa bụi, tiếng kêu thét của hắn giống như quỷ khóc thần hào, khiến cho người ta rùng mình sởn gai ốc.

Mưa giết người, bụi giết người.

Nhưng hắn vậy mà lại lao ra được khỏi màn mưa bụi.

Tuy toàn thân hắn đầy máu nhưng vẫn chưa chết, thoáng khom người đã biến mất không thấy đâu nữa.

Đường Bằng nhẹ nhàng hạ xuống đất, cười nhẹ nói:

- Ấm thung tam thập lục lộ thật là lợi hại.

Lạc địa sinh căn Mã Cảnh Chung đột nhiên nhảy ra, nhìn xuống mặt đất, lạnh lùng nói:

- Trò độn thổ này không giấu được ta.

Nói đoạn, một quyền đánh xuống đất. “Ầm” một tiếng, bùn đất không ngờ lại lỏng lẻo, quyền của Mã Cảnh Chung đánh xuống liền có một tiếng kêu thảm đau đớn xé họng vang lên.

Tiếng hô đến nửa chừng thì đứt đoạn, giống như con gà đang gãy bóng bị người ta bóp gãy cổ.

Một quyền này của Mã Cảnh Chung đánh trúng vào lưng Đồ Cổn đang nằm dưới đất, đánh tan công lực của hắn, phá nát xương cốt của hắn, giết chết hắn giữa đám bùn đất.

Hắn giống như là đã tìm được chỗ để mai táng mình rồi.

Mã Cảnh Chung khẽ nhú mày, từ từ rút tay về, vững vàng quay lại, trở về chỗ đứng lúc trước.

Kỳ quái hơn là đám người Liễu Thiên Biến trước sau vẫn không hề ra tay hỗ trợ Đồ Cổn, chuyện này cũng khiến cho Đồ Cổn đến chết vẫn không hiểu nổi.

Ánh mắt Đường Bằng lấp lánh, cười nói:

- Mã bộ của anh bạn này thực là vững chắc.

Tiêu Thu Thủy đáp thay Mã Cảnh Chung:

- Ngoại hiệu của anh ấy là Lạc địa sinh căn!

Đường Bằng cười hắc hắc, nói:

- Hóa ra mà Mã huynh.

Chợt bừng tỉnh, nói:

- Chẳng trách liếc mắt đã thấy ra “rễ” của Đồ nhân ma rồi.

Hắn cười cười một chút rồi tiếp:

- May mà dưới mắt Mã huynh hắn không trốn được đi đâu, nếu không đã để hắn thoát mất rồi, hắc hắc.

Khi nói những lời này, Đường Bằng không ngờ lại hướng thẳng tới trước mặt mấy người Liễu Thiên Biến:

- Vậy thì với mọi người đều không tốt, rất không tốt.

Sắc mặt Liễu Thiên Biến hình như có chút không được tự nhiên nhưng vẫn cố ra vẻ bình tĩnh, nói:

- Các ngươi giết Đồ Cổn, chỉ có càng chết nhanh hơn một chút mà thôi.

Đường Bằng cười hỏi:

- Huynh muốn báo thù cho hắn?

Liễu Thiên Biến không lên tiếng:

- Chuyện tối hôm nay, huynh không nói, mọi người cũng sẽ không nói.

Liễu Thiên Biến nghiêng đầu nhìn lại, đột nhiên hạ giọng hỏi:

- Bọn họ thì sao?

Đường Bằng cười xấu, đáp:

- Điểm ấy thì huynh không cần lo. Sư công Hồ bà, đứa con của hai vị còn đang ở Đường gia, tất cả đều yên ổn, không cần phải lo nghĩ. Chỉ cần Đường Bằng tôi còn sống một ngày, đứa con độc nhất của hai vị lão gia sẽ còn sống vui vẻ hơn con cái của bất kỳ người nào.

Nói đoạn lại quay sang phú Trường thiên ngũ kiếm:

- Nhớ khi xưa, năm vị cũng vì thù riêng mà giết chết em họ tổng quản Liễu Ngũ, Liễu Phi Kỳ. Tuy nói lúc đó chư vị không biết hắn là họ hàng của tổng quản Liễu Ngũ nhưng nếu để cho tổng quản đại nhân biết được chuyện này, sợ rằng so với chết còn khó chịu hơn.

Đường Bằng đuổi đuổi người, nói tiếp:

- Hôm nay ta giết Đồ Cổn, trong mắt Liễu Ngũ tiên sinh, sợ rằng còn không nghiêm trọng bằng năm vị ngộ sát Liễu Phi Kỳ, hắc hắc hắc.

Tiếp đó hắn lại nhẹ nhàng nói:

- Cho nên năm vị đều giống tiểu đệ vậy, đều muốn yên ổn mà sống sót...

Người cao nhất trong Trường thiên ngũ kiếm chợt nói:

- Muốn yên ổn sống sót.

Người cao thứ hai nói tiếp:

- Thì phải biết ngậm miệng lại.

Người lùn hơn một chút lập tức nói:

- Điểm ấy chúng tôi tự nhiên là hiểu được.

Người lùn hơn nữa tiếp lời:

- Đường huynh cũng tất nhiên là hiểu được.

Người lùn nhất kết luận:

- Vì thế mọi người chúng ta đều sẽ không nói.

Đường Bằng vỗ tay cười nói:

- Năm vị quả nhiên là người hiểu chuyện, vậy thì các anh em do năm vị lại càng không nói lung tung?

Nói đoạn lại quay người sang phía Liễu Thiên Biến, cười cười:

- Bây giờ huynh đã có thể yên tâm chưa?

Liễu Thiên Biến thở dài, chán nản nói:

- Ta có thể nói không yên tâm sao?

Đường Bằng ung dung nhìn hắn hỏi:

- Ồ?

Liễu Thiên Biến thương xót nói:

- Những kẻ dám nói không yên tâm, Dư Khốc Dư giờ đã biến thành con nhím, Đồ Cổn giờ đã biến thành người bùn.

Ánh mắt Đường Bằng bỗng chuyển động, nói:

- Có điều Liễu công tử không nói không yên tâm cũng chẳng phải vì cái chết của bọn chúng, mà là vì Liễu công tử từng nhận lệnh của Lý bang chủ, điều tra Thiên thượng Chu đại thiên vương của Trường Giang thủy lộ có phải là Chu Thuận Thủy Chu lão thái gia hay không. Liễu công tử giữ mình như ngọc, muốn tra ra chân tướng tự nhiên là không dễ dàng, chỉ có thể ngụy tạo chứng cứ báo lên trên, nói Chu đại thiên vương quả đúng là Chu Thuận Thủy, chỉ là...

Đường Bằng khẽ cười cười, lại tiếp:

- Huynh đệ đây lại có chứng cứ Liễu công tử không hề tự mình đi điều tra...

Liễu Thiên Biến sắc mặt đại biến, chợt nói:

- Hình phạt trong bang, người đã biết rồi.

Đường Bằng cũng nghiêm mặt nói:

- Sống không bằng chết.

Trên trán Liễu Thiên Biến đã thấp thoáng có mồ hôi rỉ ra, vội vàng nói:

- Được, chuyện này ta không quản, người... Cũng mong người đừng có quản chuyện của ta.

Đường Bằng lập tức khẳng định như đinh đóng cột:

- Đó là đương nhiên.

Liễu Thiên Biến không yên lòng nhìn sang Sư công Hồ bà, Trường thiên ngũ kiếm, nói:

- Vậy là chúng ta đều không thể nói năng lung tung rồi?

Đường Bằng nháy nháy mắt, cười nói:

- Mọi người chúng ta đều là người có bí mật, chỉ cần một bí mật bị tiết lộ, tất cả bí mật đều sẽ bị tiết lộ.

Đường Bằng lại cười xấu vài tiếng:

- Mọi người chúng ta đương nhiên là đều không muốn bí mật của mình bị người ta bóc trần.

Một trận chém giết sắp sửa diễn ra mà nay lại hòa bình yên ả, Sư công Hồ bà không muốn ra tay, Trường thiên ngũ kiếm cũng không muốn rat ay trước, Liễu Thiên Biến lại không nguyện ý ra tay.

Bọn họ đã có bí mật chung.

Cổ Nghiêm quan hiện lên trong bóng đêm, lại khôi phục khí thế hùng vĩ, trầm lắng, bao la.

Một trường can qua nhuộm máu vậy mà lại chỉ vì mấy câu nói của Đường Bằng mà lắng xuống.

Đường Bằng vẫn cười nói vui vẻ, một luồng gió đêm mát mẻ thổi qua, cũng không biết tại sao, trong lòng Tiêu Thu Thủy chợt sinh ra một luồng khí lạnh.

Không nghi ngờ gì, cái gã Đường Bằng khéo mồm khéo miệng này đã khổng chế đại cục, rút cuộc thì Đường gia bảo còn có bao nhiêu người đã xâm nhập vào Quyền Lực bang? Ngoài Quyền Lực bang, Đường gia còn cho người xâm nhập vào các môn phái khác hay không? Rút cuộc thì Quyền Lực bang hiệu lệnh thiên hạ, duy ngã độc tôn, hay là Đường môn tiềm lực ám phục thực lực bất minh, thế lực vô song?

Đối với Đường Bằng ung dung thoải mái, Tiêu Thu Thủy đột nhiên sinh ra một cảm giác sợ hãi khó hiểu, bất quá hần lập tức thở phào nhẹ nhõm.

May mà những đệ tử Đường môn mà hần được gặp, đối nhân xử thế, tu dưỡng, làm việc đều rất không tệ.

Tuy nhiên hần cũng biết những người hần gặp chẳng qua chỉ là cao thủ thuộc thế hệ thanh niên của Đường môn mà thôi.

18. Chương 10 (2)

Bọn họ đi rồi. Đi không không một chút dấu hiệu, cũng giống như lúc đến.

Họ phẳng phất như vốn không hề tồn tại ở nơi này, cho nên bây giờ đột ngột không thấy họ đâu nữa cũng như là chuyện hiển nhiên.

Trăng sáng sao thưa, Đường Bằng vỗ vỗ tay:

- Xong rồi.

Đường Phương nheo mắt cười:

- Đã biết là tên nhóc nghịch ngợm cậu mà, A Mãnh đâu?

.... Tuổi Đường Bằng vốn nhỏ hơn Đường Phương. Đường Bằng tuy giao du khắp thiên hạ nhưng quy của Đường gia vẫn không thể vi phạm, vai vế Đường Bằng vẫn phải gọi Đường Phương một tiếng “chị Phương”.

Chỉ nghe Đường Bằng cười nói:

- Mãnh ca à? Anh ấy tới phân cục Hoán Hoa rồi.

Đường Phương lại hỏi:

- Đường Cương đại huynh đâu? Anh ấy có đi ra không?

Đường Bằng đáp:

- Anh ấy không ra. Lão thái thái sai anh ấy và A Tổng tới thăm dò chỗ Chu đại thiên vương.

... “Lão thái thái” chính là “Đường lão thái thái”. Nghe nói Đường lão thái thái là người phụ nữ thần bí nhất cũng có quyền uy nhất trong một mạch Đường môn hiện tại.

.... A Tổng chính là Đường Tổng. Trong Đường gia, người này võ công, tung tích, việc làm đều khiến người ta cảm thấy cao thâm khó lường, không biết đâu mà dò.

.... Tiêu Thu Thủy đột nhiên nhớ ra: trong trận chiến ở nhà họ Tiêu Hoán hoa, Đường Đại từng khẳng định Khổng Dương Tần chính là Tam Tuyệt kiếm ma, mà tin tức đó là do Đường Bằng nói. Lúc ấy Đường Đại cực kỳ khẳng định, tin tức này nhất định chính xác.

Bây giờ Tiêu Thu Thủy mới biết nguyên nhân:

... Bởi vì Đường Bằng chính là “Hán Tứ Hải”, Hán Tứ Hải đã xâm nhập vào Quyền Lực bang.

Đường Phương mỉm cười dịu dàng, nói:

- Để tôi giới thiệu với cậu, bọn họ là....

Đường Bằng cười ngắt lời:

- Không cần nữa, em đã nghe đám Khuất Hàn Sơn nói qua rồi.

Hắn ra vẻ thần bí, nói:

- Chị biết đấy, qua lời kẻ địch giới thiệu lại có thể lại càng đặc sắc, càng xem hình thấy tiếng, sinh long hoạt hổ.

Đường Bằng lại hắc hắc cười xấu:

- Bây giờ mọi người nổi danh lắm rồi nhé. Chuyện tiêu diệt Phó Thiên Nghĩa, Khổng Dương Tần, Sa Thiên Đăng, Diêm Quỷ Quỷ đã lan truyền ra, Quyền Lực bang đã coi mọi người là kẻ địch chống đối hàng đầu, những người đối lập với Quyền Lực bang cũng vô cùng kỳ vọng vào mọi người.

Đường Bằng cười cười một chút rồi tiếp:

- Tôi ở trong Quyền Lực bang cho nên cũng biết được những chuyện này. Mọi người có thể kinh động tới Khuất Hàn Sơn trong Bát đại thiên vương đủ khiến nhân sĩ vô lâm phải nghiêng mắt nhìn rồi, đến nay lại

giết Dư Khốc Dư, Đồ Cổn, chỉ sợ trong vô lâm lại càng dồn đại tới nước chảy hoa rơi, ngay cả tổng quản Liễu Ngũ Liễu Tùy Phong, nói không chừng cũng phải phí tâm phí sức vì mọi người đó.

Không nghi ngờ gì, mấy câu này nói ra còn có tác dụng hơn nịnh bợ nhiều, Thiết Tinh Nguyệt không nhin được võ dùi đánh chất một cái, Khâu Nam Cổ Ánh mắt sáng bừng, đến cả Mã Cảnh Chung ngày thường bình tĩnh trầm ổn cũng không khỏi lảo bấp:

- Tốt, cuối cùng cũng có thể đạo loạn Quyền Lực bang đến long trời lở đất, cũng không uổng kiếp này rồi.

Âu Dương San Nhi khẽ khàng đưa tay ra nắm chặt lấy tay hắn. Mã Cảnh Chung chỉ cảm thấy bàn tay nàng mát lạnh, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên trán rùng rùng mồ hôi, vô lễ là vì vừa rồi quá căng thẳng mà động tới thai khí.

Tiêu Thu Thủy như không có việc gì, cười đáp:

- Dư Khốc Dư và Đồ Cổn là do Đường huynh đệ giết.

Đường Bằng cười đáp:

- Đừng gọi tôi là Đường huynh đệ trong Đường môn chúng tôi có một người họ hàng cũng tên là Đường Huynh Đệ. Tiêu lão đại cứ gọi A Bằng là được rồi.

Tiếp đó Đường Bằng lại nói:

- Dư Khốc Dư, Đồ Cổn nhất định phải cho mọi người giết.

Ánh mắt hắn lóe sáng:

- Nếu do tôi giết thì làm sao ở lại Quyền Lực bang được nữa.

Đường Bằng cười hắc hắc, nói:

- Mọi người có thể nói Dư Khốc Dư bị Phương tử giết, hắn chết bởi ám khí. Đồ Cổn bị Mã huynh giết, hắn đúng là chết dưới quyền của Mã huynh. Cho nên chuyện này hoàn toàn không liên quan đến tiểu đệ.

Mã Cảnh Chung gật đầu đáp:

- Tôi hiểu rồi.

Trong lòng Tiêu Thu Thủy phát lạnh, một mặt là rất bội phục, Đường Bằng tuổi vẫn còn trẻ vậy mà võ công lại cao, hơn xa bọn hắn, mặt khác là lòng dạ thâm sâu, vượt xa tuổi tác thật sự của hắn.

Hai mắt Đường Bằng nhìn thẳng vào hắn:

- Không biết Tiêu đại ca nghĩ thế nào?

Tiêu Thu Thủy đang định trả lời thì đột nhiên có người vỗ tay nói:

- Hắn nhất định là không có dị nghị gì. Có thể giết Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma là chuyện vang dội giang hồ, các người phải vỗ tay cho Đường Bằng mới đúng.

Sao sáng trăng thanh, gió mát nhẹ nhẹ, lại có tiếng vỗ tay khe khẽ truyền tới.

Sắc mặt Đường Bằng lại vụt căng cứng.

Lúc này, chỉ thấy trong bóng đêm, dưới ánh trăng, một người bước giật lùi ra khỏi Cổ Nghiêm quan.

Người này một thân áo trắng, bước chân loạn choạng, hai tay ôm ngực, Đường Bằng nhíu mày, nói:

- Liễu Thiên Biến...

Liễu Thiên Biến chợt quay người lại, mồm há hốc, mắt trợn trừng, dưới ánh trăng, sắc mặt hắn trắng nhợt, trước ngực có một lỗ thủng.

Một lỗ kiếm, gần như xuyên thủng người hắn.

Sắc mặt Liễu Thiên Biến càng lúc càng trắng, gần như trong suốt, vết máu trên áo lại càng lúc càng đỏ, máu loang càng lúc càng rộng. ánh mắt hắn đã tán loạn, há hốc mồm, chặt vật lăm mới thốt ra được một chữ:

- Ta...

Tiếp đó gào lên, ngã vật xuống đất.

Tiêu Thu Thủy hít vào một hơi lạnh.

Dưới ánh trăng, đám người vừa như thủy triều rút đi lúc nãy, bây giờ lại đột nhiên như thủy triều tràn lên, quay lại bãi cát vắng lạnh, trở về chỗ cũ.

Sư công Hồ bà, Trường thiên vũ kiếm vẫn mang vẻ lạnh lẽo vô tình như trước, chỉ có điều, trong mắt đã thêm một loại thần sắc khác: vẻ sợ hãi!

Phái sau một người tiếp tục vỗ tay, bước tới gần.

Người này mang bộ râu dài ba chòm, nhẹ nhàng phiêu hốt, dưới ánh trăng trông đầy vẻ thanh cao, giống như nhân vật trong tranh bước ra.

Lần này đến cả Đường Bằng cũng biến sắc: Kẻ tới không phải ai khác, chính là Uy chấn Dương Sóc Khuất Hàn Sơn!

Kiểm vương Khuất Hàn Sơn!

Sau lưng lão có ba người nữa: một là Bành Cửu, một là Đỗ Tuyết, còn cả một hòa thượng mặc áo cà sa đỏ thẫm.

Khuất Hàn Sơn mỉm cười:

- Có phải ngươi đang kỳ quái, tại sao bọn chúng thoảng cái đã thay đổi hết như thế?

- Kỳ thực đó cũng là chuyện bình thường. Ta giết chết một tên cứng đầu, mấy tên còn lại chỉ có thể nghe lời ta thôi.

- Ngươi nhất định là ngạc nhiên, tại sao ta không giết những tên còn lại.

Đường Bằng lắc đầu đáp:

- Không ngạc nhiên. Bọn chúng bị ngươi nắm được sơ hở, chẳng phải càng tốt hơn sao!

Khuất Hàn Sơn cười lớn:

- Không chỉ tốt, mà còn tuyệt! Ngươi là người thông minh, tổng quản Liễu Ngũ quả nhiên không nhìn nhầm ngươi!

Sắc mặt Đường Bằng trắng bệch:

- Liễu Tùy Phong biết rồi.

Khuất Hàn Sơn cười đến mức chòm râu bay tung cả lên:

- Tổng quản Liễu Ngũ mà cũng có chuyện không biết sao?

Nụ cười Đường Bằng thoảng chút khổ sở:

- Xem ra màn kịch của ta diễn phí công rồi.

Khuất Hàn Sơn cười đáp:

- Cũng không phải phí công, chỉ có điều đến đây là hết rồi.

... Nếu cuộc đời như một vở kịch thì ý của Khuất Hàn Sơn là, sán diễn của Đường Bằng sắp phải hạ màn rồi.

Đường Bằng cười khổ:

- Kiếm pháp của Khuất Kiếm vương, ta luôn bội phục. Sư Hổ hợp kích đại pháp của Sư công Hổ bà lại càng không tầm thường. Bài văn ngũ kiếm trận của Trường thiên ngũ kiếm cũng cực kỳ nổi tiếng, ngoài ra còn có khoai đao của Đỗ Tuyệt, gậy chống của Bành Cửu, Đại khai bi thủ và Thần bí huyết ảnh chưởng của ma tăng.

Khuất Hàn Sơn mỉm cười:

- Vì thế mới nói người đến cả một chút cơ hội cũng không có.

Đường Bằng lại chỉ sang phía nhóm Đường Phương, nói:

- Nếu như ta đến cả một tia cơ hội cũng có, vậy có thể cho ta thư thư một chút để trần trối với bạn bè không?

Khuất Hàn Sơn vẫn cười, đáp:

- Không được!

Đường Bằng ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao?

Khuất Hàn Sơn mỉm cười châm chọc:

- Người túc trí đa mưu, nhưng trước mặt ta thì không giở trò được đâu...

Ánh mắt vụt lóe sáng, lại tiếp:

- Càng hướng hồ... hướng hồ các người đều phải chết, không những một cơ hội sống sót cũng không có mà đến cả một khả năng sống sót cũng không có!

Đường Bằng vậy mà vẫn còn cười hắc hắc mấy tiếng, hỏi:

- Thật sự phải độc như vậy? Phải tuyệt như vậy?

Khuất Hàn Sơn mỉm cười:

- Kể cả là ta không độc, không tuyệt thì cũng có người quyết không tha cho các người!

Lão còn chưa dứt lời, phiên tăng áo đỏ phía sau đột nhiên gầm lên một tiếng trầm trầm, giống như thú hoang giận giữ:

- Kẻ nào là Tiêu Thu Thủy?!

Tiêu Thu Thủy ngẩn người, chỉ thấy lão phiên tăng này đầu mặt đầy hình xăm văn vện, mắt như chuông đồng, môi đỏ như máu, nhưng lại không thể nhận ra, lập tức đáp:

- Chính là ta!

Phiên tăng quát:

- Người đã giết Anh Kiếm Ba!

Tiêu Thu Thủy ngạc nhiên đáp:

- Ta không biết người đó!

Phiên tăng tức giận quát:

- Người giết đồ nhi của ta mà không dám nhận?!

Tiêu Thu Thủy chợt bình tĩnh, ngày trước trong trận Kiếm Khí Trường Giang, trên lầu Trích Tiên hắn bị thủ hạ Hung Thủ của Phó Thiên Nghĩa ám sát, may mắn không chết, cả hai giao đấu trên lầu. Hung Thủ từng sử dụng Thiếu Lâm Hổ trảo đánh với Tiêu Thu Thủy, đều bị Hổ trảo công Tiêu Thu Thủy ngộ được từ Cổ Quân Sơn đánh bại. Lúc đó Tả Khâu Siêu Nhiên và Đặng Ngọc Hàm xem chiến từng phán đoán thanh niên Hung Thủ này là truyền nhân của phân đồ Thiếu Lâm, Phật môn Ma tăng Huyết ảnh đại sư!

Mà nay lão phiên tăng này hiển nhiên là Ma tăng Huyết Ảnh đại sư trong Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma.

Tiêu Thu Thủy tỉnh ngộ, đáp:

- Ô, hóa ra hần là Anh Kiếm Ba!

Huyết Ảnh đại sư vung tấm cà sa đỏ máu, quát:

- Giết đồ đệ ta, trả mạng lại đây!

Khuất Hàn Sơn lại đưa tay ngăn lại, nói:

- Đại sư không cần gấp, bọn chúng trước sau gì cũng không chạy thoát khỏi lòng bàn tay chúng ta.

Huyết Ảnh đại sư có vẻ cô cùng tin phục Khuất Kiếm vương, không ngờ lại yên lặng lùi xuống một bên.

Đường Bằng gãi gãi mũi, cười nói:

- Các người làm thế nào phát hiện ra ta là gián điệp?

Khuất Hàn Sơn cười đáp:

- Ra tay. Người đóng kịch đúng là thiên tài, đến cả Liễu tổng quản cũng không phát hiện nhưng người ra tay thật sự quá giống với Đường môn, lại thêm mấy ngày trước tại nhà họ Tiêu Thành Đô, Đường Phương từng nói lộ ra với Khổng Dương Tần, Đường gia muốn đối đầu với Quyền Lực bang, tổng quản Liễu Ngũ liên yêu cầu ta đặc biệt chú ý đến người...

Đường Bằng cười khổ:

- Đó là chuyện mới gần đây?

Khuất Hàn Sơn mỉm cười:

- May mà chưa quá muộn.

Đường Phương không khỏi đầu đón nói:

- Bằng đệ, đều là chị không tốt, nhất thời lỡ lời, hại cậu...

Đường Bằng cười lớn:

- Việc đã đến nước này, còn nói nhiều làm gì.

Khuất Hàn Sơn cũng cười nói:

- Vậy mới đúng, ngựa cổ tự vẫn, có thể đỡ phải chịu khổ...

Đường Bằng thu lại nét cười, xanh mặt đáp:

- Nói chính xác là bọn ta ngựa cổ chờ chém, khoanh tay chịu chết?

Khuất Hàn Sơn cũng tiêu hết ý cười, lạnh lùng như băng:

- Người thật sự muốn ta ra tay?

Đường Bằng đột nhiên lại bật cười:

- Có lẽ ta còn là một trong số ít người dám ra tay với người!

Vừa nói dứt lời, Thất tử cương phiêu đã bắn ra!

Không chỉ bắn ra Thất tử cương phiêu mà còn là ba bộ liên tiếp: ba bộ, hai mươi một mũi phi tiêu!

Rõ ràng không có kiếm, đột nhiên xuất hiện thêm bảy thanh kiếm!

Mỗi thanh kiếm đâm ra một lần, cũng tức là đâm ra bảy kiếm!

Hai mươi một mũi Thất tử cương phi đều bị đánh văng ra ngoài!

Khuất Hàn Sơn giống như đã tính chuẩn cương phiêu sẽ đánh vào vị trí nào trên người lão, mỗi kiếm đâm ra đều đánh văng cương phiêu.

Tiếp đó kiếm của Khuất Hàn Sơn thu lại, biến mất.

Trên người Khuất Hàn Sơn lại không còn kiếm nữa.

Một thanh kiếm cũng không có.

Nhưng Đường Bằng đã lập tức phóng ra Vũ vụ của hắn.

Vũ vụ của Đường Bằng quả thực giống như đổ xuống một trận mưa, mưa máu!

Mưa máu tung bay, thoáng cái đã phủ ngập trời, Đường Bằng quay đầu lại quát:

- Đi!

Đột nhiên ánh kiếm lóe lên, xuyên thủng mưa bụi mà ra, một kiếm đâm trúng ngực Đường Bằng!

Đường Bằng vụt bắn lên, áo mặc trước ngực đã nhuộm hồng một mảng lớn.

Sau đó người của Quyền Lực bang xông vào một chập, có kẻ bị Vũ vụ bắn trúng, có kẻ vì tránh né Vũ vụ mà rối loạn trật tự, nhưng không có hô hét, cũng không có hoảng loạn, bởi vì bọn chúng đều là hảo thủ của Quyền Lực bang

Nhưng không thể nghi ngờ gì đây chính là thời cơ chạy trốn tốt nhất!

Đường Phương vừa mới lướt tới, muốn đỡ Đường Bằng một tay, Dao ma Đỗ Tuyết đã hóa thành một màn đao quang ập đến!

Tiêu Thu Thủy cũng muốn tới hỗ trợ, trông Đường Bằng bị thương không nhẹ. Đột nhiên ánh đỏ lóe lên, tiếp đó là một tiếng gầm giận giữ, Ma tăng Huyết Ảnh đã điên cuồng tấn công hắn.

Tả Khâu Siêu Nhiên vừa mới nhảy lên đã phát hiện hắn rơi vào một biển kiếm yên lặng. Biển kiếm lặng lẽ nhưng kín mít không một khe hở này tới từ năm thanh kiếm xen kẽ luân chuyển, chặt chẽ đến mức một muỗi cũng không thể bay lọt, đó là kiếm trận của Trường thiên ngũ kiếm.

Kiếm trận này khiến cho Tả Khâu Siêu Nhiên vốn giỏi cầm nã thủ cũng không biết phải xuống tay từ đâu.

Mã Cảnh Chung và Âu Dương San Nhi gặp phải hai người Sư công Hồ bà, một mặt phát ra tiếng sư rống hổ gầm, một mặt ra tay mạnh mẽ, ngay cả người trầm tĩnh như Mã Cảnh Chung cũng không khỏi rối loạn tâm thần.

Càng hướng chi bên cạnh hắn còn có vợ yêu Âu Dương San Nhi đang mang thai.

Thiết Tinh Nguyệt cùng Khâu Nam Cổ vung quyền xông lên, liền rơi vào giữa biển người.

Binh khí đủ hình đủ dạng, chiêu thức đủ môn đủ phái, nhưng đặc tính đều giống nhau, vừa tàn nhẫn vừa cay độc!

Thiết Tinh Nguyệt vung quyền đánh loạn, có kẻ ôm mặt lùi ra nhưng lập tức lại có kẻ khác điền vào lỗ hổng đó. Khâu Nam Cổ đánh mở một đường máu, nhưng lập tức phát hiện, đường máu đó chẳng phải đường.

Sau đó hai người Thiết Tinh Nguyệt và Khâu Nam Cổ cũng dính máu, càng lúc càng nhiều, chẳng biết là máu của mình hay máu của người khác nữa?

Trong màn đêm, dưới ánh trăng sáng, Cổ Nghiêm quan như một con rồng đang nằm yên, lạnh lùng chứng kiến kết quả của trận chém giết này.

Nước Ly Giang chỉ về đằng xa.

Nước Tương Giang chảy về đằng xa.

Nước chảy, trăng chiếu trời đêm, nước sông như bạc.

Nước sông, nước sông, đến bao giờ mới có thể tẩy sạch tranh đấu của con người?

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/than-chau-ky-hiep-3-luong-quang-hao-kiet>